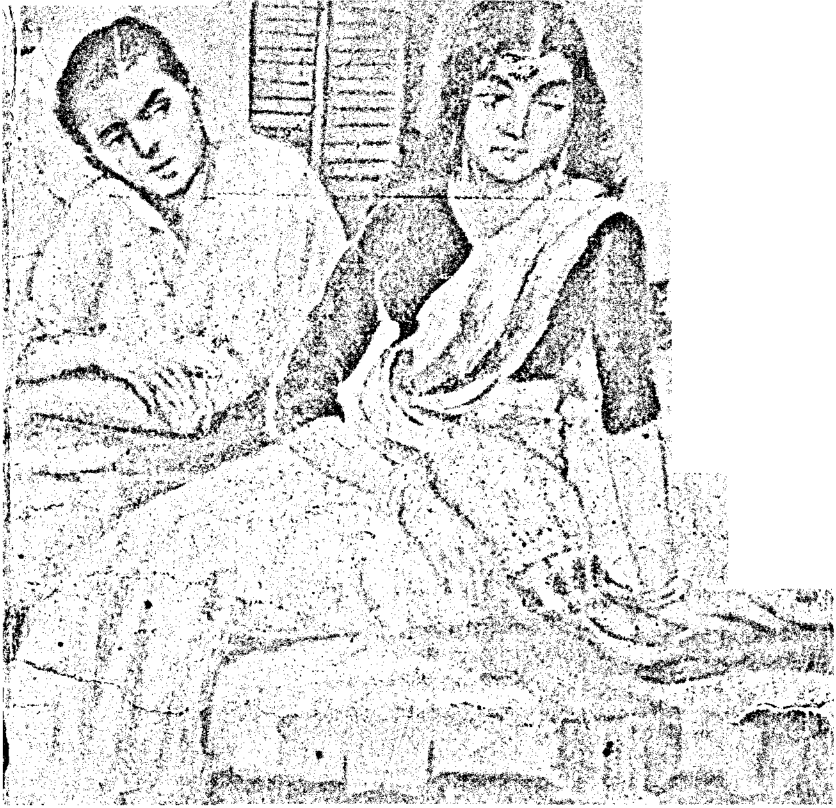

ଶୁଭରାତ୍ରି

ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବେହେରା

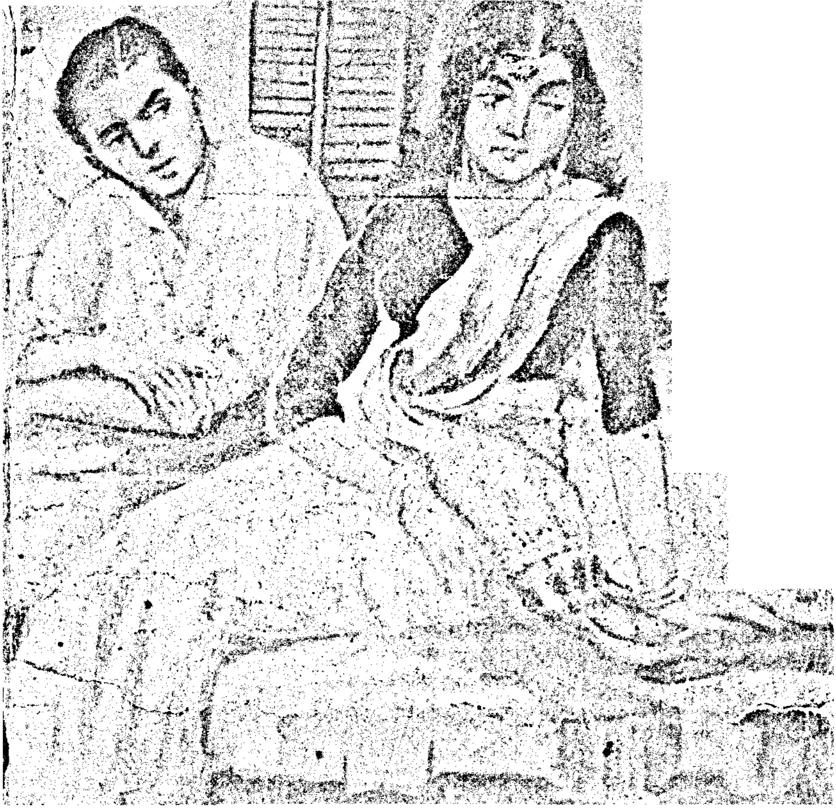

ଶୁଭରାତ୍ରି

ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବେହେରା

ଶୁଭରାତ୍ରି

ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବେହେରା

ମଳୟ ପ୍ରକାଶନୀ
୭୪୭—୧

ମଳୟ ସିରିଜ୍‌ର ଦ୍ୱାଦଶ ଅବଦାନ

ପ୍ରକାଶକ:—
ମଳୟ ପ୍ରକାଶନୀ
ବାଙ୍କାବଜାର
କଟକ — ୨

ମୁଦ୍ରାକର
ନବଭାରତ ପ୍ରେସ
କଟକ — ୨

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :
ସାହିତ୍ୟ ସଂସାର
ବାଙ୍କାବଜାର
କଟକ — ୨

ଏକଟଙ୍କା ପଞ୍ଚସ୍ତରି ନୂଆପଇସା

ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଏକ ଅଳସ ସଂଧ୍ୟା.....

ମୁକୁଳା ଝରକାର ଗୋଟାଏ ରେଲିଂ ଉପରେ ହାତ ଥାପି ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁଥିଲା ଅଦୂର ଆକାଶର ଗୋଟାଏ ଧାରକୁ......

ପାଣ୍ଡୁଳା ଗୋଧୂଳିର ତେଜ ଲିଭି ଲିଭି ଆସୁଛି...ଆଉ ଭାସି ଆସୁଛି ହାଲ୍‌କା ପବନରେ କେତେ ଜାତି ଫୁଲର ମନକିଣା ମହକ। ଉପଭୋଗକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ ମନରେ ଉଦ୍‌ବେଗ ଓ ସ୍ପୃହା ଆଜି ଯେମିତି ଜମାରୁ ନାହିଁ। ସେ କାନ୍ଦୁଛି...ବିକଳ କାତର ଲୁହ ଧାର ଭିତରେ ତା' ମନର ମୟୂରୀ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠୁଛି ଅତି ଅସମ୍ଭବ ବେଗରେ।

ସେ ଆଜି ଅଭିମାନ କରୁଛି। ବିରାଟ ଅଭିମାନ। କୋଟି ଯୁଗର ସାଇତା ଅଭିଯୋଗକୁ ଏକାଠି ଠୁଳକରି ଭରି ଅଭିମାନରେ ଉଛୁଳି ଉଠି ଚାହାଣୀରେ ଶ୍ରାବଣୀର ବନ୍ୟା ଛୁଟାଉଛି। ବୁକୁରେ ସ୍ପନ୍ଦନ...ଅଧରରେ କମ୍ପନ...କୋମଳ ତନୁଲତା ଉପରେ ବେପଥୁର ନିଷ୍ଠୁର ଅଘାତ.....।

ଅତି ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଅତୀତର ସେଇ ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଖିନ୍ନଭିନ୍ନ କରି ଖେଳେଇ ଚାଲିଥିଲା ସେ । ସତରେ ମ ! ଅତୀତର ସେଇ ଅପାଶୋରା ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଭାବିବାକୁ କେଡ଼େ ଭଲଲାଗେ ?

ମ୍ୟା' ଭିତରେ ଦୀର୍ଘ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଛି । କାଲି ପରି ଲାଗୁଛି ସବୁ । ସେ ଅଉ ମାମୁଁଙ୍କ ଝିଅ କାବେରୀ ଦୁହେଁ ସମବୟସୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କାବେରୀ ବିବାହ କରିଥିଲା ଦୀର୍ଘ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ।

ମାଟ୍ରିକୁ୍ୟଲେସନ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଛୁଟିକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ ଅସିଥିଲା ମାମୁଁଙ୍କ ଘରକୁ । ସମୟର ଯୋଗସୂତ୍ର ଅନୁସାରେ ଦୀପାଳୀ ଯେଉଁ ଟ୍ରେନରେ ଯାଉଥିଲା ସେଇ ଟ୍ରେନରେ ଫେରୁଥିଲା କାବେରୀ । ଅନାହୂତ ଦୁଇ ବାନ୍ଧବୀଙ୍କର ସାକ୍ଷାତରେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ କୁଣ୍ଡାଇ ଧରିଲେ । ବିବାହ ପରଠାରୁ ଅଦ୍ୟପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନୁଭୂତି କାବେରୀ ମୁକୁଳି ଦେଇ ବସିଲା ଦୀପାଳୀ ପାଖରେ......

ଦିନେ ଗପର ଖିଅ ଧରି ସେମାନେ ଅଗେଇ ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ । ଆଗରେ ସମୁଦ୍ର । ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ବସି ସମୁଦ୍ରର ନୈସର୍ଗିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଦେଖି ଅତ୍ମବିଭୋର ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ ଦୁଇ ବାନ୍ଧବୀ ।

ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଭାବନାରେ ବାଧାଦେଇ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ କଣ୍ଠରେ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା ଅରୁଣ ।

ଲେଉଟି ଚାହିଁଲା କାବେରୀ । ଆଖି ଆଗରେ ଅରୁଣକୁ ଦେଖି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା ଯେତିକି ବିସ୍ମିତ ହେଉଥିଲା ତା'ଠୁ ବେଶୀ । ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇ କହିଲା—ଇମିତ ଠିଆହୋଇ ରହିଲେ ଯେ, ବସନ୍ତୁ ନା ।

ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣର ଆଖି ଥରେ ବୁଲିଆସିଲା କାବେରୀ ନିକଟରେ ବସିଥିବା ତନ୍ୱୀ କିଶୋରୀଟିର ଅଙ୍ଗଲତା ଉପରେ । ଅଭିଜାତ୍ୟବୋଳା ଏକ ରୂପସୀ କୁମାରୀ, ତଳ ତଳ ନୀଳ ନୟନ ତଳେ ସରୁ କଜଳଗାର । ତରଙ୍ଗାୟିତ ବେଣୀ ଦୁଇଟା ଲମ୍ବି ଆସିଛି ବକ୍ଷର ଠିକ୍ ସୀମାରେଖା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଦେହକୁ ମାନିଲା ଭଳି ବ୍ଲାଉଜ୍, ତାକୁ ମ୍ୟାଚ୍ କଲାଭଳି ଖଣ୍ଡେ ଶୋଭନ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ···ପାଦର ଅଳତାରେ ରକ୍ତ ପଦ୍ମର ପରାଗ ଛୁଟିଛି··· ବଦ୍ରୋର ଗୁହାଣୀରେ ଛପି ଛପି ଗୃହୁଁ ଥିଲା ଅରୁଣ ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା କାବେରୀ । ତନ୍ୱୀ କିଶୋରୀଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ—ସେ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଝିଅ ଦୀପାଳୀ । ଏଇ ବର୍ଷ ସେ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଛି । ଏତେ ବଡ ଲମ୍ବା ଛୁଟିକୁ ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ତାର ଭାରି ଝୁଙ୍କ । ସେଇଥି ପାଇଁ ତ ସେ ଛୁଟିଆସିଛି ଏ ଯାଏ ।

ଆଉ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ—ଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର···କାବେରୀ ଖିଲ୍ ଖିଲ୍ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

—କହୁନୁ କେ···ଇମିତ ଢୋଡ଼ୀଙ୍କ ଭଳି ହସୁଛୁ ଯେ—

ସେ କହିପାରିବେନି ଦୀପାଳୀ ଦେବୀ । ବରଂ ମୋଠାରୁ ଶୁଣନ୍ତୁ, ମୁଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ।

ମନର ଆବେଗକୁ ମନ ଭିତରେ ଚାପି ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡ଼ି ପ୍ରଣତି ଜଣାଇଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଅରୁଣ ପ୍ରତିନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା । ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁର ମିଳନରେ ଦୀପାଳୀ ସାମାନ୍ୟ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ଅସି ବାଲି ଉପରେ ରେଖା କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତଥାପି ହଟି ଯାଇନି ଅରୁଣ । ଗୁପ୍ତ ଗୁହାଣୀ ଢୁହ କୁ ଢୁହା ତା'ର ଦୂର୍ ଅସୁଥିଲା ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ଯୌବନ ଉପରେ······

ନୀରବରେ ବିତିଯାଉଛି କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଏ ଥର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲେ କାବେରୀ । କୁଆଡ଼େ ଆସିଥିଲେ ? କେବେ ଯିବେ ? କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ?

—ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ କାମରେ ଆସିଥିଲି କାବେରୀ ଦେବୀ ।

କାବେରୀ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲେ, କାମ ନ ଥିଲେ କେହି କଣ ଆସେ ନା କଣ ? ତେବେ କେବେ ଫେରୁଛନ୍ତି ?

—ଏଇ ଦୁଇ ତିନିଦିନ ଭିତରେ ।

—କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ?

—ଧର୍ମଶାଳା—ଚଟକିନା ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

ଚମକି ଉଠିଲେ କାବେରୀ । ଆପଣ ଧର୍ମଶାଳାରେ ରହୁଛନ୍ତି ?

—ନା ହେଲେ ଆଉ କେଉଁଠି ରହିଥାଆନ୍ତି ଯେ ?

—ଆମେ କଣ ଆପଣଙ୍କର ଏତେ ପର ହୋଇଗଲୁ ? ଆମେ ଏଇଠି ଥାଉ ଥାଉ ଆପଣ ଧର୍ମଶାଳାରେ ରହିବେ । ଏ କଥା ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଜାଣନ୍ତି ?

—ମୁଁ କାହାର ଗଳଗ୍ରହ ହେବାକୁ ଚାହେଁନା କାବେରୀଦେବୀ

—ଗୋଟାଏ ଦିନ ରହିବା ମାନେ ଗଳଗ୍ରହ ନୁହେଁ ? ନାଁ ନାଁ, ମୁଁ ଆଜି ଆପଣଙ୍କୁ ଆଦୌ ଛାଡ଼ି ଦେବିନି । ଆପଣ ଆଜିଠାରୁ ଆମର ଅତିଥି ।

ନାନା ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ କରି ଯୁକ୍ତି ଦେଖାଇଲା ଅରୁଣ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା । ତା'ର ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ସବୁ ମିଳାଇ ଗଲା ଅଦିନିଆ ବର୍ଷାର ପାଣି ଫୋଟକା ପରି । ଉଠି ପଡ଼ୁ ପଡ଼ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ରକ୍ଷାକରିପାରି ପାରିବିନି, କ୍ଷମା କରିବେ ।

କିନ୍ତୁ ଥରେ—

ଦୀପାଳି ଭଳି ସାଜିଥିଲା ଅନେକ ବେଳରୁ । ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ବେହରଣକୁ ଦେହରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ସେ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ଅରୁଣ ମଧ୍ୟ ଅନେକବେଳରୁ କାମିତ ଏକ ପିପାସିତ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଦୀପାଳି ଆଡ଼କୁ ····ଆଖିରେ ଆଖି ହଜିଯିବାପରେ ଦୁହେଁ ସାମାନ୍ୟ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି ।

ତା' ପରେ·····

ସେଇ ଦିନ ରାତିରେ କାବେରୀ ଅନୁରୋଧରେ ଅରୁଣ ପାଇଁ ବାଛଣା ପାରୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ମୁଗ୍ଧ-ଚକିତ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅରୁଣ । ମଣିଷ ପୁଣି କମିତି ରୂପ ନେଇ ପାରେ ଏ ଦୁନିଆରେ । ଦେହର ବେହରଣ ଅତି ସାଧାରଣ ହେଲେହେଁ ରୁଚି ଅନୁଯାୟୀ ନିଖୁଣ । ଗୋରା ତକତକ ଦେହକୁ ନାଲି ବ୍ଲାଉଜ ଖଣ୍ଡିକ ଚବଶ ସୁନ୍ଦର ମାନୁଛି । ସର୍ପିଳ ବେଣୀ ଦୁଇଟି ଲମ୍ବି ଆସିଛି ବକ୍ଷର ଠିକ୍ ସୀମା ରେଖା ଉପରେ ।

ବାଛଣାପାର୍ ଦୀପାଳୀ ଫେର ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ମୁଗ୍ଧ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ହସୁଛି ସେ । ଦୀପାଳୀ ବି ହସିଲା । ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ଧୂସର ଝଲକ ଟାଣି ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ସେ — କଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଅରୁଣ ବାବୁ ?

ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଜଣେ ନାରୀ ନିକଟରେ ଧରା ନପକାଇ ପୁରୁଷର ପୌରୁଷକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେ କରି ଅରୁଣ ଫେର ଚାହିଁଲା ତଳକୁ ।

ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଦୀପାଳୀ । ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅରୁଣ କହିଲା—ଛିଡ଼ା ହେଲଯେ·····ବସନା ।

ଚେୟାରଟା ଟାଣି ଆଣି ବସି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ।—ତୁମେ କେବେ ଫେରିଯାଉଛ ଦୀପାଳୀ ? ହଠାତ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଅରୁଣ ।

ପଣତକାନିକୁ ଅଧର ଉପରେ ନଚାଇ ନଚାଇ ଅନ୍ତର୍କ୍ଷେପରେ ଦୀପାଳି କହିଲା—ଏଇ କାଲିତ……

—କଟକରେ ଦେଖା ହେବତ ?……

କଥା ଭିତରେ ହଠାତ୍ ପଶି ଆସିଲେ କାବେରୀ । ସମସ୍ତ କଥା ସେ ଶୁଣି ନେଇଛି ବୋଧହୁଏ । ପରିହାସ ଛଳରେ ଅବଶ୍ୟ କହିଲା କାବେରୀ – "କାଲେ ମଜନୁମୁହାଁ ଟୋକା । ତୁତ ଭାରି ଜଣେ !" ଏଇ କେଇ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ତୁ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କୁ ନିଜର କରି ନେଲୁଣିନା ?

ଫୁଟନ୍ତା ରକ୍ତମନ୍ଦାର ଯେମିତି ଖରା ତେଜରେ ମଉଳିଯାଏ ସେମିତି ମଉଳି ପଡିଲା ଦୀପାଳୀର ମୁହଁଟି । ଲଜ୍ଜାଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା-"ତୁ ବଡ ଦୁଷ୍ଟ କାବେରୀ ।"

—ମୁଁ ନା ତୁମ ?…କାବେରୀ ପ୍ରାଶ୍ନିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀକୁ ।

ପଣତ କାନିକୁ ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଲେଉଟି ଗଲା ଦୀପାଳୀ । ଆଉ ଫେରିବନି ବୋଧେ…ଅଭିମାନ କରି ଚାଲିଯାଇଛି ସେ ।…

ଅରୁଣ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଦୀପାଳୀର ଚାଲିପଥକୁ । କାବେରୀ କହି ଉଠିଲା ଦେଖିଲେ ଅରୁଣବାବୁ । ଦୀପାଳୀ କେଡ଼େ ସେଣ୍ଟିମେଣ୍ଟାଲ୍ ?

ମୁରୁକି ହସିଲା ଅରୁଣ ।

× × ×

ଫେରିବ ଫେରିବ ବୋଲି ଅରୁଣ ରହିଗଲା ଆଉ ତିନୋଟି ଦିନ, ଦୀପାଳୀ ମଧ୍ୟ ଫେରିଯାଇ ପାରିଲାନି ? କି ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ଥିଲା କେଜାଣି ପରସ୍ପର ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ନେହ ଫାଶରେ ।

ତିନିଦିନ ପରେ ଅରୁଣ ବିଦାୟ ନେଲା । ଆଜି ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ନୀରବ ସ୍ମୃତି ଦୀପାଳୀ ମନରେ ପୁଲକ ଆଣେ । ପ୍ରାଣରେ ସ୍ପନ୍ଦନ ଜଗାଏ । ଆଖି ଆଗରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରି ନାଚି ଉଠେ ସେଇ

ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ । ଆଜି ବି ଠିକ ତାର ମନେ ଅଛି
ବିଦାୟ ବେଳର ସେହି ଛଳ ଛଳ ମୁହଁଟି । ପାହାଚ ତଳକୁ
ଓହ୍ଲାଉ ଓହ୍ଲାଉ ଅରୁଣ ଦୀପାଳୀର କୋମଳ ପାପୁଲିକୁ ମୁଠି ଧରି
ବିଜଡ଼ିତ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା-ଯାଉଛ ଦୀପାଳୀ, ବଞ୍ଚିଥିଲେ ପୁଣି
କେବେ ଦେଖା ହେବ ।

ପଦ୍ମଏ କଥାରେ ଦୀପାଳୀ ଆଖିରୁ ଝରିଥିଲା ଶ୍ରାବଣର ବାରିଧାର
ଛି ଦୀପାଳୀ, ବିଦାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଖିର ଲୁହ ଶୁଭଲକ୍ଷଣ
ନୁହେଁ ।......ଏଥର ହସତ ଥରେ......

ବାଘ ପିଲାଟି ପରି ହସିଥିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଦୀପାଳୀର ହାତବୁଣା ରୁମାଲ ଖଣ୍ଡିକରେ ନିଜ ଆଖିରୁ
ଗଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିବା ଲୁହକୁ ପୋଛି ଦେଇ ଅରୁଣ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା ତଳ
ପାହାଚକୁ ।......

ତା ପରେ......

ମହାନଦୀରେ କେତେ ପାଣି ଅସିଛି । ଦୁଇ କୂଳର ଅତସୀ
କାନ୍ଦି ଛୁଇଁଛି । ବାଲି ଉପରେ କେତେ ପଦଚିହ୍ନ ବିଛେଇ ଧୋଇ
ଯାଇଛି । ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି ପାଣି ସୁଅ ପରି ।

ସବୁଜ ସକାଳ, ଅଳସ ମଧ୍ୟାହ୍ନ, ମଉଳା ସଞ୍ଜରେ ଅନେକ
ଥର ଅସିଛି ଅରୁଣ । ନିରୋଳାରେ କୋଟିଏ ଥର ଭେଟିଛି
ଦୀପାଳୀକୁ । ହସ ଓ ଅଶ୍ରୁର ମଧ୍ୟରେ ବିତି ଯାଇଛି ବିଗତ ଦିନ
ଗୁଡ଼ିକ ।

ଦୀର୍ଘଦିନ ପରେ ଆଜି ଦୀପାଳୀ ଅଭିମାନ କରିଛି । କଥା
କହିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଶପଥ କରିଛି । କାହିଁକି କଥା କହିବ ?
ରାଣ ନିୟମ ଦେଇ ଆଜି ଆସିବାକୁ ଏତେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା
ବୋଲି ଏଇ କଣ ତାର ପ୍ରତିଦାନ । ଛି, କି ଅବିବେକୀ ଏଇ ପୁରୁଷ

କାନ୍ତ ସତେ । ନାରୀ ହୁଏତ ପୁରୁଷ ସହିତ ସବୁବେଳ ଘନ୍ୟାପଟ ଲଗି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଇ ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷ ଜାଭଠା ଜାଣିଜାଣି ଦୂରେଇ ଗଲେ । ଏଇମାନଙ୍କ ସହିତ ମଣିଷ ପୁଣି ସଂସାର ଗଢ଼ିବ ?

ଆଜି ସେ ଶପଥ କରିଛି ଅରୁଣକୁ ଜମାରୁ କଥା କହିବନି ।

ମୁକ୍ତ ଲା ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ଆକାଶରେ ତାରା ହସୁଛନ୍ତି । ଆଉ ସେ କାନ୍ଦୁଛି । ଆଖିରେ ଲହର ଜୁଆର ଛୁଟିଛି । ସେଇ ଅଶ୍ରୁର ମାଧ୍ୟମରେ ଭାବୁଥିଲା ସେ, ଆଜି ଯଦି ଅରୁଣ ଆସିଥାଆନ୍ତା ତେବେ କେତେ ସରସ ହୋଇ ଉଠିଥାନ୍ତା ଏଇ ନୀରସ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ । ନିଷ୍ଠୁର, ନିର୍ମମ । ଯିଏ ନାରୀର କୋମଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଶତ ପ୍ରହାର କରି ତା ଜୀବନ ସାଥିରେ ଖେଳିବାକୁ ଆନନ୍ଦ ପାଏ ସେ କେଉଁଠୁ ବୁଝିବ ନାରୀ ମନର ବିକଳ ଆର୍ତ୍ତନାଦ, କରୁଣ ଚିତ୍କାର ?

ଦୀପାଳୀ !......

ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଉଦାସ ପବନରେ ଲହରି ଉଠିଲା । ଚମକି ଉଠି ଲେଉଟି ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଅରୁଣ ।

—ତୁମେ କାନ୍ଦୁଥିଲ ଦୀପାଳୀ ? ତୁମ ଆଖିରେ ଯେ ଲହର ଜୁଆର ।

ପଣତ କାନରେ ଲୁହ ପୋଛିଲା ଦୀପାଳୀ ।

କଥା କହିବନି ?

ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

ଅଭିମାନ କରିଛ ? ମୋ ସାଥିରେ କଥା କହିବନି ବୋଲି ଶପଥ କରିଛ ?

ତଥାପି ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

କରୁଣ ଭରା ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ କହୁଥିଲେ ଅରୁଣ, ବେଶ ତୁମ ଇଚ୍ଛା । ତୁମେ ନାରୀ ହୋଇ ଯଦି ପଦେ ମୁକୁଳି ଭାଷା ଚନମୟ ପାଇଁ କୁଣ୍ଠିତ । ହୋଇ ବସିଲ ତେବେ ମୁଁ ପୁରୁଷ ହୋଇ କିପରି ବା ଜାଣି ଜାଣି ମୋ ପୌରୁଷ ହରାଇ ବସିବି ? ତୁମେ ଥାଅ ଦୀପାଳୀ, ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ଫେରି ଯାଉଥିଲେ ଅରୁଣ । ପଛରୁ ଛୁଟି ଯାଇଛି ଦୀପାଳୀ ଅରୁଣର କାନ୍ଧ ଉପରେ ଅବୋଧ ଶିଶୁଙ୍କ ପରି କେତେଟି ପଡ଼ି ଅଭିମାନରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଛି—"କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲ ଶୁଣେ ?"

କାହିଁକି ? ତୁମେ ପରା ମୋ ସାଥିରେ କଥା କହିବନି ?

—ନିଷ୍ଠୁର, ନିର୍ମମ ! ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲାନି ଦୀପାଳୀ । ପିଲାଙ୍କ ପରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ।

—ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି ଶୁଣେ ? କଣହୋଇଛି ତୁମର ?

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଦୀପାଳୀର । କାନ୍ଦିବ ନାହିଁ, ଅଭିସାରବେଳେ ଆସିବାକୁ ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ବୋଲି ଖୁବ୍ ଶିଘ୍ରତ ଆସିଯାଇଛ ।

ବାସ୍ତବିକ ଅନ୍ୟାୟ କରିଛନ୍ତି ଅରୁଣ । ଦୀପାଳୀର କୋମଳ ପାପୁଲିକୁ ଖୁପୁଟି ଧରି କହିଲେ—ବାହାରେ ମୋର ସମାନ୍ୟ କାମ-ଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଏଥିପାଇଁ କ୍ଷମା ଦେବନି ମୋତେ ?

ନାରୀର ମନକୁ ଭୁଲାଇ ନେବାପାଇଁ ଏଇତ ପୁରୁଷର ପ୍ରଧାନ ଉପାୟ । ଗୁହାଣୀରେ ଲହବାଣି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦୀପାଳୀ ।

ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝନା ଦୀପାଳୀ । ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର !

ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି କେଉଁଠି ? ଯେଉଁଠି ଟିକେ ଭୁଲ ହୋଇପାରେ, ସେଠି ଭୁଲ ବା କାହିଁକି ଟିକେ

ହୋଇପାରିବନି ? ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କ ଦୋଷ ଦେଉନି ? ଦୋଷ ମୋର......ମୋ ଭାଗ୍ୟର....।...

କୃତ୍ରିମ ଅଭିମାନ କଲା ଅରୁଣ, ବେଶ ତୁମ ଇଚ୍ଛା । କ୍ଷମାମାଗି ସାରିବା ପରେ ତୁମେ ଯଦି କ୍ଷମା ନ ଦିଅ ତେବେ କିପରି ମୋ ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବି ?

ରାଗିଲେ...?...?......ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଦୀପାଳୀ ।

ନାଁ, ଏକା ତୁମେ ରାଗିପାର । ମୁଁ କାହିଁକି ରାଗିବି ?

ପଦିଏ ପରିହାସ ବୋଲି କଥାରେ ତୁଟିଗଲା ମାନିନୀ ପ୍ରିୟାର କୋଟିଯୁଗର ସାଇତା ଅଭିମାନ । ଫିକ୍‌କରି ହସିଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଆଉ ହସୁଥିଲା ଅରୁଣ । ଦୀପାଳୀ ପାଖକୁ ଘଞ୍ଚିଯାଇ ଯାଉ ଦୀପାଳୀ କହି ଉଠିଲା—ଚାଲନା, ବଗିଚା ଆଡ଼େ ଟିକିଏ ବୁଲି ଆସିବା ।

ବାଧା ଦେଇ ପାରୁ ନଥିଲା ଅରୁଣ । ସେ ବି ଚାହୁଁଥିଲା ଇମିତି ଏକ ମୁକୁଳା ସ୍ଥାନରେ ନିରୋଳାରେ ବସିବା ପାଇଁ । ଦୀପାଳୀ କଥାରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ଉଠିଲା ସେ ।

ଅଣ୍ଟିଅଗରେ ବଗିଚା । ହାତଧରାଧରି ହୋଇ ବୁଲୁହେଁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଥିଲେ ଆଗକୁ......ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣ । ପାଖକୁ ଲାଗି ବସିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ବୁହେଁ ନୀରବ । ମୃଦୁଅନ୍ଧାର ମାଡ଼ିଆସୁଥିଲା । ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଝାପସା ଆଲୋକ ଭିତରେ ଅରୁଣ ଚାହିଁଥିଲା ଦୀପାଳୀର ଗୋରା ତକତକ ଚିକ୍‌କଣ ଆନନକୁ....

ଟିକକ ପରେ ଆକାଶରେ ତାରା ଫୁଟିବ । ଜହ୍ନ ଉଠିବ, ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ସୀଣ ପରଶ ବାଣ୍ଟି ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଏଇ ସବୁଜ ଧରଣୀରେ ।

ସେତେବେଳେ ଅରୁଣ କହୁଥିବ—"ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁନ୍ଦର, ଅତୁଳ ସୁନ୍ଦର ଦୀପାଳୀ !" ଅତୁଳ ରମଣୀୟ···କମନୀୟ ନମନୀୟ ।

ଦୀପାଳୀ ଲଜ୍ଜାରେ ପଣତ କାନି ଉଠାଇ ଧରିବ ମଥା ଉପରେ···।

ତାପରେ······

କୋମଳ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣ ପରଶ ଦେଇ ଅରୁଣ କହିବ—'ମାନସୀ' । ତୁମେହିଁ ମୋ ପ୍ରେମ ରାଇଜର ଏକାକୀ ଅଧୀଶ୍ୱରୀ ।

ବିଦାୟୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶେଷଅଶ୍ରୁ ଦୀପାଳୀର ଅଧର ଉପରେ ମୁର୍ଚ୍ଛିତ ଅଳକ ରେଖାଟାଏ ଲମ୍ବି ଯାଇଥିବ କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ···ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ନିଜର ଯୌବନ ଭରାତନୁଲତାକୁ ଲୋଟାଇ ଦେଇ ଉଦାସିଆ ଆଖିରେ ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁଥିଲା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନୀଳ ଆକାଶକୁ । ଆଗରେ ନଦୀର କ୍ଷୀଣ ସ୍ରୋତଟି ବହି ଚାଲିଛି ସାଗରସଙ୍ଗମର ଶପଥ ନେଇ । ଚୋରା ପବନର ସ୍ପର୍ଶରେ ଉପନଦୀର ଲହରୀ ଫୁଲି ଫୁଲି ଉଠୁଛି । କିଚିରି ମିଚିରି କରି କେତୋଟି ଗେଣ୍ଡାଳିଆ ନୀଳ ଆକାଶର ବକ୍ଷରେ ଉଡ଼ି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବସା ଲେଉଟାଣି ସେମାନେ, ମନରେ ଅକଳନ୍ତି ଆଶା । ରୁକୁଭରା ଆନନ୍ଦରେ ଲେଉଟି ଯାଉଛନ୍ତି ନିଜ ନିଜର ନୀଡ଼ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ନୀରବତାର ତନ୍ଦ୍ରା ଦୋହଲାଇ ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲେଖା । ତୁ ଯାହା କହ ଦୀପାଳୀ, ତୋ କଥାରେ ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆଦୌ ଏକମତ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ନାରୀର ଇମିତି ମନଲୋଭା ରୂପ ଥାଉ ଥାଉ ସେ ବିବାହ କରିଯିବା ଉଚିତ । ନହେଲେ······ ଯଦି ନାରୀ ରୂପ ଯୌବନ ନେଇ ପୁରୁଷ ସାଥିରେ ଜୁଆ ଖେଳୁ ଖେଳୁ ସେ ନିଜେ ହାରିଯିବ । ସାରା ଜୀବନ ଅନୁତାପ କରିବ ସିନା, ଲାଭ ପାଇବ ନାହିଁ କିଛି ।

—ତୋ କଥା ମୁଁ ସବୁ ମାନୁଛି । କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ଆଉ ନୂତନତ୍ୱ ରହିଲା କେଉଁଠି ଶୁଣେ ? ସିମିତି ପୁରୁଣା ଧରା ବନ୍ଧା ଗତାଧର ପୁରୁଷ ନାରୀକୁ ବିବାହ କରିବ ଆଉ ନାରୀ ଏକାନ୍ତ ଆପଣାର କରି ପୁରୁଷକୁ ତୋଳିଧରିବ । ତେଲ ଲୁଣର ଦୁନିଆରେ ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥାନ ଅଭାବରୁ ମଣିଷ ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହରେ ବସା ବାନ୍ଧିବାକୁ ଠିକ କରି ନେଇଛି ସେତିକିବେଳେ ତୁ କହୁଛୁ ବିବାହ କରି ଶତସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେବାକୁ ? ସମସ୍ତେ ଯଦି ଇମିତି ବିବାହ କରି ବହେ ପିଲାଛୁଆ ନେଇ ସଂସାର କରିବେ, ତେବେ ଅବିବାହିତା ମାନଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ କଣ ରହିଯିବ ସେଇ ମରୀଚିକାର ରେତ ବାଲିରେ ?

ଅବିବାହିତା···? ହସୁଥିଲା ଅଲେଖା । ନିହାତି ପିଲାଙ୍କ ପରି ହସିହସି ଲୋଟି ଯାଉଥିଲା ଉଲେ ।

— ଇମିତି ହସିଲୁ ଯେ, ହଠାତ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଅଚ୍ଛା ତୁ କହିଲୁ ଦୀପାଳୀ, ଅଜିକାଲିର ଦୁନିଆରେ କେତେ ଜଣ ଚିରକୁମାରୀ ବ୍ରତ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଅକ୍ଷତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କହି ପାରିବୁ ତୁ ? ଜମାରୁ ନୁହଁ । ଆଉ ଯେଉଁ କେତେଜଣ କୁମାରୀ ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗରେ ମଜି ରହିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କଣ ଜାଣୁ ?

ନିହାତି ଶୋଚନୀୟ…ନିହାତି ଅଶ୍ରୁମୟ…ନିହାତି ବେଦନାନ୍ତକ !
ଯୌବନର ପ୍ରଥମ ପାହାଚରେ ଉଚ୍ଛୁଳା ଦେହକୁ ନେଇ ପୁରୁଷ
ସାଥିରେ ଜୁଆ ଖେଳି ଖେଳି ସେମାନେ ନିଜେ ହାରି ଯାଉଛନ୍ତି ।
ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବିତୃଷ୍ଣା, ଅବସାଦ । ସେଇଠି
ସେମାନେ ଶପଥ କରିଛନ୍ତି ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷର କ୍ରୀଡା ସାମଗ୍ରୀ ନହୋଇ
ଚିରଦିନ ଅବିବାହିତା ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁ କହିଲୁ ଦିପାଳୀ, ଅଙ୍ଗୁଳି
କେତେଜଣ ଝିଅ ଚିର କୁମାରୀର କଠୋର ନିୟମଭିତରେ ଅବଦ୍ଧ
ରହିଛନ୍ତି ? କାଲି ଯେଉଁମାନେ ଚିର କୁମାରୀ ରହିବେ ବୋଲି
ଶପଥ କରିଥିଲେ, ଆଜି ସେମାନେ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି । କିମିତି ବା
ନ କରିବେ ? ନିର୍ଜନ ରାତିର ନିରୋଳା ଲଗ୍ନରେ ଅତୀତ ସ୍ମୃତିକୁ
ହେଜି ହେଜି ସେମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ପୁରୁଷର ପ୍ରଶସ୍ତ ବୁକୁ, ଉଷ୍ଣ
ଚୁମ୍ବନ, ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ । ବୟସର କ୍ଷୁଧା ତ ଅଛି ? ସେତ କେବେ
ମରିନି କି ମରିବନି ?

ବାଲି ଉପରେ ରେଖା କାଟୁ ଦିପାଳୀ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—'ତାଙ୍କ
ମନକଥା ତୁ କିମିତି ଜାଣିଲୁ ସୁଚେଶ ?

ହସିକି ଅଲେଖା, ଛେପ ଢୋକି ଉତ୍ତର ଦେଲା—ଯୌବନର
ପହିଲି ପାହାଚରେ ପୁରୁଷର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ବୁଡ଼ିରହି ଯିଏ
ଉଷ୍ଣ ଚୁମ୍ବନର ସ୍ୱାଦୁ ଉପଭୋଗ କରିଛି, ସେ କଣ ଜୀବନର ଶେଷ
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିପାରେ ? ଅବହେଳା କରିପାରେ ?
ଉଚ୍ଛୁଳା ଶୁଦିନି ରାତିର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋସ୍ନା କଣ ତାଙ୍କ କାନେ କାନେ
ଏପାରି ସେ ପାରିର କାହାଣୀ ଶୁଣାଏନି ? ପୌଷମାସର ଶୀତରେ
ତାଙ୍କ ଦେହରେ କଣ ଶିହରଣ ଆସେନି ? ପୁଲକ ଜଗାଏନି ?
ଜୀବନର ସବୁକିଛି ଉପଭୋଗକୁ ଅନୁଭବ କରି ସାରିବାପରେ ଚି
କୁମାରୀର କୁଙ୍କୁମ ଧରି ସେମାନେ ଯଦି ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମଚାରିଣୀ

ଚଲାଇବେ, ତେବେ ସମାଜ ତାଙ୍କୁ ମାରଙ୍କରେ ସମର୍ଥନ କରିନେବେ କିମିତି ?

ହୁଁ —ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ । ତୋର ସବୁ କଥା ମୁଁ ମାନୁଛି, ହେଲେ ନାରୀ ଅଭି ନୂତନତ୍ୱ ପାଇଲା କେଉଁଠି ଶୁଣେ ? ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ କହୁଛି ଜୀବନକୁ ଜଣକର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଅବଦ୍ଧ ନରଖି ବାହାରର ପରିସର ଭିତରେ ମୁକୁଳାଇ ·······

କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଲା ଅଲେଖା । ସେଇଠି ତୁ ଉପଭୋଗ, ଅନୁଭବ ଯଥେଷ୍ଟ ପାଇବୁ । ପୁରୁଷର ବିରାଟ ବୁକୁ ଉପରେ ଲାଜକୁଳି ଲତାଟି ପରି ଲେଟି ଜାଣିଲେ ନୂତନତ୍ୱର ସନ୍ଧାନ ପାଇବାକୁ ଅଭାବ ହେବନି, କିନ୍ତୁ କେତେଦିନ ? ନାରୀର ଏଇ ଲହରିତ ରୂପ ମଉଳିଗଲେ···ଦେହର ରଙ୍ଗ ଫିକା ପଡ଼ିଗଲେ··· ମୁଖର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲିଭିଗଲେ···ବୟସ ଗଡ଼ିଗଲେ ସେତେବେଳେ କଣ କରିବୁ ଦୀପାଳୀ ଥରେ ଭାବିଛୁ ? ମଉଳା ମୁହଁରେ ସ୍ନୋ କ୍ରୀ ମ ଲେପିଲେ ସେତ ପୂର୍ବପରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବନି ? ଗଡ଼ି ଗଲା ବୟସତ ଫେରି ଆସିବନି ? ଖାଲି ରହିବ ଜୀବନଭରି ବ୍ୟାକୁଳତା କିନ୍ତୁ ଅନୁଭୂତି ସେମିତି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଆଜି ଯେଉଁପୁରୁଷ ତୋର ମନଲୋଭା ରୂପ ଦେଖି କୋଳକୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁଛି, କାଲି ହୁଏତ ସେ ଅଡ଼ନୟନରେ ଚାହିଁବାକୁ ଘୃଣା କରିବ ? ସେତେବେଳକୁ ତୁ କଣ କରିବୁ କହିଲୁ ?

ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ, ଅନ୍ତର ତଳେଇ କରି ଭାବୁଥିଲା ସେ, ଅଲେଖା ଯାହା କହୁଛି କିଛି ତ ଭୁଲ୍ କହୁନି ?

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଛି, ପାତଳ ଅନ୍ଧାର ବହଳ ଧରୁଛି । ନବବଧୂ କପାଳରେ ଚନ୍ଦନ ଟିପା ପରି ଆକାଶରେ ଉଠି ଛନ୍ତି ଅସୁମାରି ତାରକା । ଶାରଦୀୟ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଜୁଆରରେ କାଠଯୋଡ଼ୀର

ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକାମୟ ବକ୍ଷ ହସି ଉଠୁଛି । ନିର୍ମଳ ନୀଳ ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଜଳରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଉଛି ।

ପୁଣି ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲୋକା । ଉତ୍ତର ଦେଲୁନି ଯେ ?

ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଉପାୟ ଅଭାବ ଥିଲା ତା' ନିକଟରେ, ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ନାରୀର ଏଇ ଲହରୀଭରା, ରୂପକୁ ଆଦର କରି ନିଜର କରିନେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠେ, ବୟସ ଗଡ଼ିଗଲେ, ଆଉ ନୟନରେ ସେତ ଆଉ ଚାହେଁନା ? ତା ପରେ ତାର ଅବସ୍ଥା ହେବ କଣ ?

ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁ ଉତ୍ତର ଖୋଜି ପାଇବୁ ନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ କହୁଛି ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା ନ କରି ତାକୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ନେବା ସବୁଠୁ ଭଲ ।

ବିରକ୍ତିରେ ମୁହଁ ବୁଲାଇଲା ଦୀପାଳୀ । ତୁ ଖାଲି କହୁଛୁ ବିବାହ, ବିବାହ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ନା ବିବାହକରି ନିଜର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ଟିକକ ପୁରୁଷର ପାଦ ତଳେ ବଳି ଦେବାକୁ । ମୁଁ ଚାହେଁ ନା ବିବାହ କରି ପୁରୁଷର କ୍ରୀତଦାସୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ । ମୁଁ ଚାହେଁନା ମାତୃତ୍ୱ । ମୁଁ ଚାହେଁ ଖାଲି ଉପଭୋଗ ଆଉ ନୂତନତ୍ୱ । ମୁଁ ଚାହେଁ ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ପ୍ରଶାନ୍ତ ବୁକୁ ଭିତରେ ଏକାକୀ ଉଡ଼ି ଯିବାକୁ ।

ଖୋଲା ଜୀବନକୁ ବାନ୍ଧି ରଖି ହବ କଣ ? ଗଡ଼ାଣିଆ ରାସ୍ତା ଦେଖି ପାଣି ବୋହିଯିବ । ତାକୁ ବନ୍ଧଦେଇ ଅଟକାଇବା ମାନେ ନିଜ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେଇ ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ପସନ୍ଦ କରେନା ।

ଅଲୋକା ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ ବୋଧେ ଦୁନିଆ ବଜାର ବୁଲି ସ୍ୱାଦୁ ଚାହୁଁଛି । ନୀଳ ଆକାଶର ତଳେ ଏକାକୀ ବୁଲୁଛି, ସେଇଥି

ପାଇଁ ବୋଧେ ବିବାହ କରିବାକୁ ତାର ମନ ହେଉନି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଣୟ ନିଶାରେ ମଜଗୁଲ ରହିଛନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନ ଜୀବନ । ବିହାର ସ୍ୱାଧୀନ ବାଧାନାହିଁ, ବନ୍ଧନ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯୌବନକୁ ତଳ ତଳ କରି ଉପଭୋଗ କରି ସାରିଲା ପରେ··କ୍ଲାନ୍ତ ହେଲେ ଆପେ ଆପେ ପଡ଼ିଯିବ । ଚଲାପଥରେ ଥରେ ନା ଥରେ କଣ୍ଟା ଭୁଙ୍କିବ । କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହେଲେ ଆପେ ମନ ତାର ମରିଯିବ । ସେତେବେଳକୁ ସବୁତ ସରିଯାଇଥିବ ?

—ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝନା ଦିପାଳୀ । ମୋ କଥା ମାନ, ତୁହିଙ୍କ ବୟସ ସମାନ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ତୋଠୁ ସବୁ ବିଷୟରେ ମୋର ଯଥେଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସେଇଥି ପାଇଁ ତୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ହିସାବରେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା କହିବାକୁ ବାଧ ହେଉଛି । ମୁଁ ଗୁହୁନି ତୋର ଅମଙ୍ଗଳ । ମୁଁ ତ ଇର୍ଷାକରୁନି ତୋର ସ୍ୱପ୍ନିଳଜୀବନ ? ତେବେ ତୁ ମୋତେ ଏତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛୁ କାହିଁକି ? ଦୁନିଆରେ ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କ ଯେଉଁଟା ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ସେଇ କଥା ହିଁ ମୁଁ ତୋତେ କହିବାକୁ ବାଧ ହେଉଛି । ଆଜି କାଲିର ଦୁନିଆରେ ଯଦି ସୀତା, ସାବିତ୍ରୀ ପରି ଜୀବନ ବିତାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରୁ ତେବେ ବିବାହ ନିତାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ । ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା ନ କରି, ପୁରୁଷର ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନ ନେଇ, ଜୀବନ ତରୀକୁ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ଦିପାଳୀ । ସେଇଥିରେ ତୁ ଆନନ୍ଦ ପାଇବୁ, ସ୍ୱାଦୁ ପାଇବୁ ।

ଗଭୀର ଜଳ ସ୍ରୋତ ଉପରୁ ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଆଲୋକକୁ ଗୁହିଁଲା ଦିପାଳୀ । କହୁଯା-କହୁଯା । ରହିଗଲୁ ଯେ ?

ଛେପ ତୋକି ଆଲୋକା ଆରମ୍ଭ କଲା—ନାରୀଜନ୍ମ କେବଳ ସୃଷ୍ଟିର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ । ଝିଅ ଜନ୍ମ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ବିବାହ

କରିବ । ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶ ପାଇଁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଧରିତ୍ରୀ ବକ୍ଷକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଯୁକ୍ତିକୁ ତୁ କଣ ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବୁ ଦୀପାଳୀ ?

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ, ତୋତେ ଥରେ କହୁଛି ବିବାହ ମୁଁ ଚାହେଁନା । କାହିଁକି ମୋତେ ସେଇ ବିବାହ ବନ୍ଧନ ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେଉଛୁ କହିଲୁ ? କାହିଁକି ତୁ ମୋତେ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ବାରମ୍ବାର ବିରକ୍ତ କରୁଛୁ ଶୁଣେ ?

ତଥାପି ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛୁ ? ଅଚ୍ଛା, ତୁ କହିପାରିବୁ ଦୀପାଳୀ, ନାରୀର କାମ୍ୟ କଣ ?

ମାନେ ?

ଏତକ ବୁଝିପାରୁନୁ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ଚାହିଁଥାଅନ୍ତି ସୁନ୍ଦର ରୂପ, ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ । ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ସ୍ୱପ୍ନିଲ ହୋଇ ଉଠେ— ମଧୁମୟ ହୋଇ ଉଠେ । ତା ପରେ···ବିବାହର କେତେଟା ବର୍ଷ ନ ଯାଉଣୁ କୋଳକୁ ଆସେ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଅବା କନ୍ୟା । ଜୀବନର ସ୍ୱାର୍ଥକତା ସେଇଠି ଫୁଟି ଉଠେ ଦୀପାଳୀ । ସେଇଠି ନାରୀ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଏ, ସୁଖି ହୁଏ । ସେତିକିତ ନାରୀର କାମ୍ୟ । ସେ କଣ କେବେ ତାକୁ ଅବହେଳା କରିପାରେ ? ହତାଦର କରିପାରେ ? ବରଂ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ଭିତରେ ଦୁଃଖ, ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା, ମନୋମାଳିନ୍ୟ ଅଭାବ, ଅସୁବିଧା ଘଟିଥିଲେ ସେଇଠି ସେ ସନ୍ତାନ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଭୁଲିଯାଏ ସବୁ କିଛି ।···କଥା ମଝିରେ ଅଟକି ଯାଇଛି ଅଲେଖା ।

ଅଟକି ଗଲୁ ଯେ ? ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଦୀପାଳୀ । —କହିଯା; ଯେତେ ପାରୁ ସେତେ କହିଯା । ତୋର କଲେଜ ପାଠ ଭିତରେ ଏ ସବୁ ପଢ଼ା ହୁଏ ବୋଲି ମୁଁ ତ ଆଦୌ ଜାଣିନଥିଲି । ଯା ହେଉ, ପାଠ ସାଥିରେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଅଭିଜ୍ଞତା ହାସଲ କରିଛୁ ଶୁଣି

ଖୁସିହେଲି । ଅଚ୍ଛା, କହିପାରିବୁ ଅଲୋକା—ତୁ କାହିଁକି ବିବାହ କରୁନୁ ?

ଅଲୋକା ହସିଲା—ନେହାତ ପିଲାଳିଆ ହସ । ପଣତ କାନି ମୁହଁ ପାଖରେ ଘୁରାଇ ଘୁରାଇ କହିଲା—ବିବାହ ବୟସ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଗଡିଯାଇନି ଦୀପାଳୀ । ତା ଛଡ଼ା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଢ଼ୁଛି । ପଢ଼ା ଶେଷ କଲେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବି ।

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ହସର ରେଖାଟି ଫୁଟାଇ ଦୀପାଳୀ କହିଲା—ତାହେଲେ ତୋର ବିବାହ କରିବାକୁ ମନ ହେଲାଣି, ନୁହେଁ ? ଅଚ୍ଛା, ଏ କଥା ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କ କାନକୁ ଣଏ ?

——ମୋର ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତୋର ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିବ । ଆଜି ଦୁନିଆରେ ଆମର ବୟସର ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କ ଝିଅଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିବ । ଏଥିରେ ଭାବିବାର କଣ ଅଛି ? ହୁଏତ କାହାର କଅଁଳ ଗାଧୁଆ ବେଳ ନ ହେଉଣୁ ସେ ବିବାହ କରି ଯାଉଛି, ଆଉ କାହାର ବା ଉଛୁର ହେଉଛି । ତଫାତ୍ ଏତିକି ।

ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଦୀପାଳୀ ଭାବୁଥିଲା—ନାରୀ ପାଇଁ ବିବାହ କଣ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ ? ସନ୍ତାନ କଣ ନାରୀର ଏକମାତ୍ର କାମ୍ୟ ?

ରାତି ଗମ୍ଭୀର ହେଲାଣି । ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରକୁ ଉଠିଲାଣି । ଆକାଶରେ ଭାସି ଉଠିଲେଣି ଅଗଣନ ତାରକା । ଜ୍ୟୋସ୍ନାର ପରଶରେ କାଠଯୋଡ଼ୀର ବକ୍ଷ ହସି ଉଠୁଛି । ଅଲୋକା ଧିରେ ରଥ ଘୁରାଇଲା । ସହରର ଜନକୋଳାହଳ ଧିରେ ଧିରେ ଥମି ଆସିଲାଣି । ଚଳଚଞ୍ଚଳ ନଦୀ ସାବଲୀଳ ଗତିରେ ବହି ଚାଲିଛି । ଗମ୍ଭୀର ପାଣି ଭିତରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଥର ଥର ନାଚୁଛି । ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଦୀପାଳୀ

ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାଧା ଦେଉଛନ୍ତି ଅପେକ୍ଷା—ତୁ ଯିବୁନି ଦୀପାଳୀ ? ରାତି କେତେ ହେଲାଣି ଅନୁମାନ କରୁଛୁତ ?

ଦୀପାଳୀ ଭାବନାରେ ଚେଷ୍ଟ ଲାଗିଛି । ହାତ ଘଡ଼ର କଣ୍ଟା ଦୁଇଟି ସମାନ ହୋଇ ଯିବାକୁ ବସିଲେଣି । ବାରଟା ବାଜିବାକୁ ମାତ୍ର କେତୋଟି ମିନିଟ ବାକି । ହଠାତ ଯିବା ପାଇଁ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ।

କାକ-ଜ୍ୟୋସ୍ନା ଅବସ୍ଥାରେ ଗୋଲାପ ନେଣ୍ଡା ଖୋସିବାକୁ ଭାରି ଭଲ ପାଏ ଦୀପାଳୀ । ତା'ର ଧାରଣା ଜୁଡ଼ାରେ ଗୋଲାପ ନେଣ୍ଡା ଖୋସିଲେ ସେ ଫୁଲ୍ ପରି କୋମଳ ଅଙ୍ଗ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେବ ।

ପାର୍କର ଶେଷ ବେଞ୍ଚିରେ ନିଜର ଯୌବନଭରା ତନୁଟି ଲେଟାଇ ନେଇ ଦୀପାଳୀ ଉଦାସ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା ସେଇ ଅଦମ ଆକାଶର ଗୋଟାଏ ଧାରକୁ । ବେଳ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି । ଅରୁଣ-ବାବୁଙ୍କର ଆସିବାର କଣ୍ଟା ଅନେକ ବେଳରୁ ଗଡ଼ିଗଲାଣି । ନୀରବରେ ବସି ବସି ଅପେକ୍ଷା କଥା ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେ କହୁଛି ଭଲ ପାଇବାରେ ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ନଆସେ ତେବେ ସାରା ଜୀବନ ଅତୀତ ଅନୁଭୂତିକୁ ହେଜି ହେଜି ଅନୁତାପ କରୁଥିବେ ବୁହେଁ । ସେଇଥି ପାଇଁ ଭଲ ପାଇବା ଜୋରରେ ବହୁତ ଦିନ ଛନ୍ଦ ନହୋଇ ବିବାହ କରିଯିବା ଉଚିତ ।

ନାରୀର ଜଣେ ବିବାହ ଏକମାତ୍ର କାମ୍ୟ ? ବିବାହକୁ ବାଦ ଦେଇ ନାରୀ ଜଣେ ବଞ୍ଚି ପାରେନା ? ?

ପଛରୁ ଛପି ଛପି ଅରୁଣ ଆସିଛି । ଦୀପାଳୀର ମସୀକୃଷ୍ଣ କୁନ୍ତଳ ଗର୍ଭରେ ଗୋଲାପ ନେହାଟି ଥାପିଦେଲା ସେ । ଚମକି ଉଠି ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ତା ନିକଟରେ ଲାଗିକରି ବସିଛି ଅରୁଣ । ବାଧାଦେଇ ପାରୁନଥିଲା ତାକୁ । ସେ କି ଚାହୁଁ ଥିଲା ଇମିତି ଏକ ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାଥିଜଣେ । ଯାହା ସାଥିରେ ମନଖୋଲି ଦି'ପଦ ଭାଷା ବିନିମୟ କରିବ । ସେ କି ଚାହୁଁଥିଲା ଇମିତି ଗୋଲାପ ନେହାଏ । ସେ କି ଚାହୁଁଥିଲା ଏମିତି ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଭରା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁରୁଷ ହାତର ଟିକିଏ ପରଶ ...ଟିକିଏ ଉଷ୍ମତା ... [ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମରି ଉଠିଲା—ଦୀପାଳୀ ।]

— ଉଁ ?

—ନୀରବ ରହିଲ ଯେ ? ଅଭିମାନ କରିଛ ବୋଧହୁଏ ?

—ନାଁ ।...ତ... ।

—ତେବେ କଥା କହୁନ ଯେ ?

—ଭାଷା ବିନିମୟ ପାଇଁ ସରଞ୍ଜାମ ଖୋଜୁଛି ।

—ମାନେ— ?

—ଏଇତକ ବୁଝିପାରୁନା ?

—ନାଁ । ! ମୃଦୁ ହସି ଅରୁଣ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ହସୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଧୀର ପବନର ହିଲ୍ଲୋଳରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ତା'ର ନାଚୁଥିଲା—ଠିକ ସମୁଦ୍ରର ଲହରୀ ପରି ଫୁଲି ଫୁଲି ।

ଅରୁଣ ବାବୁ...। ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଉଁ— ?

ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଭରା ଆକାଶକୁ ।

— କଣ ଦେଖୁଛୁ ?

— ଦେଖୁଛି ଏଇ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ।

— କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆଜିର ଅଷ୍ଟମୀ ଯଦି, କାଲି ନବମୀରେ ପରିଣତ ନହୁଅନ୍ତା !

—ମାନେ ? ବିସ୍ମିତ କଣ୍ଠରେ ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

—ଆଜୀବନ ଆମେ ଯଦି ଇମିତି ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ପକ୍ଷୀ ଭଳି ଉଡ଼ି ଚାଲନ୍ତୁ ।······

—ତଥାପି ନୀଡ଼ ରଚନା କରିବାକୁ ତ ପଡ଼ିବ ?

—ନୀଡ଼କୁ ବାଦ ଦେଇ ପକ୍ଷୀ କଣ ବଞ୍ଚି ରହିପାରେ ନି ?

— କପର । ସମାଜର ଶୃଙ୍ଖଳା, ପିତା ମାତାଙ୍କର ଆଦେଶ, ବିଶ୍ୱକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିମ ପରମ୍ପରାକୁ ବାଦ ଦେଇ ମଣିଷ କଣ ବଞ୍ଚି ପାରେ ?

ଦୀପାଳିର ଭିତର ଆତ୍ମା କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଆଖିକୋଣରେ ଚହଲି ଉଠିଥିଲା ଦି'ଠୋପା ଲୁହ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିମ ପରମ୍ପରାକୁ ଧରି ତାକୁ ବି କ'ଣ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? କିନ୍ତୁ ସେ'ତ ଚାହେଁ ନାହିଁ ବନ୍ଧନ । ସେ ତ କେବେ ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶ ପାଇଁ ଧରା ବକ୍ଷକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନି ? ତେବେ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନତା ଟିକକ ରହିଲା ଆଉ କଣ ? ଏତେ ଦିନର ବିରାଟ କଳ୍ପନା କଣ ଖାଲି ସମୁଦ୍ରର ଲହରି ପରି ମିଶିଯିବ ସାଗର ବକ୍ଷରେ । ଚିହ୍ନବି ରହିବନି ଦୁନିଆରେ ?

ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦୀପାଳୀ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ଆଚ୍ଛା ଅରୁଣ ବାବୁ, ପୁରୁଷକୁ ବାଦଦେଇ ନାରୀ କଣ ରହି ପାରେନା ?

ଅରୁଣ ହସିଲା···ଅଚାନକ ଦୀପାଳୀର ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କାହିଁକି ?

—ଉତ୍ତର ଦେଲନି ଯେ ? ଦୀପାଳି କହି ଉଠିଲା ।

—ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ମନକୁ ଥରେ ପଚାରି ଦିପାଳୀ ! ସବୁ ଅପେ ଅପେ ବୁଝି ଯିବ । ତେବେ ଏତିକି ମନେ ରଖ ନାରୀକୁ ବାଦ ଦେଇ ପୁରୁଷ ବଞ୍ଚିପାରେ କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷକୁ ବାଦଦେଇ ନାରୀ ବଞ୍ଚିପାରେ ନା ?

—ସ୍ୱାର୍ଥପର, ନାରୀକୁ ବାଦଦେଇ ଯଦି ପୁରୁଷ ବଞ୍ଚି ପାରେ ତେବେ ପୁରୁଷକୁ ବାଦ ଦେଇ ନାରୀ କାହିଁକି ବଞ୍ଚି ପାରିବନି ?

—ତା ହେଲେ ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶରେ ଏଇଠି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିଯିବ । ତାହେଲେ ତୁମେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବା ପାଇଁ । ରାଧା ଥାଇ ଯଦି ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ନଥାନ୍ତେ ଶକୁନ୍ତଳା ଥାଇ ଯଦି ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ନ ଥାଆନ୍ତେ, ସୀତା ଥାଇ ଯଦି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ନ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ଲବ କୁଶ, ଭରତ ଆସିଥାଆନ୍ତେ କୁଆଡ଼ୁ ?

କଣେଇ ଚାହିଁଲା ଦିପାଳୀ । ତା ହେଲେ ନାରୀ କଣ ଖାଲି ସୃଷ୍ଟିର ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ବଞ୍ଚିରହିଛି ?

—ମୁଁ ଯଦି ସେଇଆ କୁହେ ! ଅରୁଣ ମୁହଁରେ ମୁରୁକି ହସ ।

ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଭାଷା ପାଇ ନଥିଲା ଦିପାଳୀ । କଣ ଉତ୍ତର ଦେବ ସେ ନିଜେବି କିଛି ଠିକ କରି ପାରୁ ନଥିଲା ।

ରାତି ଗଭୀର ହୋଇଛି । ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିଛି । ପାର୍କର କୋଳାହଳ ଥମି ଆସିଛି । ଧୂଳିର ଧରଣୀ ଉପରେ ବିଚ୍ଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ପଟୁଆର । ଗଛପତ୍ରର ସବୁଜ ଧାରେ ଧାରେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହେଉ ଅଲୋକ ବିଚ୍ଛୁଡ଼ି ହୋଇ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ଘୁମନ୍ତ ନୀଳ ଅଗଣରେ ଲୁଚିଲୁଚିକା ଅଲଅ ତଳେ ଦୁଇଟି କପୋତ କାପୋତୀ ! ଅନ୍ତରେ

ଖୋଜୁଥିଲେ ।···ପରଶ ଖୁଜୁଥିଲେ । ଜଣେ ଖୁଜୁଁଥିଲା ଜଣଙ୍କ ବାହୁବନ୍ଧନ ତଳେ ଶରଧନ ପଡ଼ିବହିବାକୁ······କିନ୍ତୁ ଆଜ ଜଣେ ଖୁଜୁଁଥିଲା ନିମିଷଙ୍କର ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ।

ନୀରବତାର ଭଙ୍ଗ କରି ଦୋହଲାଇ ଦିପାଳୀର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମର ଉଠିଲା—ଅରୁଣ ବାବୁ !

ଉଁ ?

ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର କି ସୁନ୍ଦର !

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ତୁମର ସୁଗୋଲ ଆନନଟି······

ଇସ୍ ! ପର କଳ୍ପନାଟି ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ?

—ଦିପାଳୀ ଧିରେ ଆଉଜି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳରେ । ଆକାଶରେ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ହସୁଛି ଆଉ ହସୁଛି ଦିପାଳୀର ଅନ୍ତର······

ଘନ କଳା ଗହର କେଶ ଭିତରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ସଞ୍ଚାଳନ କରୁଥିଲା ଅରୁଣ । ବାଧା ଦେଇ ପାରୁନଥିଲା ଦିପାଳୀ । ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ରାତ୍ରିର ନୀରବ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନାରୀର କାମ୍ୟ ଆଉ କଣ ହୋଇ ପାରେ ?

ସଂଧ୍ୟା ଗଡ଼ି ଯାଇଛି ଅନେକ ବେଳୁ……

ମେହେଗାନି ରଙ୍ଗଦିଆ ପଲଙ୍କର ହଂସତୁଲି ଶେଯ ଉପରେ ଅଳସ ଅଙ୍ଗଲତାକୁ ମେଲାଇ ଦେଇ ଦିପାଳୀ ଶେଷକରୁ ଥିଲା ତା'ର ଅସମାପ୍ତ ଉପନ୍ୟାସ । ଫୁଟନ୍ତା ବଣ ମଲ୍ଲୀର ମାଳଟି ଖେଳେଇ ହୋଇପଡ଼ିଛି ବିଛଣା ଉପରେ । ଭୁରୁ ଭୁରୁ ଗନ୍ଧରେ ମହକ ଉଠୁଛି କକ୍ଷ । ଭାରି ସୁନ୍ଦର ବାସନା । ମନ ମତାଣିଆ ଗନ୍ଧ ।

ଫ୍ଲୋରସେଣ୍ଟ ଟିଉବ ଲାଇଟର ନୀଳାଭ ଦୀପ୍ତି ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଦୁଧଅଳତା ଦେହର ରଙ୍ଗକୁ ନୀଳାଭ ଦୀପ୍ତି ବେଶ ମାନୁଛି—ଅଳ୍ପ ତ ରଙ୍ଗାୟିତ ମୁକୁଳା କେଶଗୁଚ୍ଛ ଛିଟିପଡ଼ି ଲୋଟୁଛି ତଳେ । ଦିପାଳି ଉପନ୍ୟାସରେ ମନୋନିବେଶ କରିଛି । ଆଜି ଯେମିତି ହେଉ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପଛରୁ ଛୁଟି ଆସିଲା ସଲିତା । ଦିପାଳୀର ସାନ ଭଉଣୀ, ଚଉଧୁରୀ ବଂଶର ଶେଷ ଅଲିଅଳ କନ୍ୟା । ବୟସ ତେର, ଚଉଦ ଭିତରେ । ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବାର ବୟସ ଆସିଥିଲେ ବି ସେଲୱାର ପାଇଜାମାର ମୋହ ଏଡ଼ାଇ ପାରିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଆଖିରେ ବିଜୁଳିର ଚମକ, ଅତି ସଂଯତ, ଅଥଚ ଛନ୍ଦଭରା ଗୁଲି । ପାଦରେ ରକ୍ତ ରଙ୍ଗର ରେଖା, ଗୋଲାପି ଅଧର ଉପରେ କାଞ୍ଚିର ଦେଶର ହସ ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିପଡ଼ି କଣ୍ଠ ମୁକାଳି ଡାକିଲା—ଅପା ? ଅପା ମ ! ଅପା ?

ଉଁ, ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଗୁହାଳିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣିବୁ ?

କଣ ? ଆଗ୍ରହରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ କଣ ଦେବୁ କହିଲୁ ?

ଦୀପାଳୀ ଗ୍ରହିଲା ଦଣ୍ଡେ ସଲିତାକୁ । ମନରେ ଅଫୁରନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ପ୍ରାଣରେ ଅସରନ୍ତି ପୁଲକ, ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ମିଠ ମିଠ ହସ । ଦୀପାଳୀ ଅସମାପ୍ତ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଥୋଇ ଦେଇ ସଲିତାକୁ ଆଉଜାଇ ଆଣିଲା ନିଜ କୋଳ ଉପରକୁ । ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଶୁଭ ଖବରଟା କଣ ଶୁଣେ ?

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣ ହସର ଝଲକଟାଣି ସଲିତା ଉତ୍ତରଦେଲା—ଶୁଣିସାରିଲାପରେ ପୁରସ୍କାରଟା କଣ ଦେବୁ କହିଲୁ ?

—ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ।

—ଉହୁଁ, ଶପଥ କର ?

ଦୀପାଳୀର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଧିରେ ଧିରେ ବଢି ଉଠୁଥିଲା । ଶୁଭ ଖବରଟା କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ସଲିତା କଥାରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରି ଶପଥ କଲା ସେ ।

ବେଣୀର ଫିତା ଫିଟାଇ ଫିଟାଇ ସଲିତା କହିଲା—ତୁ ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ୍‌ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ପୁଅ ଜ୍ୱଲନ ବାବୁଙ୍କୁ ଜାଣୁ ?

ମନେ ମନେ ହେଜିହେଲା ଦୀପାଳୀ । ଜ୍ୱଲନ ବାବୁଙ୍କ ନାଁ ସେ ତ ଆଜି ପ୍ରଥମ କରି ଶୁଣୁଛି । ତେବେ କିଏ ସିଏ ?

ଦୀପାଳୀର ନୀରବତା ଉପରେ ବାଧାଦେଇ ପୁଣି ସଲିତା କହି ଉଠିଲା—ଜ୍ୱଲନ ବାବୁ ନିକଟରେ ବିଲାତରୁ ବାର-ଆଟ-ଲ ପାଶ୍ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଦୈନିକ ସମାଜରେ ତାଙ୍କର ଫଟୋ ବାହାରିଥିଲା— ।

—ତା'ପରେ ? ଦୀପାଳୀ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

—ଜ୍ୱଳନ ବାବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ହେବ । ସେଇଥି ପାଇଁ ରଣଜିତ୍ ବାବୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାହାର ବୈଠକ ଘରେ ବାପାଙ୍କ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ବିଷୟ ନେଇ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି ।

ଆଉ କିଛି ଶୁଣି ପାରୁ ନଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ତାର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀରଟା ବିଷେଇ ଉଠୁଥିଲା । ଶତବୃଶ୍ଚିକର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।

—ପୁରସ୍କାରଟା କେଉଁବେଳେ ଦେବୁ କହିଲୁ ପ୍ରଥମେ । ତା ପରେ ତୁ ମନଇଚ୍ଛା ଭାବୁଥିବୁ ।

ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରୁ ନଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ତୁଣ୍ଡର ସମସ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସଳିତା ପାଖରେ ନୀରବ ରହିଲା । ମୂକଙ୍କ ଭଳି ସେ କେବଳ ସଳିତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ।

ସାମାନ୍ୟ ନୀରବ ରହି ସଳିତା ପୁଣି ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା । ମୋତେ ଚାହିଁ ଆଉ ଭାବୁଛୁ କଣ ? ମୋ କଥା ଯଦି ଅବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ତେବେ ତୁ ନିଜେ ଯାଇ ଶୁଣିପାରୁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ପୁରସ୍କାରଟା……

ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାକୁ ବୁକୁ ଭିତରେ ଚାପିରଖି ଦୀପାଳୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଆସନ୍ତାକାଲି ତୋର ପୁରସ୍କାର ନେବୁ ନିଶ୍ଚୟ ।

ସଳିତା ନୀରବରେ ଫେରିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଆସିଥିଲା ହସି ହସି । ଭାବିଥିଲା ଅପାକୁ ଶୁଭ ଖବର ଜଣାଇ ପୁରସ୍କାରଟା ପ୍ରଥମେ ନେବ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ଦୀପାଳୀ ମନରେ ଯେଉଁ ଭାବନାର ଖୋରାକ ଯୋଗାଇ ଲେଉଟି ଗଲା ସେ କ'ଣ କେବେ ସେକ୍କା ହେବ ? ପିଲା

ଏ । ଲୁଟିନି······ଲୁଟିବା ବୟସ ବି ଆସିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବୟସ ଆସିଲେ ବଳେ ଲୁଟି ଯିବ ଯେ·····

ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଦୁ' ହାତରେ ଟେକି ଧରିଲା ଦୀପାଳୀ । ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି ମୋଟେ । ମନରେ ଅକଳନ୍ତି ଭାବନା···ସଲିଲା କଣ ଆସିଥିଲା ଏଇ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣେଇବାକୁ ? କିନ୍ତୁ ମିଛ କହୁନି ତ ସେ ? ମିଛ କହିବାରେ ତା'ର ଲାଭ ବା କଣ ? ତଥାପି······

ବିଛଣାରୁ ଉଠି ଠିଆହେଲା ଦୀପାଳୀ । ଶରୀର ଅବଶ ଲାଗୁଛି । ପାଦ ଆଗକୁ ଆସିଲା ସେ । ଦରଜା ସେ ପଟରୁ ଅବାଜ ଆସୁଛି । କାନ ପାତିଲା ଦୀପାଳୀ ।

—ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେବି । ଦୀପାଳୀକୁ ମୁଁ ଅନେକଥର ଦେଖିଛି । ଜ୍ୱଳନ ମନକୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପସନ୍ଦ ଆସିବ । ମୁଁ ଆଜି ଫେରି ଯାଉଛି । ଜ୍ୱଳନକୁ ପଠାଇବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଚିଠି ଦେବି ।

ଆଉ କିଛି ଶୁଣି ପାରିଲାନି ଦୀପାଳୀ । ଲେଉଟି ପଡ଼ିଲା ସେ ପୋର୍ଟିକୋ ସାମନାରେ ଚୌଧୁରୀ ବଂଶର ହଡ଼୍‌ସନ ଗାଡ଼ି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଦୀପାଳୀ ଅଟେଇଲା ।

ଅକାଶରେ ଫପେଦ ଜହ୍ନ । ମହାନଗରୀର ରାଜରାସ୍ତା ଜନ ସମାଗମରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ହର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ କାର ଘୂରି ଚାଲିଛି ନଗରୀର ଧାରେ ଧାରେ······ । ନୀଳ ଆକାଶରୁ ଅଞ୍ଜୁଳା ଅଞ୍ଜୁଳା କିରଣ କାର ଭିତରେ ବାଛେଇ ପଡ଼ୁଛି । କାର ଚାଲିଛି ଆଗକୁ ।

କୋଠାଏ ମୋଡ଼ ଘୂରିଯାଇ ହଠାତ୍ କାର ବ୍ରେକ୍ କରିଲା । ମହାନଦୀ କୂଳର ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଛି ଅରୁଣ । କାର

ଭିତରେ ଥାଇ ଦୀପାଳୀ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା—ଅରେ ଅରୁଣ ବାବୁ ଯେ । ··· ···

ପଦଶବ୍ଦର ଶୁଣିପାରି ଦୃଷ୍ଟି ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣ ଲୁଧୂଲ ଅଧରରେ ହସର ରେଖଣୀ ଖେଳାଇ ମାତ୍ର ଅସ୍ଫୁଟ ଦୀପାଳୀ ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ି କହି ଉଠିଲା—ନିରୋଳା ଜହ୍ନ ରାତିରେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କର ସାନ୍ଧ୍ୟ ଭ୍ରମଣଟା ନିହାତି ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ନିଶ୍ଚୟ ····· କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଘରେ ଖୋଜିଲେ ମିଳିବେ କିମିତି····· ? ଅଚ୍ଛା ଅରୁଣ ବାବୁ, ଆପଣଙ୍କୁ କଣ ଏକୁଟିଆ ଜୀବନ ଭଲ ଲାଗେ ?

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀକୁ । ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର ସାଇଜା ଉପରେ ରକ୍ତ-ପଦ୍ମ ଯୁକ୍ତ ଅନାରକଲି ଶାଢ଼ୀ । କାଳକୁନ୍ତ କବରୀରେ ମଧୁମାଳତୀ ଫୁଲର ବେହରଣ । ଚକ୍ଷୁରେ କଜ୍ଜଳ ଆଉ କପାଳରେ ଗାଢ଼ କୁଙ୍କୁମର ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ । ଶଜିତ ପ୍ରଜାପତିପରି ବେଶ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛି ଅଖିକୁ । କିନ୍ତୁ ଅଚାନକ ଦୀପାଳୀର ଏଠାରେ ଅବିର୍ଭାବ କିମିତି ?

—ନୀରବ ରହିଲେ ଯେ ? ······ କଣ ଏତେ ଭାବୁଛନ୍ତି କେଜାଣି ? ଯଦି ଗୋଟାଏ କବି ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ନା····· ଦୀପାଳୀ ମୁହଁରେ ହସ ।

କବି ହେବାପାଇଁ ଆଶା କରେନି କି ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯୁଟିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତଥାପି ନିରୋଳା ଜୀବନ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ । ବାଧା ନାହିଁ । ବନ୍ଧନ ନାହିଁ······

ଇସ୍···ହସୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ନିରୋଳା ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲି ଆସିଛ ?

······କିନ୍ତୁ ହଠାତ ତୁମର ଏଠାରେ ଅବିର୍ଭାବ ଯେ ।

ଦୀପାଳୀ ହସିଲା । ନିରୋଳା ସ୍ଥାନରେ ଜଣେ କୁମାରୀକନ୍ୟାକୁ

ପାଖରେ ପାଇ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଭୟକରିବାର କାରଣ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଏକୁଟିଆ ବସି ବସି ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଭାବିଲି ଟିକେ ବାହାରେ ଘୁରିଆସିବି । କିନ୍ତୁ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆପଣ କଣ କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ?

—ମୋଟେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି । ମଣିଷଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କୀଟପତଙ୍ଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଚାହାନ୍ତି ସାଥି । ସମ୍ପ୍ରତି ମୁଁ ମୋ ସାଥିକୁ ପାଖରେ ପାଇଛି । କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହେବି କାହିଁକି ? ବରଂ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି ।

ରାତି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଛି । ଜହ୍ନ ଉପରକୁ ଉଠିଛି । ମହାନଗରୀର କୋଳାହଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ଥମି ଆସିଛି । ଦୀପାଳୀ ଲେଉଟି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳକୁ । ଅରୁଣ ତୋଳି ଧରିଲା ଦୀପାଳୀକୁ ନିବିଡ଼ ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ।

ବିଷାକ୍ତ ମନୋଭାବକୁ ହାଲୁକା କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ କାରି ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ଅନେକ ବେଳୁ ବାହାରି ଆସିଥିଲା ପଦାକୁ । ସ୍ରୋତହୀନ ନଦୀର ଶିଶିରସ୍ନିଗ୍ଧ ବାଲୁକା ସ୍ତୂପ ଉପରେ ବସି ଅନେକ ଭାବୁଛି ଦୀପାଳୀ । ଘଟଣାକୁ ସରଳକରିବାକୁ ଯେତିକି ଚିନ୍ତାକରୁଛି ସେତିକି ଜଟିଳ ହୋଇ ଉଠୁଛି ତାର ଚିନ୍ତାଧାରା । ସହରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାସ୍ତା ଦେଇ କାର ଘୂରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମରୁନି ତାର ଭାବନା । ତେଣୁ ସେ

ଠିକ୍ କର ନେଇଛନ୍ତି ଆଜି ଭଡ଼ ସୁଦ୍ଧା ତାକୁ ଗୋଟାଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମସୃଣ ରାସ୍ତା ଉପରେ କାର ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଲମ୍ବ ହର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ କାର ଖଣ୍ଡିକ ବ୍ରେକ ଦେଲା । ଚୁଡ଼ାଦାରଣ୍ଡ଼ ଛୁଟି ଆସିଛି ଗେଟ୍ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ।

ହାତରେ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗ ଝୁଲାଇ, ରକ୍ତ ରଙ୍ଗର ପାଦରେ ହାଇହିଲ ଜୋତା ଲଗାଇ, ଫଣାଇ କାନିକୁ ପବନରେ ଲହରାଇ ଲହରାଇ ତନ୍ମୀ କାଶୋରୀ ପାଦ ଥାପିଲା ବୈଠକ ଘର ଦରଜା ସମ୍ମୁଖରେ ସାମନାରେ ଅପରିଚିତ ଭଦ୍ର ଯୁବକଟିକୁ ଦେଖି ଥମିଗଲା ତାର ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଦ ଦୁଇଟି । ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରୁନି କି ପଛକୁ ଲେଉଟି ଆସିପାରୁନି ।

ମର୍ମରି ଉଠିଲା ଚନ୍ଦ୍ରଧୁସ୍ତିଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ଏଇତ ମୋ ମାଆ ଆସିଲଣି ।

—ମୋତେ ଖୋଜୁଥିଲେ ବାପା ? ଧୀର ଅଥଚ ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ଦୀପାଲୀ ।

—ହଁ, ତୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ କୁନେ ?

—ବାହାରକୁ । ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାରଟି ଦଖଲ କରି ନେଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦୀପାଲୀ ।

ବସିଥିବା ଭଦ୍ର ଯୁବକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ କହି ଉଠିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧୁସ୍ତି — ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ ଜ୍ୟୋତନ । ବିଲାତରୁ ବାର-ଆଟ-ଲ ରେ କୃତତ୍ୱ ସହିତ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ନିକଟରେ ଫେରିଛନ୍ତି । ଆଜି ଓଡ଼ିଶା ହାଇକୋର୍ଟର ଗୋଟାଏ ମର୍ଡର କେଶରେ କଟକ ଆସିଛନ୍ତି । ବଡ଼ ସୌଭାଗ୍ୟର କଥା ଯେ ଆଜି ଆମ ଘରେ ତାଙ୍କର ପାଦ ପଡ଼ିଛି ।

ଦୀପାଳି ଭାବୁଥିଲା—ସେଦିନ ସଲିତା କହୁଥିଲା "ଜ୍ୱଳନ ଭାଇ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ହେବ"। ସେଦିନ ସେ ତ ମିଛ କହୁ ନଥିଲା। ଏ କଣ ସେହି ଜ୍ୱଳନ ?

ମନତଳେ ପୁଞ୍ଜିଭୂତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେବି ପରିଚୟ ପରେ ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୁଇହାତ ଉପରକୁ ଟେକିଲା ଦୀପାଳି। ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇବାକୁ ଜ୍ୱଳନ ବି ପାଶୋରି ଯାଇନି। ଜ୍ୱଳନର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପରିଚୟ ଦୀପାଳି ଅନେକ ଆଗରୁ ପାଇଛି। ଯଦି ବା ସେ ନିଜେ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ନଥିଲା, ତଥାପି ସଲିତା ପିତା ମାତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଛପି ଛପି ଶୁଣି ଚୁପି ଚୁପି କହିଛି ଦୀପାଳିକୁ। ଆଜି ଦୀପାଳି··· ···

ଜ୍ୱଳନ ମଧ୍ୟ ଦୀପାଳିର ପ୍ରଶସ୍ତିସଂଗ୍ରହ କରିପାରିଛି ତାର ଜଣେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବଂଧୁଙ୍କ ନିକଟରୁ। ଚକ୍ରଧରଙ୍କ ବଂଶର ଅଲିଅଳି କନ୍ୟା ଦୀପାଳିକୁ ସେଯେ ବଧୂ ରୂପରେ ପାଇବ ଏ ଅଳୀକ କଳ୍ପନା ସେ ନିଜେ ବି କରି ନ ଥିଲା।ବା ଇମିତି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାମନା ସାମନି ଦୁହିଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ହେବ ବୋଲି ସେ କେବେ କଳ୍ପନା କରି ନଥିଲା।

ପଡ଼ିରୁ ପୂଜାରୀ ଆସିଛି। ହାତରେ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ। ଟିପୟ ଉପରେ ଜଳଖିଆତକ ରଖି ଫେରି ଯାଇଛି କଫିପାଇଁ। ଚକ୍ରଧରଙ୍କର ଅନୁରୋଧରେ ଜ୍ୱଳନ ଗ୍ରହଣ କଲା ପ୍ଲେଟଟିକୁ। ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୀପାଳି ମଧ୍ୟ ହାତରେ ଧରି ସାରିଥିଲା ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ। ପୂଜାରୀ କଫି ନେଇ ଫେରିଛି। ଗରମ କଫିର ବାମ୍ପ ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳି ପରି ଉଠୁଛି ଉପରକୁ। କଫି ଖାଇବାର ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ହୋଇଥିଲେ ବି ଆଜି କାହିଁକି ମୋଟେ ସ୍ପୃହା ହେଉନି।

ଭିତରର କନ୍ଦର୍ପୀ ଅଗ୍ନାକୁ ଶୀତଳ କରିବା ପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ କପେ କଫି ତା ପାଇଁ କଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ସେ ଖାଲି ଭାବୁଛି···

ଫ୍ଲୋରକାର ବେଲ୍ଟ ଭିତର ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି ବାହାରକୁ ଲମ୍ବି ଯାଉଛି । ଟୋଫା ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଲାଇଟ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି ଦାମୀ ଅସବାବ ପତ୍ର । ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ଜ୍ୱଳନ ବସି ଚାହିଁଛି ଦୀପାଳୀକୁ । ଧୀର ସମୀରଣରେ ଦୋଳାୟିତ ହେଉଛି ଦୀପାଳୀର ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ । ସତେ ମ ! ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି ଦୀପାଳୀ, ପୁଷ୍ପିତ ଗୃହେଁ ଇମିତ ରୂପସୀ ଉର୍ମି···

ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ଅନେକ ବେଳୁ ବାହାରକୁ ଉଠି ଗଲେଣି, ନୀରବ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରାପ୍ତ ବୟସର ଯୁବକଯୁବତୀ, ଜ୍ୱଳନ ଚାହୁଁଛି ଦୀପାଳୀ ସାଥିରେ ଦୁଇପଦ ଭାଷା ବିନିମୟ କରିବା ପାଇଁ, ହେଲେ ସ୍ୱହା ଖୋଜି ପାଉନି ସେ । କି ବିଷୟ ବସ୍ତୁଧରି ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେଇଆ ଚିନ୍ତାକରି ଚାଲିଛି ସେ ।

ଜ୍ୱଳନ୍ତା ସିଗାରେଟ ସରିଆସିଲାଣି । ହାତରେ ନିଆଁ ବାଜୁଛି, ଗରମ ଲାଗୁଛି । ଫିଙ୍ଗିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି ମୋଟେ । ସିଗାରେଟ ସରି ଅସିଲା ବେଳକୁ ଟାଣିବାକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ।

ଜ୍ୱଳନ ମୁଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା କାନ୍ଥରେ ଝୁଲିଥିବା ଦୀପାଳୀର ତୈଳ ଚିତ୍ରଟିକୁ । ବାସ୍ତବିକ ଆପଣଙ୍କର ଏ ତୈଳ ଚିତ୍ରଟି ବେଶ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି ।—ଏଥର କଥା କହିବାର ଗୋଟାଏ ସରଳ ପନ୍ଥା ପାଇଲା ଜ୍ୱଳନ ।

ଦୀପାଳୀ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ନୀରବ ରହିଲା ।

ଜ୍ୱଳନ ସେମିତ ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଚାଲିଛି,-କେଉଁଠୁ ଡ୍ରଅ କରେଇ ଥିଲେ ଏ ଛବିଟି ?

ଗୋଲାପୀ ଅଧର ଫାଙ୍କରୁ ଝରି ପଡ଼ିଲା ଦି'ପଦ ଭାଷା ।— କଣ୍ଟକରେ ଜଣେ ଅତିଥିଙ୍କ ନିକଟରୁ ।

ଚମତ୍କାର ହୋଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ । ମେକଅପ ମନ୍ଦ ହୋଇନି । ଭାବନାରେ ତନ୍ମୟ ହୋଇ ମାଡ଼ି ଗ୍ଲଲିଥିଲେ ଛବି ପାଖକୁ ।

ଦିପାଳୀ ଗ୍ହୁଁଲା ଜ୍ୱଳନକୁ । ଗୋରା ତକ ତକ ବଳିଷ୍ଠ ଚେହେରା । ତଳ ତଳ ଭ୍ରୁଲତା ତଳେ ସଦା ହସ ହସ ଯୋଡ଼ିଏ ନୀଳ ଅଖି, ଅଙ୍ଗ ଓଠ ଉପରେ ଏଯାବ୍ ସରୁ ପ୍ରଜାପତିଅ ଜଣ ଧାରଟିଏ । ବାସ୍ତବିକ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି ଜ୍ୱଳନ ।

ଭାବନାରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଦିପାଳୀ । ଏ କଣ ଭାବୁଛି ସେ, ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା ତା'ର ଅସିଲା କେଉଁଠୁ ? ପ୍ରକୃତିସ୍ଥା ହୋଇ ଉଠିଲା ଦିପାଳୀ ।

ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭଳି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଗ୍ହୁଁ ରହିଛନ୍ତି ଜ୍ୱଳନ । ମନରେ ଅସୁମାର ଭାବନା । ସତରେ ମା । କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ଦିପାଳୀ ।

ଦିପାଳୀ ଗ୍ହୁଁଲା ଜ୍ୱଳନ ଅନେକ ବେଳୁ ସେଇଠି ଠିଆ-ହୋଇଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ନିହାତି ଦୁର୍ବଳା ମନେ କଲା ସେ । ବାହାରକୁ ଅସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲେ ବି ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ବସି ରହିଛନ୍ତି ସେ

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦଶଟା ବାଜିଲା । ଜ୍ୱଳନ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ । ଦିପାଳୀ ପାଞ୍ଛେଟି ଦେବାକୁ ଅସିଥିଲା କାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ଜ୍ୱଳନ ।

ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଦେବାକୁ ଭୁଲିଗଲା ନି ଦିପାଳୀ ।

ଦେହଟାକୁ ଲମ୍ବା ହଂସୁଲି ପଲଙ୍କ ଉପରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଚ୍ଛୁଳି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । କୋହର ଭରା ଜୁଆରରେ ତା'ର କୁସୁମ କୋମଳ ତନୁଲତା ଥର ଥର କମ୍ପୁଛି ।

ସେ ଅଭିମାନ କରୁଛି……ବିରାଟ ଅଭିମାନ । ନିଷ୍ଠୁର ପିତା ମାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ଆଜି ନିଜ ଦେହର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇକରି ମାନ-ଅଭିମାନର ଧର୍ମଘଟ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଅନ୍ତଫାଡ଼ ପୁଅ ଝିଅଙ୍କୁ ଜନ୍ମ କରି ସେମାନେ ଯଦି ପୁଅଝିଅଙ୍କ ମନ ନ ବୁଝିଲେ ତେବେ ମଣିଷ ଆଉ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଦାବୀ କରିବ କାହାଠାରେ ?

ରାତିର ଗମ୍ଭୀରତା ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ନିତିନିୟମ ଧରି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାଟି ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ବାହାରେ ସଫେଦ ଜହ୍ନ । ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ଆଖିକୁ । ଝର ଝର ହୋଇ ଝରି ପଡୁଛି ମଧୁମାଳତୀର ଫେନ୍ଟା । ହରଶେଫାଳୀର ମହକ ଭାସି ଆସୁଛି ପବନର ସ୍ତରେ ସ୍ତରେ । ଝରକାର ଫାଙ୍କଦେଇ ଲୁଚିକି ଆସୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ । ଦୀପାଳୀ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଛି, କୋଠରିଟି ଅନ୍ଧାର । ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଭାବନାର ଜାଲ ମେଲିବା ପାଇଁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ତାକୁ ।

କ'ଣ ହେଲା ତାର ଆଜି ? କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଛି ସେ ? ଚଉଦ ବର୍ଷର ଅଲିଅଳ କନ୍ୟାର ଅଭାବ କଣ ? ଆଖିରେ ତା'ର ବାରିର ମାଳା କାହିଁକି ?

ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ଶୋଇଯିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ସେ । ଜୋରକରି ନିଜର ଆଖିପତା ମୁଦି ଧରୁଛି । ତଥାପି ନିଦ

ଅସ୍ପନ । ବର୍ତ୍ତିମାନର ଭ୍ରୀଷଣତା ତଳେ ବିଗତ ଅତୀତର ମଧୁର ସ୍ମୃତି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇ ଯାଉଛି । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମଉଳି ଯିବାକୁ ବସିଲାଣି ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତ । କିମିତି ବଞ୍ଚିବ ସେ ? ?

କିମିତି ସେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଏକ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ପଣତ କାନିରେ ଗଣ୍ଠି ଦେଇ ଅଶ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ନେଇ ପାରିବ ? କିମିତି ସେ ତାର ଇପ୍‌ସିତ କାମନାକୁ ଅଜଣାଙ୍କର ଉପଭୋଗ ପାଇଁ ଛାଡ଼ିଦିବ ?

ଝରି ପଡୁଥିବା ଲୁହ କେଇବୁନ୍ଦାକୁ ପଣତ କାନିରେ ପୋଛୁ ଅଣୁ ଅଣୁ ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେ ବିବାହ କରିଯିବ । ଅତୀତର ଏଇ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଗୋଟାଏ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ପରି ପାଶୋରି ଯିବ । ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ ପାଶୋରି ଯିବ । ···ଦୀପାଳୀ ମନର ଶକ୍ତି ଥରି ଉଠୁଥିଲା । ପାଶୋରି ପାରିବ ତ ସେ ? କିମିତି ପାଶୋରିବ ? ବାସର କକ୍ଷରେ ଅଜଣା ପୁରୁଷର ହାତ ଉପରେ ହାତଥାପି କୁଳଦୀପ ସାମନାରେ କିମିତି ଶପଥ କରିବ ସେ ? ହାତ ତା'ର ଥରି ଉଠିବ ନାହିଁତ ? ପ୍ରାଣ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିବନି ତ ? ମନ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ ନାହିଁତ ? ତୁଣ୍ଡଖୋଲି ସେ କଣ କହି ପାରିବ ଦେବତା—ତୁମେହିଁ ମୋ ଜୀବନ ବସନ୍ତର ପହିଲି ଭ୍ରମର । ଗଳା ଥରି ଉଠିବ ନାହିଁତ ?

ନାଁ, ସେ ବିବାହ କରିବନି । ପିତାମାତାଙ୍କ ଅବହେଳା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ । ଶେଷ ରକ୍ତବିନ୍ଦୁ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଧର୍ମଘଟ କରି ଚାଲିବ ।

ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ପିତାଙ୍କର ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ମୁଖ । ବାପା ତାର ଭାରି ଜିଦ୍ ଖୋର । ସେ ଯଦି ତାଙ୍କର ଜିଦ୍ ବଜାୟ ରଖନ୍ତି ??? ···ଚୁଡ଼ି ଅଣୀ ଜାଲ ଭିତରେ ପଶି କେତେକଣ ଭାବୁ ଭାବୁ କେତେବେଳେ ଯେ ନିଦ ଲାଗିଯାଇଛି ସେ ଜାଣେ ନା ।

ରାତି ପାହିଲା । ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସିନ୍ଦୁରା ଫାଟିଲା । ଅକଳନ ମିଥୁନ ଦମ୍ପତିଙ୍କର କଳଗୁଞ୍ଜନ ଭାସି ଆସୁଛି । କଅଁଳ ଖରାରେ ବୁଲିଆ ଟୁଂଟଙ୍କ ଉଠିଲା । ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଲାଲ କିରଣ ମେଞ୍ଚାଏ ଦୀପାଳୀ ମୁହଁ ଉପରେ ବିଚ୍ଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ତଥାପି ସପନ ତା'ର ତୁଟିନି । ସ୍ୱଚ୍ଛ ଶୁଭ୍ର କଅଁଳ ହାତ ଦୁଇଟି ଆଗକୁ ଟିକି ପଡ଼ିଲା···ଅପାସ··· ଆଃ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଲା, ନିଦ ତୁଟିଲା । ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ସଳିତା । ଅଧରରେ ହସର ପାଟଳ ।

—ସକାଳଟାରେ ହସୁଛୁ ଯେ ? ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ସହଜ ସରଳ ଗତିରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସଳିତା— ହସଲଡ଼ୁ ଖାଇଛୁ ପରା ? ତୁ ଖାଇବୁ ?

—କିଏ ଆଣିଥିଲା ଶୁଣେ ?

—କାଲି ପରା ଜ୍ୱଳନ ଭାଇ ତୋ ପାଇଁ ଆଣିଥିଲେ । ତୁ କଣ ଖାଇନୁ ?

ଅତୀତ ପୁଣି ଚେଇଁ ଉଠିଲା । ମନର ମୟୂରୀ ବିକଳ ଭାବରେ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । ସେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଖରେ ଜୀବନ୍ତ ନ କରିବାକୁ, ସମସ୍ତେ ତାହାକୁ ତାହା ଚେଇଁ ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ।

—ଭାବୁଛୁ କଣ ଆଜ ? ବିବାହ ଲଗ୍ନ ଠିକ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଅନ୍ଦୋଳି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀର ଭାବନା । ତୁ ମନା କରିଦେ ସଳିତା, ଏ ବିବାହ ଅଦୌ ହୋଇ ପାରିବନା ।

—କଣ କହୁଛୁ ? ବିବାହ ତୁ କରିବୁ ନି ? ଜ୍ୱଳନ ଭାଇ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ମଣିଷ··· ··

ତୁ ସେଇ ସୁନ୍ଦର ମଣିଷକୁ ବିବାହ କର । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବିବାହ କରି ପାରିବିନି । ସଗରେ ଜଳି ଯାଉଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ପଦାକୁ ବାହାରି ଆସିଲା ସେ ।

ସଳିତା କେବଳ ବୋଉଙ୍କ ଭଳି ଚାହିଁଥିଲା ଦୀପାଳୀ ଅପାର ଚାଲି ପଥକୁ । ......

ଲଗ୍ନ ଠିକ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଆସନ୍ତା ମାସ ପନ୍ଦର ତାରିଖରେ ବିବାହ । ବିବାହ କରିବନି ବୋଲି ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତିବାଦ କରିଛି, ହେଲେ ଲାଭ କିଛି ହୋଇନି ।

ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଏକା ଜିଦ୍ ତା'ର ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ ଜୀବନ ସାଥିରେ ହେବ । ଦୁନିଆ ଜଳିଯାଉ ପଛେ ସେ ତାଙ୍କ ଶପଥରେ ଅଟଳ । ଦୀପାଳୀ କାନ୍ଦୁଛି, ଅଭିମାନ କରୁଛି । ତୁଣ୍ଡଖୋଲି ପ୍ରତିବାଦ କରୁଛି, ତଥାପି ଅବସ୍ଥା ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଧରୁନି କି ଆୟୋଜନ କୋହଳ ଧରୁନି । ନଦୀର ବେଗକୁ ହୁଏତ ରୋକିନେବା ସମ୍ଭବ କିନ୍ତୁ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ମନର ଶପଥକୁ ରୋକିନେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ଅଟଳ, ଅଚଳ, ହିମାଚଳ ।

ଚୌଧୁରୀ ଏକାଜିଦ୍ ଧରି ବସିଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜରେ ଠିଆ କରେଇଛନ୍ତି ସେ ପୁଣି ମୁହଁ ଉପରେ ଜବାବ ଦେବ ? ଝିଅର କଥା ଯଦି

ବେଦବାକ୍ୟ ହୁଏ ତେବେ ସେ ନିଜେ କଣ ତା'ର ଅଦେଶଧାରି ଭୃତ୍ୟ ?

ଉପାଳୀର କଥା ରଖି ତାର ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ ତାକୁ ଯଦି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ବିବାହ କରାଯାଏ ତେବେ କାଲି ସକାଳେ ଜ୍ୱଳନ କଣ କହିବ ? କଣ କହିବେ ତାର ବାପ ମା ? ରାଜପ୍ରାସାଦର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧୂଳିକଣା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଉପହାସ କରିବ । କହିବ ଏତେ ପ୍ରତାପଶାଳୀ ଚକ୍ରଧାରୀଙ୍କର କଥାର ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ।

ସହି ପାରିବେତ ସେ ଏ ଅପମାନ ? ରାସ୍ତାରେ ମୁଣ୍ଡଟେକି ଚାଲି ପାରିବେତ ସେ ??

ଉପାଳୀ ବି ଅନେକ ଭାବିଛି । ଅରୁଣର ସମାଧି ଉପରେ ସେ ଯଦି ଜ୍ୱଳନକୁ ଦେବତା ପଦରେ ବରିନିଏ ତେବେ ଅରୁଣର ପ୍ରେତାତ୍ମା କଣ କହିବ ? କହିବ ଉପାଳୀର ଶପଥ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ଉଃ, ସହି ପାରିବ ତ ସେ ?

ନା, ସେ ବିବାହ କରିବନି । ବାପାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇ ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୀରବ ବହି ଆସିଛି । ଏଥର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେ । ପ୍ରତିବାଦ କରିବ । କୈଫିୟତ ମାଗିବ ?

ପଛରୁ ଗୁଳିଏ ଡାକୁଛି ଦେଇ, ଦେଇ ମ.......

ଉଁ ?

ବାପା ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ଚିହୁଙ୍କି ଉଠିଲା ଉପାଳୀ ।

ବିବାହ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । ଆହତ ସର୍ପିଣୀର ତେଜ ଧରି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଉପାଳୀ ।

—ମୋତେ ଡାକୁଥିଲେ ବାପା ?

—ହଁ, ମାଆ ବସ, ବିବାହ ତାଲିକା ଉପରୁ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଚୌଧୁରୀ ।

ନୀରବରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲେ ଚୌଧୁରୀ, ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ତୁ କୁଆଡ଼େ ଏ ବିବାହକୁ ଆଦୌ ସମର୍ଥନ କରୁନୁ ।

ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦୀପାଳୀ—କିଛି ଭୁଲ ଶୁଣିନାହାନ୍ତି ତ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ତୁ ଏ ବିବାହରେ ଅମତ, ତା'ର କାରଣ ତ କିଛି ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ! ଜ୍ୱଳନ ତ ଖୁବ୍ ଭଲ ପିଲା, ଖାନଦାନୀ ଅଛି । ଆଭିଜାତ୍ୟ ଅଛି । ତା ଛଡ଼ା ସେ ଉପାଧିଧାରୀ ବିଦେଶ ଫେରନ୍ତା । ଆଉ କଣ ଅଛି ?

—ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁନା ।

ଦୀପାଳୀ । ଚୌଧୁରୀବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ।

ମୁଁ ଠିକ କହୁଛି ବାପା । ମୁଁ ରକ୍ତ ମାଂସର ମଣିଷକୁ ବିବାହ କରିବି । ତାର ଆଭିଜାତ୍ୟକୁ ନୁହେଁ କି ତାର ବୁନିୟାଦୀକୁ ନୁହେଁ । ବିବାହ ମୁଁ ନିଜେ କରିବି । ତେଣୁ ବିବାହକୁ ଥରେ ମୋର ସ୍ୱାଧୀନ ଚିନ୍ତା ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ ।

ଦୀପାଳୀ ! ରାଗରେ ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ, ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନି ତୋତେ ? ବାପ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇ ନିଜର ବିବାହ ପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦାବୀରେ ତୁ ଦ୍ୱିଧା ବୋଧ କରୁନୁ ?

ଦଶବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏଇ କଥା ମୁଁ କହିଥିଲେ ଆପଣ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିଥାନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ବୟସ ଅସିଛି । ସ୍ୱାଧୀନ ମତ ଦେବାର ଅଧିକାର ଅଛି । ଆପଣ ମୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ବୃଥା ଅଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର

କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଅନ୍ତତଃ ମୋର ବିବାହ ପକ୍କା କରି ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ମୋ ମତ ନେବାର ଉଚିତ ଥିଲା ?

—ତୋର ମତ ନ ନେଇ ମୁଁ କଣ ଭୁଲ କରିଛି ?

ଭୁଲ କରି ନାହାନ୍ତି ତ କଣ ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି ? ମୋର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପଣ ବିବାହ ଦେବେ, ସ୍ତ୍ରୀ' ମୁଁ କେବେ ସହ୍ୟକରି ପାରିବିନି । ବିବାହ ପରେ ମୋ ଭବିଷ୍ୟତର ହସ ଅଶ୍ରୁ ପାଇଁ ଅପଣତ ଆଉ ଦାୟୀ ହେବେନି ? ଦାୟୀ ହେବି ମୁଁ ନିଜେ । ତେଣୁ ମୋ ବିବାହକୁ ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ । ମୋ ଭବିଷ୍ୟତର ରୂପରେଖ ମୁଁ ନିଜେ ଗଢ଼ି ଥୋଇବି ।

ରାଗରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । – କହିଲେ ତୁ ସେ ଅରୁଣକୁ ବିବାହ କରିବୁ ବୋଲି ଠିକ୍ କରି ନେଇଛୁ, ନୁହେଁ ?

—ଅପଣଙ୍କ ଅନୁମାନ ନିର୍ଭୁଲ ବାପା । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କଥା ଦେଇଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଏ……

ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ହସିଲେ । ବିଦ୍ରୋହର ହସ, ନିଷ୍ଠୁରର ହସ, ଚୌଧୁରୀ ବଂଶରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ତୁ ଏତେ ନୀଚ ହୋଇ ପାରିଲୁ ? କେଉଁ ମୁହଁରେ ତୁ ସାହସ କଲୁ ଅରୁଣକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ? ମୋର ଶେଷ କଥା ଶୁଣି ରଖ ଦୀପାଳୀ, ତୋ ବାପା ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶପଥ କେବେ ଭାଙ୍ଗିପାରେନା । ଜ୍ୱଳନକୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କଥା ଦେଇଛି ତା ସହିତରେ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ବାପା ? ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ । ମୋ ସ୍ୱତ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ବାପା । ମୋ ସ୍ୱତ ପଥର ହୁଅନି ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର, ମୋ ହୃଦୟକୁ ଥରେ ଜାବେଙ୍ଗି ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ।…

ବହୁତ ଖୁଜିଛି ମୁଁ, ହେଲେ ଖୁଜି ପାରିବା ପରେ ବି ମୋର ଶେଷ ସ୍ୱପ୍ନର ଜୀବନ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ ହେବହିଁ ହେବ । ସ୍ୱରରେ ଥର ଥର କୋଠରୀ ଭିତରୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ।

ରୂପାଲୀ ସ୍ତିମିତ ଠିଆହୋଇ ଥାଏ । ଆଖିରୁ ବହୁଥାଏ ଶ୍ରାବଣର ବାରିଧାରା···

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି ତାର ଲମ୍ବି ଯାଇଛି ଦୂରଦିଗ୍‌ବଳୟର ଶେଷ ଧାରକୁ । ଆଖିକୋଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଛି ଲହର ଲହରି । ସେ ଭାବୁଛି । ଯାହା ସେ ଖୋଜୁଛି ତାହା ସେ ପାଉନି । ଯାହା ସେ ପାଉଛି ତାହା ସେ ଚାହୁଁନି । ଏଇତ ଜୀବନର ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ । ତାକୁ ପୁଣି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ କିଏ ?

ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଢଳି ପଡ଼ୁଛି ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହେବ । ଆକାଶ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ । ବାହାରେ ଝିପିରି ଝିପିରି ବର୍ଷା । ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଉଡ଼ିଆସୁଛି କ୍ଷୁଦ୍ରଜଳକଣା । ତଥାପି ଦୃଷ୍ଟିନାହିଁ ତାର । ସେ ଖାଲି ଭାବୁଛି । ଅତୀତର ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ହେଜି ହେଜି ଝଲସି ଉଠୁଛି ।

ଝରକାର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ପାଣି ଛୁଟିା ମାରୁଛି । ରୋକ ହେବନି ତାକୁ । ଦିପାଳୀର ଚକ୍ଷୁରୁ ଝରୁଛି ଲୁହ, ତାକୁ ବି କିଏ ଏତେ ସହଜରେ ରୋକି ହେବ ?

ଅତୀତର ଏଇ ବିସ୍ମୃତି ଭିତରେ ଘଉରହି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଦିପାଳୀ । ବାପାଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଝାଇଛି । ପିଲାଙ୍କ ପରି ଅଳି କରିଛି । ଶେଷରେ ଅଭିମାନ କରିଛି । ମନଇଚ୍ଛା କାନ୍ଦିଛି, ତଥାପି ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି କେହି, ଛଳ ଛଳ ଲୁହ ଦେଖି କାହାରି ଦୟା ହୋଇନି । ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ବାପାଙ୍କର ଏଇ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ସମର୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି ।

ନାରୀ ହୋଇ ସେ'ବା ଆଉ କଣ କରିପାରିଥାନ୍ତା ? ଶେଷକୁ ଧମକ ଦେଇଛି । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛି, ଆପଣ ଏ ବିବାହ ବନ୍ଦ ନକଲେ ମୁଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବି ।

ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ହସିଲେ । ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ଦିପାଳି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁ ସେଥିରେ ଦୁଃଖ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କ କଥାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେବ ସେ, ଅସମ୍ଭବ ?

ଦିପାଳୀ ନୀରବ ରହିଛି । ଭାବି ଭାବି ବେଦମ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ତଥାପି କୂଳକିନାରା ମିଳିନି କିଛି ।

ସେ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ଅରୁଣ ପାଇଁ ବେଶୀ ବିଚଳିତା । ଆଜି ସେ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ପାଶୋରି ପକାଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ବୁକୁ ଉପରେ ମୁହଁଥାପି ଭୁଲିଯିବ ଅତୀତର ଅପାଶୋରା କାହାଣୀ, କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ପାରିବତ ଅରୁଣ ? ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠିବ ନାହିଁତ ସେ ?

ଝଡ଼ ବେଗରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଅରୁଣ । ଧିରେ ଡାକିଲା ଦିପାଳୀ !

ଅତି ପରିଚିତ ସ୍ୱର ଶୁଣି ମୋର ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲି ଦିପାଳୀ । ପଣତ କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ଚେୟାର ବସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ କଲା ।

ଚେୟାରରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଦିପାଳୀ...

କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି ଦିପାଳୀ । ମୋର ବିବାହିତ ?...

—ହଁ......

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛ ଯେ ? କିନ୍ତୁ ତ ଭୁଲ ଶୁଣିନାହଁ । ମୁଁ ବିବାହ କରୁଛି ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଜ୍ୱଲନ ବାବୁଙ୍କୁ । ନିକଟରେ ସେ ବାର—ଏଟ—ଲ ପାଶକରି ଆସିଛନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ଅଭିଜାତ୍ୟ ଅଛି, ବୁନିୟାଦ ଅଛି ।

ଦିପାଳୀ...?ଅରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଆତଙ୍କ ।—ଏଇ କଣ ତୁମ ମନର କଥା ।

ହଁ; ଆପଣ ମୋତେ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତୁ । ମନେ କରନ୍ତୁ ଦିପାଳୀ ମରିଯାଇଛି ।

—ଦିପାଳୀ । ଏଇ କଣ ତୁମ ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନ ।

—ଆଉ କଣ କରନ୍ତି ଅରୁଣ ବାବୁ ? ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଝାଇଛି । ଅଳି କରିଛି, ଅଭିମାନ କରିଛି ହେଲେ କିଛି ଲାଭ ପାଇଲିନି । ସେମାନେ ମୋ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ ହିଁ କରିବେ ।

ତା ହେଲେ ତୁମେ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛ ?

ନ ହେଲେ ଆଉ ଉପାୟ କଣ କହନ୍ତୁ ତ ?

ଘୃଣାରେ ଜଳି ଉଠିଲା ଅରୁଣ ।

— ବହୁତ ଶୁଣିଛି ଆଉ ଶୁଣିବାର ସ୍ପୃହା ନାହିଁ ।

— କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ତାର କଣ କିଛି ମୂଲ୍ୟନାହିଁ ?

ଟିକେଟି ରୁହିଲ ଅରୁଣ, ଉପାୟଟା କଣ ଶୁଣେ ?

— ନାରୀ ଜୀବନରେ ସେଇ ଶୁଭରାତ୍ରି ଥରକ ପାଇଁ ଆସେ । ସେମିତି ମୋ ଜୀବନରେ ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ସେଇ ଶୁଭରାତ୍ରି ଅଶୁଭହୋଇ ପଡ଼ିରହୁ, ଚିହ୍ନବର୍ତ୍ତି ନ ରହୁ ତୁନିଅରେ । ଅପଣ ମଙ୍ଗନ ଦନ ରାତିରେ ଆସିବେ ସେତିକି ବେଳେ ଆମେ ବାହାର ପଡ଼ିବା ପଦାକୁ···ଗୁଲିପିବା ବହୁ ଦୂରକୁ···ନ ଥିବ ସେଠି ନୀଚ ସମାଜ, ନ ଥିବ ପିତାମାତାଙ୍କର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି, ତା' ପରେ ଆମେ ଗଢ଼ିବା ଅମର ପ୍ରେମର ତାଜମହଲ ।

ଅଧରାତିରେ ମୋ ସାଥିରେ ଯାଇପାରିବତ ?

ନିଶ୍ଚୟ······ଦୀପାଲୀ କଣ୍ଠରେ ଦୃଢ଼ତା ।

ଅରୁଣ ମନକୁ ଉପାୟ ପାଇଲା, ଅଧର ଉପରେ ବିଜୁଳି ପରି ଖେଳିଗଲା ଧୀରେ ହସ ।

ସଂଧ୍ୟା ଗଡ଼ିଯାଉଛି ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହେବ । କ୍ରମେ ସଂଧ୍ୟାର ମଳିନତା ଧରି ରାତି ଦେବୀ ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ନୀରବ କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଆଲୁଅ ଜଳାଇବାକୁ ମନେନାହିଁ କାହାର କି ଆଲୁଅ

ଲଗାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନି ଅରୁଣ । ଆଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ଧକାର ତାକୁ ବେଶ୍ ଭଲଲାଗେ । ଆଉ ସେଇ ଅନ୍ଧକାରରେ ଭାବିବାକୁ ଅଧିକ ମଜା ଲାଗେ ।

ଭାବୁଥିଲା ଅରୁଣ, ଦୀପାଳୀ କଥାଦେଇ କଥା ରଖିନି, ଶପଥ କରି ଶପଥ ଭାଙ୍ଗିଛି । ଅଉ ସେ ।·····ଆଖିଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ବିଗତ ରାତିର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ । ଓଃ, କି ବର୍ଷା, ଅନ୍ଧାରର ବିଜୁଳିର ଚମକ, ଘଡ଼ଘଡ଼ିର କାନଫଟା ଆବାଜ ଝୋଡ଼ା ପବନର ଗର୍ଜନ । ଝଡ଼ର ବୁନିଅର ବକ୍ଷ ଉପରେ ଦଳି ମକଚି ଆସିଗଲି ଶୁଣୁଥିଲା ଅରୁଣ । ଦୀପାଳୀ କଥା ଦେଇଚି—ନିର୍ଜନ ନିଘୁଞ୍ଚିଅ ରାତିରେ ବାପାମାଆ, ଘରଦ୍ୱାର ଅଭିଜାତ୍ୟ ମୁହଁରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ସଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଟିବ ସେ । ବାପ ମାଆ ବୁଝିବେ ପ୍ରେମର ଶେଷ ପରିଣତି କଣ ? ସମାଜ ବୁଝିବ ଦୁଇଟି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୌବନର ଯୁବକ ଯୁବତୀର ହୃଦୟର ଗ୍ରନ୍ଥି କେଡ଼େ ଶକ୍ତ । ଅଉ ପିତା ବୁଝିବେ ଅଭିଜାତ୍ୟ ବଡ଼ ନୁହେଁ—ବଡ଼ ନିଜ ରକ୍ତମାଂସର ଗଢ଼ା ଝିଅ ।

ଅରୁଣ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିଲା । ମନରେ ଅକଳନ୍ତି ଭାବନା— ନିଘୁଞ୍ଚିଅ ବର୍ଷା ରାତିରେ ଦୀପାଳୀକୁ ନେଇ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ?

ସାମନାରେ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ତ୍ରିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ଗୋଡ଼ ଚପି ଚପି ଆଗେଇଲା ସେ । ଦରଜାରେ ହାତ ଥାପିଲା ଅରୁଣ ।

ଦୋତାଲାର ଏକ ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ମଧ୍ୟରେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସ୍ୱପ୍ନ ଛୁଟିଲା, ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା କାନରେ ପ୍ରତି-ଧ୍ୱନିତ ହେଲା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ବିଛଣାରୁ ଉଠିବସି ଅସଂଯତ ବେଶବରଣକୁ ଦେହ ଉପରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ସୁଇଚ ଉପରେ ହାତ ଥାପିଲା । କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦୁଇଟା ବାଜୁଛି । ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିବା ଏଇ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ । ଦରଜା ଫିଟାଇ ବାହାରକୁ

ଆସିଲା । ବର୍ଷା ହେଉଛି ବାହାରେ, ଧନଯାଙ୍କ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ଏଇ ହେଉଛି ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଚଢ଼େଇଟିଏ ବାବୁଙ୍କ ଦରଜାପାଖକୁ ଆଗେଇଲା ଦୀପାଳୀ । ଦରଜାପାଖରେ ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ କହିଲା ବାପା । ତୁମର ଅଯୋଗ୍ୟ ଝିଅମୁଁ । ତୁମ କଥାରଖି ଅନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ବିବେକ ବାଧାଦେଲା । ତେଣୁ ତୁମ ନିଷ୍ଠୁର ଆଦେଶକୁ ଅବହେଳା କରି ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲି । ତୁମ କଥା ରଖି ପାରିଲିନି ବୋଲି କ୍ଷମା ଦେବ ।

ଶେଷ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ ଦୀପାଳୀ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲା । ଗୋଡ଼ ଆଗକୁ ପଡ଼ୁନି । ପଛରୁ ଯେପରି କିଏ ଗୋଡ଼ ଦିଟା ଟାଣି ରଖୁଛି । ଘରର ମାୟା ମମତା, ପିତାମାତାଙ୍କର ନିବିଡ଼ ଆକର୍ଷଣ. ବଡ଼ଲୋକର ଆଭିଜାତ୍ୟର ମୋହ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାହେଉନି କମାରୁ···ଦଣ୍ଡେ ଠିଆ ହୋଇ ଭାବିଲା ସେ, ଏ ଦୁର୍ବଳତା ତାର ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? କାନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉଛି ସେଇ ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର —ଦୀପାଳୀ । ନିଜମନକୁ ନିଜେ ଶକ୍ତ କଲା ସେ । ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲି ଆହୁରି ଜୋରରେ । ବାରଣ୍ଡା ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଛି କି ନାହିଁ ପଛର ଗୋଟାଏ କେଁ କରି ଶବ୍ଦ ହେଲା; ଚମକି ପଡ଼ିଲା ସେ, ବାପାଙ୍କ କୋଠରୀର ତୋଫା ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଆଲୁଅ ଆସି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ମୁହଁ ଉପରେ ।

—ଦୀପାଳୀ । ଚୌଧୁରୀଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲା

ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଦ ଦୁଇଟି ଥମି ଗଲା ଭୟରେ । ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲୁ ଶୁଣେ ?

କାନ୍ଥରେ ଜଉ ଯାଇଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଭୟରେ ଥର ଥର କଣ୍ଠରେ ଦେଲା, ବାହାରକୁ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ଅଂସ୍ତାକୁ ଢଳି ନେଇ ହସିଉଠିଲେ ରଜଧୂସ୍ତ — କହିଲେ ଯେଉଁ ଦିପାଳୀ ସହଳ ସନ୍ଧ୍ୟାର ବହଳ ଅବରଣ ଭିତରେ ତଳ ମହଲକୁ ଯାଏନି ଭୟରେ, ସେ ପୁଣି ଏ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ମୁଖର ରାତିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ଚମତ୍କାର, କିନ୍ତୁ ମିଛ କହି ତୁ ଧରା ପଡଯାଇଛୁ ଦିପାଳୀ । ମୋ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରି ଅରୁଣ ସାଥିରେ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ! ନୁହେଁ ?

— ବାପା ? ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ ଦିପାଳୀ ! ଛୁଆଳିଆ ବୟସର ତୋର ସବୁ କିଛି ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ନୁହେଁ । ଫେରିଯା ଦିପାଳୀ । ନଚେତ୍… ରଜଧୂସ୍ତ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିଲେ ତା'ର ଆଡକୁ । ଦିପାଳୀ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ଆଗକୁ କବାଟ ଖିଲି ଫେରିଲେ ରଜଧୂସ୍ତ ବାବୁ ।

ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟା ଦିପାଳୀ ବସିପଡ଼ିଲା ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ପବନରେ ଭାସିଆସୁଛି ସେଇ ପରିଚିତ କଣ୍ଠର ମୃଦୁସ୍ୱର । ଦିପାଳୀ । ଦିପାଳୀ !

ରାତି ପାହିଲା । ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସିନ୍ଦୂର ଫାଟିଲା । କଅଁଳ ଖରା ଧରା ବକ୍ଷରେ ବିଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ମନକୁ ଧରି ଫେରିଲା ସେ ।

ତା' ପରେ……

ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ବିଛଣା ଉପରେ ଢାଳେଇ ପଡି ନିଜର ଅତୀତ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଅତି ଖିନ୍ନଭିନ୍ନ କରି ନିବେର୍ଣ୍ଣ ରହିଲା ଅରୁଣ, ଦିପାଳୀ ଶପଥ କରି ଶପଥ ଭାଙ୍ଗିଛି । ପ୍ରତାରଣା କରିଛି । ନିର୍ମଳ ଭଲ ପାଇବା ଭିତରେ ଗରଳ ଭରିଛି ।

ଅଜ୍ ସେ । ...... ?

ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ଦିପାଳୀର ଶୁଭବିବାହ ବନ୍ଦ କରିପାରି ଥାଆନ୍ତା । ଦୁନିଆ ଅଗରେ ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତା ଦିପାଳୀ ସଚ୍ଚରିତ୍ରା ନୁହେଁ, ଦିପାଳୀ କଳଙ୍କିନୀ । କିନ୍ତୁ ସେ ଚାହିଁ ନ ଥିଲା ଦିପାଳୀର ଅମଙ୍ଗଳ । ନିଜନିୟମ ଧରି ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ ହୋଇଛି । ମୂକ ସାକ୍ଷୀଭଳି ସେ ଚାହିଁ ରହିଛି କେବଳ । ପ୍ରତିବାଦ କରିନି । ଦିପାଳୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ଆଣିନି । ବରଂ ଦିପାଳୀକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛି ତା ଭବିଷ୍ୟତ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ଉପରି ସୁଖରେ କଟୁ । ସେ କିମିତି ତାକୁ ଭୁଲିପାରୁ ।

କିନ୍ତୁ ଭୁଲି କଣ ପାରିଲା ସିଏ ? ବରଂ ଘୁରାଇ ଘୁରାଇ ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା ସେଇ ଭାବନା— ନିଜର ଅଣ୍ଠିକୁ ଚିପୁଠି ଧରିଲା ସେ । ହେ ଭଗବାନ ! ଅରୁଣ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଦିପାଳୀର ଲୋଭନୀୟ ଯୌବନକୁ ନେଇ ଆଉ ଜଣେ ଉପଭୋଗ କରିବେ ? କିମିତି ସହ୍ୟ କରିବ ଅରୁଣ । ବରଂ ତା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିଦିଅ ।

ଅରୁଣ ଭାବିଥିଲା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ବାଧା ଦେଇଛି ତା ସଚେତ ବିବେକ । ଭଗବାନ କଣ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ ଇମିତି ଜୀବନଟାକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହତାଶ ଭିତରେ ନିଃଶେଷ କରିଦେବା ପାଇଁ ? ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସେ ବା ଆଉ କଣ କରି ପାରିଲା ?

ଛାଇ ।

ନରମ କଣ୍ଠର ମଧୁର ଗୁଞ୍ଜନ ଉଦାସ ପବନରେ ଲହରି ଉଠିଲା । ଅରୁଣ ଭାବନାରେ ଡାଗି ପଡ଼ିଲା । ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ପଛକୁ ।

ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ସୁଜାତା ଅସୁଛି । ଜାବଡ଼ ଅଖରେ ଚଞ୍ଚଳ ଗୃହାଣୀ । ମୁହଁରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ୍ୟର ସ୍ପର୍ଶ । ଲମ୍ବେଣୀ ଜୁଡ଼ା ପିଠି ଉପରେ ଥର ଥର ନାଚୁଛି । ଦେହ ତଳର ଚେନା ଚେନା ବାଳଗୁଡ଼ିକ ପବନରେ ଥର ଉଠୁଛି । ଚେୟାର ଉପରେ ହାତ ଭର ଦେଇ ଠିଆ ହୋଇଛି ସେ ।

ଧନୀ ପିତାର ଅଲ୍‌ଅଲ କନ୍ୟା ଅରୁଣର ଏକମାତ୍ର ଭଉଣୀ ସୁଜାତା । ସତରଟି ବସନ୍ତ ଅତିବାହିତ କରିଯାଇଛି ତା' ଜୀବନ ଯୌବନର ପରିପାଶରେ । ଆଖିରେ ମାୟାର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ୍ ଅଙ୍କ ଭାବନାରେ ମଳୟର ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗ ।

ଅଭିଜାତ୍ୟର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଭିତରେ ବଢ଼ି ଅସିଛି ସୁଜାତା । ଅଭାବ ସ୍ପର୍ଶ କରିନି ତାର ନରମ ମନକୁ । ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଭିତରେ ବଢ଼ି ଉଠି ତାର କଅଁଳ ଆଖି ଗହଳ ନିଶାରେ ଢୁଳୁ ଢୁଳୁ ।

ବେଳେ ବେଳେ ସୁଜାତା ଅଭିମାନ କରେ ତାର ଏକମାତ୍ର ଭାଇ ଅରୁଣ ନିକଟରେ । ଅରୁଣ କୋଳରେ ପିଲାଙ୍କ ପରି ଲେଟିଯାଇ କେତେ କଣ ଅଭିଯୋଗ କରେ । ରିଷ୍ଟୱାଚ, ଫାଉଣ୍ଟେନ ପାଇଁ ଦାବୀ କରେ । ସିନେମା ଯିବା ପାଇଁ ଅଳିକରେ । ଅରୁଣ ସବୁ ଶୁଣେ । ଅଭିଯୋଗ ପୂରଣ କରେ । ସୁଜାତା ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟେ ।

ଆଜିବି ସେମିତି କିଛି ଅଭିଯୋଗ ନେଇ ଅସିଛି ସୁଜାତା ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅରୁଣ । —ଠିଆହେଲୁ କାହିଁକି ? ବସୁନୁ ।

ଚେୟାର ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ସୁଜାତା କହିଲା—ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣିବ ଭାଇ ?

ଶୁଭ ଖବର ? ପୁଣି ମୋ ପାଇଁ ? ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଅରୁଣ ।

—ହଁ ଭାଇ, ଶୁଭ ଖବର । କିନ୍ତୁ ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ କଣ ଦେବ ଶପଥ କର ପ୍ରଥମେ ?

ହସିଲା ଅରୁଣ, ସୁଜାତାର ଖୋଲା ପିଠକୁ ଆଉଁସୁଆଉଁସୁ କହିଲା—କେଉଁଦିନ ତୋର କାମନା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଛି କହି ପାରିବୁ ମୋତେ ?

—ମାନୁଛି ମୁଁ । ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଦାବୀ କରିଛି ତାହା ତୁମେ ଦାନ କରିଛ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗ ପୃଥିପୁର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ।

—ମାନେ ?

—ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣି ସାରିଲା ପରେ ମୋପାଇଁ ଗୋଟାଏ ରିଷ୍ଟୱାଚ ଆଣି ଦେବ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା—କହିଲା ତୋର ତ ରିଷ୍ଟୱାଚ ଅଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଗଲାଣି ଭାଇ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଗୋଟାଏ ନୂଆ ରିଷ୍ଟ ୱାଚ ଦରକାର । ଦେବ କି ନାହିଁ କହିଲ ?

ଅରୁଣ ଶପଥ କଲା ।

ଲୁଗା ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ଛବି କାଢ଼ିଲା ସୁଜାତା—ଦେଖିଲ ଭାଇ । ଝିଅଟି କେତେ ସୁନ୍ଦରୀ ହୋଇଛି । ଏ ଯଦି ଆମଘରକୁ ନୂଆବୋହୂ ହୋଇ ଆସନ୍ତା ନା···ଆଃ, କି ମଜା ହୁଅନ୍ତା ? ମୁଁ କଣ ତୁମ ସାଥିରେ ଗପ କରନ୍ତି ଆଉ ? ସବୁବେଳେ ଖାଲି ନୂଆବୋହୂଙ୍କର କୁନି କୁନି ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ଅଳତାରେ ରଞ୍ଜିତ କରି ଦିଅନ୍ତି ।

ଚମକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ । ଭାବନା ରେଇଁ ଉଠିଲା ପୁଣି ଥରେ । ସୁଜାତା ଏଇ ଶୁଭଖବର ଶୁଣେଇ ଦାବୀ କରୁଛି ହାତ ବନ୍ଧା ଘଡ଼ି ।

—କଣ କହୁଛନି ଭାଇ । ମନକୁ ପାଉଛନା ?

ଅରୁଣର ମନ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ବିବାହ କରିବ ବୋଲି ଶପଥ କରି ଦୀପାଳୀ ଅନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରି ଯାଇଛି । ସ୍ୱାମୀର ପ୍ରଶାନ୍ତ ବୁକୁ ଉପରେ ମୁହଁ ଥାପି ରଙ୍ଗିନ୍ ନିଶାରେ ବିଭୋର ଥିବ ସେ । ଆଜି ସେ ନିଜେ······

ଯେଉଁଦିନ ଦୀପାଳୀ ଜଣେ ଅଜଣା ପୁରୁଷର ହାତଧରି ଚାଲି ଯାଇଛି, ଅରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳକୁ ସେଇ ଦିନୁ ସେ ଶପଥ କରିଛି ମୋଟେ ବିବାହ କରିବନି ବୋଲି । ଚିରଦିନ ଅବିବାହିତ ଜୀବନ ଧରି ସେଇ ଛଳନାମୟୀ ଦୀପାଳୀକୁ ଦେଖାଇ ଦେବ ନାରୀ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା କରି ଅନ୍ୟକୁ ସ୍ୱାମୀ ପଦରେ ବରି ନେଇପାରେ କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ସଜଳ ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ନେଇ ଏକାକୀ ବଞ୍ଚିରହେ ଦୁନିଆରେ । ନାରୀ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା କରେ । ପ୍ରଣୟିନୀର ରୂପ ନେଇ ପୁରୁଷକୁ ମତୁଆଲ କରେ । ପୁଣି ସେଇ ନାରୀ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀର ରୂପ ନେଇ ପୁରୁଷକୁ ବିକଳାଙ୍ଗ କରେ । ତା'ର ଦୀର୍ଘ ଭବିଷ୍ୟତ ଚୂରମାର କରେ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷ କରେ କଣ ?

ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତି ମନ ତାର ବିଦ୍ରୋହ କରି ଉଠୁଥିଲା । ନାରୀ ଜାତି ପ୍ରତି ମନ ତାର ବିଷେଇ ଉଠୁଥିଲା ।

—ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ସୁଜାତା । କଣ କହିଲନି ଭାଇ ?

ମୁହଁ ଟେକି ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା । ସୁଜାତାର କଅଁଳ କେଶକୁ ସାଉଁଳି ସାଉଁଳି କହିଲା—ମୁଁ ତ ବିବାହ କରୁନି ମୋଟେ ?

ଚମକି ଉଠିଲା ସୁଜାତା । କଣ କହିଲ ? ବିବାହ କରିବନି ? ତେବେ ମୋର ଏତେ ବଡ଼ ଆଶା ଖାଲି କଳ୍ପନା ଭିତରେ ରହିଯିବ ? ସାହାରା ମରୁଭୂମି ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯିବ ତାର ପାଦ ଚିହ୍ନ । ନାଁ, ସେ କଥା ହେବନି । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ

କରିବା । ଏ ଘରକୁ ଯିଏ ଭାଉଜ ହୋଇ ଆସିବ ସେ ତ ଅସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେଁ । ହାଂ ଏ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ । ଦୁଇ ମାସ ଗଲେ ପରୀକ୍ଷା ସରିବ । ତା ପରେ ବିବାହ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ । ତୁଣ୍ଡରେ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଯାଉଛି ଭାଇ, କିନ୍ତୁ ମୋ ଘଡ଼ିଟା ତୁମ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଯେମିତି ପାଏ ?

ସୁଜାତା ଚାଲିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିଯାଇଛି ନୂଆ ବୋହୂର ଛବିଟିକୁ । ଡାକିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲେ ବି ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାଧିର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲି ପାରିନି ସେ । ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ପାସ୍‌ପୋର୍ଟ ସାଇଜର ଫଟୋଟି । ତା'ର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ସତେ ଯେମିତି କହୁଛି —
— ଦେବତା; ମୁଁ କଣ ତୁମ ପାଇଁ ଅନୁପଯୁକ୍ତା ? ମୁଁ କଣ ତୁମ ଦୀପାଳୀ ଭଳି ସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେ ?

ଦୁଃଖରେ ଆଖି ମୁଦିଲା ଅରୁଣ ।

ତଳ ତନ୍ଦ୍ରାଳିତ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ବେଦନାକୁ ହତାଶାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ଭଜେଇ ଦେଇ ନିଜକୁ ନିହାତି ଅସହାୟ ମନେ କଲେ ଅରୁଣ । ଭାବନାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ନିଜର ଅବସ୍ଥିତି ନିହାତି ଦୁର୍ବିସହ ହୋଇ ଉଠିଛି । ନିତିଦିନର ଖାଇବା

ଶଇବା ଭିତରେ ସେ କେବଳ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଛି ବ୍ୟର୍ଥତାର ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ।

ଭଲ ପାଇବା ତେବେ କଣ ପାପ ? ଅନ୍ତର ଦେଇ ନାରୀକୁ ପ୍ରେମ କରିବା କଣ ପୁରୁଷର ବିରାଟ ଭୁଲ୍ ? କେତେ ଭାବିଛି ସେ ? ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ବୟସ ଲୋଭ ପାଇଁ କେତେଦିନ ବା ସେ ଧୂଳିର କଣିକା ପରି ଘୂରି ବୁଲିବ ରାଜରାସ୍ତାର ଧାରେଧାରେ । ନାଁ, ଏଣିକି ତାକୁ ସବୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୀପାଳିକୁ ପାଶୋର ଦେବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ସଜାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କିନ୍ତୁ ସେ କଣ କେବେ ଦୀପାଳିକୁ ପାଶୋର ଦେଇ ପାରିବ ? ପାଶୋର ଦେଇ ପାରିବ ସେଇ ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକୁ ?

କିନ୍ତୁ ପାଶୋର ଦେଇଛି ଦୀପାଳି । ବିବାହ କରି ଚାଲି-ଯାଇଛି ବହୁତ ଦୂରକୁ । ହଂସତୁଲୀ ଶେଯ ଉପରେ ଶୋଇ ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ଭିତରେ ବହୁ ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବ ସେ । ଅଥଚ ସେ ନିଜେ ହତାଶାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ପେଷି ହୋଇଗଲେବି ଭୁଲି ପାରୁନି ଦୀପାଳିକୁ । କି ଭୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ ଏ ଜୀବନରେ ।

ଅନେକ ଭାବିଛି ସେ । ଦୃଢ଼ ଶପଥ କରିଛି ଆଉ ତା' କଥା ଭାବିବନି ବୋଲି । ହେଲେ ପାରୁଛି କଣ ? ନିରୋଳା ରାତିର ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି । କଳା ରାତିର ବୁକୁ ଚିରି ଛପି ଛପି ଆସୁଛି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ବଧୁଲି ଓଠରେ ହସର ରୋଷଣୀ କରି ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସୁଛି । ଛାତି ଉପରକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ି ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠୁଛି । ଅଭିମାନ କରିଛ ମୋ ଉପରେ ଅରୁଣ ? ରକ୍ତମାସଂର ଦେହ ଧରି ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲୁ । ପିଠା

ମାତାଙ୍କର ନିର୍ମମ ଆଦେଶ, ସମାଜର ଶୃଙ୍ଖଳିତ ନିୟମକୁ ଡରି ମୁଁ ସିନା ବିବାହ କରି ଗଲି ହେଲେ ମନ ଅଛିତ ତୁମ ପାଖରେ । ଏ ଜନ୍ମରେ ସିନା ମିଳନ ହୋଇ ପାରିଲାନି ପୁଣି ପରଜନ୍ମ ଅଛିତ ? ଏଇଥିପାଇଁ ଏତେ ଅଭିମାନ ?

ଅରୁଣ ଚାହିଁଥିଲା ଦିପାଳୀର ତରଙ୍ଗାୟିତ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ,

ହସିଲା ଦିପାଳୀ,ହସି ହସି ଲୋଟି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳରେ । ଓଃ, ଅଭିମାନ ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ ବୋଧେ ! ଏଥର ଅଭିମାନ ଭାଙ୍ଗିତ ଥରେ । ଅଳି କରୁଥିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଦିପାଳୀକୁ । ଅର୍ଦ୍ଧନିଶୀଥିନୀର ରୁକୁଚର ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଦିପାଳୀର ରୂପ ରେଖା---

ନିଦ ଭାଜି ଯାଇଛି । ବେଡ୍ ସୁଇଚ ଉପରେ ହାତ ମାରିଛି । ସତେ କଣ ଦିପାଳୀ ଆସିଥିଲା ? ଆସିଥିଲା ଯଦି ଫେରିଗଲା କାହିଁକି ? କଣ ଏ ଜୀବନଟାକୁ ହନ୍ତସନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ? ଇମିତି କେତେ କଣ ଭାବୁ ଭାବୁ ନିଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ତାର । ତଥାପି ସରିନି ତାର ଭାବନା କି ମରିନି ମନର ଅବଶୋଷ ।

... ...

...ସେ ଦିନ ରାତି ଏଗାରଟାରୁ ଝିପିଯାଇଥାଏ । ସୁଜାତା ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ । ଉଦୟ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ କିରଣ ଧରା ବକ୍ଷକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଭାଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରି ନାହାନ୍ତି ସେ ।

ନିଦରେ ଆଖିପତା ମୁଦି ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ତଥାପି ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ଭାଇଙ୍କୁ । ଦରଜା ପାଖେ ଗୋଟାଏ ଆବାଜ ହେଲା । ଉତ୍କଣ୍ଠାର ସହିତ ସୁଜାତା ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ, ଭାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମିତି କାହିଁକି ଚାଲୁଛନ୍ତି ? ଅଟକାଇଲା ସୁଜାତା । ଟଳି ଟଳି ପଶି ଆସୁଚି ଅରୁଣ । ଦରଜାରେ ଆଘାତ ଲାଗିଲା,

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିଛି କେତେ ବେଳୁ ପୃଥିବୀର ବିଶାଳ ଛାତି ଉପରେ । ପୃଥିବୀର ଅଙ୍ଗନେ ଅଙ୍ଗନେ ଝରିପଡ଼ୁଛି କମ ସନ୍ଧ୍ୟାର ନମ୍ର ଆଶୀର୍ବାଦ । ସତେଇମ, କେତେ ମନୋରମ ଏଇ ସ୍ୱପ୍ନିଳ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆଲେଖ୍ୟ ।

ବିରାଟ ଦର୍ପଣ ସାମାନାରେ ମୀରାବାଈ ନିଜକୁ ସଜାଇଲା । ଦେହର ସମସ୍ତ ଦେହାବରଣ ଖୋଲି ନିଜର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ବକ୍ଷ ଆଉ ସ୍ୱଚ୍ଛଶୁଭ୍ର ଖୋଲା ଦେହକୁ ଚାହିଁ ନିଜ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜେ ମୁଗ୍ଧ ବି ହେଉଥିଲା । କେତେ ସୁନ୍ଦରଦିଶୁଛି ସେ । ପୁରିଲାପୁରିଲା ଗାଲଉପରେ ଅଫଗାନି ସ୍ନୋର ପ୍ରଲେପ···ନୀଳ ଆଖି ପତାରେ ସରୁକଜଳ ଗାର, ଗୋଲାପ କଳିକା ପରି ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ ବୋଳା ଓଠୁଳ ଦୁଇଟି କେତେ ମସୃଣ, କେତେ ନରମ । ସନ୍ଧ୍ୟାର ମଳୟ ପବନ ଲୁଚି ଲୁଚି ପିଇ ଯାଉଛି ଯୌବନର ମହୁଆ ନିଶା । କ୍ଷଣକପାଇଁ ଉଲ୍ଲସେ ଉଠିଲା ତା'ର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ । ମନ ଉଦାସ ଧରି ଆସିଛି ।

ମୀରାବାଇ ନିଜକୁ ଅପ୍ସରୀ ଲୋଭନୀୟ କରି ସଜାଇଲା । କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବାକୁ ସେ ଭାରି ଭଲପାଏ । ସେ କହେ କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଲେ ଜୀବନର ଯେତେ କିଛି ଦୁର୍ବଳତା ସେଇ କଳାଶାଢ଼ୀ ଭିତରେ ଲୁଚିଯାଏ । ଅରୁଣ ବି କହେ ସେଇ କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ଆଉ କଳା ରଙ୍ଗର ବ୍ଲାଉଜ ଗୋରା ଦେହକୁ ଭାରି ଭଲ ଦିଶେ । ମୀରାବାଇ ସେଇ କଳାରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ଲୋଭନୀୟ କରି ସଜାଇବାକୁ ଏତେ ଟିକିଏ ବି ତ୍ରୁଟି କଲାନି । ମୁଣ୍ଡରେ ଗାରେ କୁଙ୍କୁମ, ଅଧରରେ ଧାରେ ହସ, ଆଖିରେ ଦ'ଗାର

ଚଞ୍ଚଳ ପାଦରେ ଦ' ଧାର ଅଳତା । ଅଃ-କି ସୁନ୍ଦର ! ମୀରାବାଇ ମୁହଁରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହସଟିଏ ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ।

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଅଠଟା ବାଜିଲା, ମୁହଁଲେଉଟାଇ ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ମୀରା । ଆସିବେ ନାହିଁ କି ଆଜି ?

ନିଜର ମନକୁ ନିଜେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ କଥା ଦେଇଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ମୋ କଥାର ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବେ ।

ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରାଜରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଚାହିଁଥିଲା ମୀରା । ରାଜରାସ୍ତାର ବକ୍ଷଉପରେ ଅଗଣିତ ଲୋକଙ୍କର ଯିବାଆସିବା ଲାଗିଛି, ତା'ର ଭିତରେ ଅରୁଣ କଲି ଦୋହଲି ଆସୁଥିବ ।

ପାତଳ ସନ୍ଧ୍ୟା କହ୍ଲଳ ହୋଇଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ରାତ ଗଡ଼ିଗଲାଣି ଦୂର ଝାଉଁ ଗଛ ଫାଙ୍କରେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ମଉଁଛୁବ । ଆକାଶରେ ସଫେଦ ଜହ୍ନ ସବୁଦିନ ରାତି ଅପେକ୍ଷା ଆଜିର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାସ୍ନିତ ରାତିଟାକୁ ଖୁବ୍ ବାହ୍ୟଳ କରୁଛି, ତଥାପି ଅରୁଣର ଦେଖା ନାହିଁ ।

ନିଜକୁ ନିଜେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ସେ କଥା ଯେତେବେଳେ ଦେଇ ଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ, ଆଜିର ଏଇ ରାତି ବୃଥା ଯିବନି କେବେ ।

ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଥିଲା ମୀରା ପଛର୍ ଛପି ଛପି ଆସିଛି ଅରୁଣ । ହାତରେ ଗୋଲାପର ସ୍ତବକ । ମୀରାର ଲକ୍ଷ ନାହିଁ ସେଥିପ୍ରତି, ସେ ଜହ୍ନ ଆଡ଼କୁ ତନ୍ମୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ଥିଲା । ଅରୁଣ ମୀରାର କାଳକୃଷ୍ଣ କବରୀରେ ଗୋଲାପ ଝେଣ୍ଟା ଥାପିଦେଇ ଆଉଜାଇ ଆଣିଲା ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ।

ସୁଜାତା ଧରିନେଲା ଭାଇଙ୍କୁ । ଅବଶ ଶରୀର ଅଜାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ତା' ଉପରକୁ । ଗୋଟାଏ ବିଶ୍ରୀ ଗନ୍ଧରେ କୋଠରୀଟି ପୁରି ଉଠିଲା । ଚମକି ପଡ଼ିଲା ସୁଜାତା । ଦମ ଦମ ହେଲା ତାର ଛାତି । ଖଟଉପରେ ବସାଇ ଦେଇ ସୁଜାତା କହିଲା-'ତୁମେ ମଦ ଖାଇଛ ଭାଇ ? ଶେଷରେ ତୁମର ଏଇ ଅଧଃପତନ ? କଣ ନାହିଁ ତୁମର ? ଶିକ୍ଷା, ଦୀକ୍ଷା, ଆଭିଜାତ୍ୟ, ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ସବୁଥାଇ ବି ତୁମର ଏଇ ଅଧପତନ ?!

ବିଛଣା ଉପରେ ସେମିତି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ଶୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ—ମୋତେ ନୀତି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ ସୁଜାତା ? ଶେଷରେ ତୁ ବି ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିଲୁ ? ମୋତେ ଶାସନ କରିବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇ ପାରିଲୁ ?

ନିଜକୁ ଅପରାଧୀ ମନେ କଲା ସୁଜାତା ।

କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନୀରବରେ ବିତିଯାଇଛି । ସୁଜାତା ଡାକିଲା ଭାଇ !

—ଉଁ ?

—ଖାଇବ ଆସ ।

—ନାଁ ମୁଁ ଖାଇବିନି । ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

—ତୁମେ ସକାଳୁ ଯେ କିଛି ଖାଇନ ?

—ବହୁତ ଖାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଖାଇବା ଅବ[illegible] ତୁ ଯଦି ଖାଇନୁ ତେବେ ଯା ଖାଇନେ ।

ତମେ ଆସନା । ଅରୁଣର ଗୋଟାଏ ହାତକୁ ଧରି ଅଳି କରୁଥିଲା ସୁଜାତା ।

ଅରୁଣର ସେମିତି ଶୋଇଛି । ନିଶା ତେଜିଛି । ସୁଜାତା ଡାକୁଛି, ବାରମ୍ବାର ଡାକୁଛି, ତଥାପି ଶୁଣିନି ଅରୁଣ କି ଶୁଣିପାରିବା ଭଳି ଅବସ୍ଥା ନଥିଲା ସେତେବେଳକୁ ।

ସଫେଦ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅକୁ ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ମୀରା । ଅରୁଣ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଅବଦ୍ଧ ବନ୍ଧାଯାଇଛି କେଶ । ଖସି ଆସିବାକୁ ଉପାୟ ନାହିଁ, ଉଷ୍ମ ପରଶ ବେଶ ମୁଲାୟମ ଲାଗୁଛି ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ମୀରାକୁ । ଫିକା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ସେ । ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷରୁ ଲୋଟି ପଡୁଛି ବସନ, ବନ୍ଧୁଲି ଅଧରରେ ସୁନେଲି ହସ । ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୁଗର ମିନତି ।

ଲୋଟି ପଡୁଥିବା ଶାଢ଼ୀକୁ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ଅଧୁଙ୍ଗା ଆଖିରେ ନିରେଖି ଚାହିଁଲା ସେ । ଅରୁଣ ସେମିତି ମୀରାକୁ ଚାହିଁଛି । ମୀରା ନିଜର ଗହଳ କେଶ ଜୁଡ଼ାରୁ ଅରୁଣ ଦେଇଥିବା ଗୋଲାପ ଫେଣ୍ଟା କାଢ଼ି ତା'ର ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲ୍‌ରେ ଥାପିଦେଲା । ଉଚ୍ଛୁଳା ପ୍ରେମରେ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ଅରୁଣ ଅଣ୍ଡାଳି ଆଣିଲା ତାକୁ ।···

ନୀରବରେ କିଛି ସମୟ ବିତି ଯାଇଛି । ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ମୀରା —ସଅଳ ଆସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ବୋଲି ଆଜି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆସି ଯାଇଛ ?

—ବାହାରେ ମୋର ସାମାନ୍ୟ କାମ ଥିଲା । ସେଇପାଇଁ ତୁମେ କଣ ରୁଷ୍ଟ ହୋଇଛ ? କ୍ଷମା ଦେବ ନି ମୋତେ ।

ଫିକ୍ କରି ହସି ଉଠିଲା ମୀରା । ଦୁର୍ବଳ ପୁରୁଷ ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ନିକଟରେ ଯୁକ୍ତିରେ ପରାସ୍ତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେ କ୍ଷମା ମାଗିନିଏ । ସେମିତି କ୍ଷମା ମାଗି ନେଇଛି ଅରୁଣ ।

ସଜ୍ଜିତ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିଥିଲେ ଦୁହେଁ । ଅତି ଲଗାଲଗି ହୋଇ, ଅତି ଅସଂଯତ ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଭାବରେ ।····

ଅରୁଣ କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମର ଉଠିଲା । —ମୀରା ।

—ଉଁ ।

—ମୋ ଦେହଟା କିମିତି ଅବଶ ଲାଗୁଛି । ମୁଣ୍ଡଟା ବୁଲୁଚି ।

—ମୁଣ୍ଡ ଚପି ଦେବ । ମୀରାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ।

ଗୋଟାଏ ଗ୍ଲାସ ହୁଇସ୍କି ଦେଲେ ମୋର ଅବଶ ଶରୀର ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ମୀରା, ମୁଣ୍ଡ ଚପି ଦେବା ଦରକାର ପଡ଼ିବନି ?

—ହଁ, ଅଭିମାନିନୀ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରା । ପ୍ରତିଦିନ ସେଇ ଜିଦ । ରମ୍, ହୁଇସ୍କି ପିଇ ପିଇ ଉନ୍ନତ ଶରୀରଟାକୁ ଏକବାରେ ନଷ୍ଟ କରି ସାରିଲଣି । ଆଜି ମୁଁ ମୋଟେ ସେ ବିଷାକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଦେବିନି । ଆଜି ତୁମେ ସରବତ ପିଇବ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା । ବିଦ୍ରୁପର ହସ । କହିଲା ସେଇ ବିଷାକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ପିଇଲେ ମୋ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହେବ । ସେଥିରେ ତୁମର ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ତା ଛଡ଼ା ତୁମର ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ ଲୋଭ କାହିଁକି ? ବେଶ୍ୟା ତୁମେ, ଗଣିକା ତୁମେ । ତୁମେ ଯଦି ମୋ ଶରୀରଟା ଏକବାରେ ନିଜର କରିନେଇ ବସିବ, ତୁମର ଭଳି ଅସୁର ଅନେକ ମଧ୍ୟ ମୋର ଏଇ ଶରୀରଟାକୁ ଦାବୀ କରିବେ । ଶେଷରେ ମୋର ଅବସ୍ଥା……

ମୀରାର ଅନ୍ତର କାନ୍ଦି ଉଠିଲା—ଆଖି କଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା କେଇ ବୁନ୍ଦା ଲୁହ । ଚାହାଣୀରେ ଶ୍ରାବଣୀର ବନ୍ୟା ଉଛୁଳାଇ । ଥରିଲା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝୁଛ ତୁମେ ?

—ନାଁ, ତୁମକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ଭୁଲ ବୁଝିବି । ତୁମେ କାହିଁକି ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛ କୁହତ ? କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣ, ଦୁନିଆରେ ଯେତେ କିଛି ଦୁଃଖକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ ଜନ୍, ରମର ସୃଷ୍ଟି । ମୁଁ ତ ମୋ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ପିଉନି, ପିଉଛି ଅତୀତର ସଜଳ ଇତିହାସକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୌବନକୁ ଆନନ୍ଦରେ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ।

—କିନ୍ତୁ ତୁମର ଯେ କ୍ଷତି ହେଉଛି ?

—ସେଥିରେ ତୁମର ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ମୁଁ ମଦ ପିଇବି । ନିଶ୍ଚୟ ପିଇବି, ତୁମେ ଯଦି ନ ଦିଅ ତେବେ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି ବସାକୁ । ପକେଟରେ ପଇସା ଥିଲେ ତୁମଭଳି ହାସ୍ୟମୟୀ ଅଭାବ ହେବନି ମୋତେ ? କୁହ ଦେବ କି ନାଁ ?

ମିଶ୍ରବାଈର ଅନ୍ତରରେ କୁରାଢ଼ୀର ଚୋଟ ଲାଗିଛି । ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଅରୁଣ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଅଭିମାନ କରିଛି । ଭୁଲ୍ ବୁଝିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ବେଶ୍ୟା ସିଏ । ହାସ୍ୟମୟୀ, ଚଟୁଳ ସ୍ୱଭାବା ସେ । ପଇସା ସାଥିରେ ତାର ବ୍ୟବସାୟ, ରକ୍ତ ମାଂସର ମଣିଷ ସାଥିରେ ନୁହଁ ? ହୃଦୟ ସାଥିରେ ନୁହେଁ ।

ତା'ର ବା ଏତେ ଲୋଭ କାହିଁକି ଅରୁଣ ପ୍ରତି ? କ'ଣ ବା ଦାବୀ ଅଛି ତାର ଅରୁଣ ଉପରେ ? କାହିଁକି ବା ସେ ଅରୁଣକୁ ଏତେ ଆପଣାର କରି ନେଇଛି ? ଅରୁଣପ୍ରତି ତା'ର ଏତେ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା କାହିଁକି ? ହାସ୍ୟମୟୀ ସେ । ଅନେକ ପୁରୁଷର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣ ଭଳି ଏମିତି ଶିକ୍ଷିତ ଅଭିଜାତ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିବା ଯୁବକ ତ ସେ ଦେଖିନି କେବେ—

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦିନୁ ଅରୁଣ ଏ କୋଠରୀରେ ପାଦ ଦେଲା ସେଇ ଦିନୁ ସେ ତାକୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ନେଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ଏ କଣ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ !

ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା ସକଳ ଅତୀତର ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ।

ସେଦିନର ମାସ, ବର୍ଷ, ତାରିଖ କିଛି ମନେ ନାହିଁ । ରାତି ଦଶଟାରୁ ଟପିଯାଇଥାଏ, ଆଗାମୀ ବର୍ଷାର ଇଙ୍ଗିତ ଦେଖି ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଫେରିଯାଇଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଲେଉଟିଯିବା ପରେ ନିଜର କ୍ଳାନ୍ତ ଶରୀରକୁ ନରମ ଗଦି ଉପରେ ଲୋଟାଇ ଦେଇଥିଲା

ମୀରାବାଈ । ପତଳ ଶବ୍ଦ ବହଳ ଧ୍ୱନି । ଦରଜାରେ କାହାର ମୃଦୁ ଆଘାତ ହେଲା । ଘୁଞ୍ଜିଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ତାର । ଅଳସ ଆଖିପତା ଖୋଲି ଉଠି ବସିଲା ସେ । କିଏ ସେ ? ଏ ନିଝୁମ ବର୍ଷାମୁଖର ରାତିର ବୁକୁ ଚିରି ଆସିଛି ? କଣ ପାଇଁ ? କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲସି ଉଠିଲା ମୀରାବାଈ । ଅବଶ ହୋଇ ଉଠିଲା କାମାର୍ତ୍ତ ଶରୀର । ବର୍ଷା ରାତିର ଶୀତୁଆ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯୌବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ । ଅଧରରେ ହସ ଖେଳାଇ ଆଗେଇଲା ସେ ।

ଯୁବକଟି ପଶିଆସିଲା କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ଯାଇଛି ଦେହଟା ସୁଦ୍ଧା । ଲୋମ ମୂଳ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠୁଛି ଶୀତରେ । ଆଖି ଲାଲ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ମୁହଁରେ ବର୍ଷାକ୍ତ ଗନ୍ଧ ।

ନିର୍ନିମେଷ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୀରାବାଈ ଚାହିଁ ରହିଲା ସେଇ ଯୁବକ ଆଡ଼କୁ । ଅଭିଜାତ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀର ବୋଧହୁଏ । କି ସୁନ୍ଦର ମ ସତେ ନିଦ୍ରେଲା ରାତିର ପ୍ରଥମ ଆଗନ୍ତୁକ ? କଣ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବ ସେ ? କେଉଁ କଥାବସ୍ତୁ ଧରି ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେଇକଥା ଭାବୁଥିଲା ସେ ।

ଯୁବକଟି ଘରଅଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଘୁରାଇଲା—ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ । ତରୁଣୀର ତନୁ ତଟରେ ତଟରେ କିଏ ଯେମିତି ବୋଳି ଦେଇଛି ଲଜ୍ଜାର ରକ୍ତିମ ଅରୁଣିମା । ଲାଜକୁଳି ଲତାଟି ପରି ସରମରେ ନଇଁ ଆସି କାର୍ପେଟ୍ ଚଟାଣ ଉପରେ ଗାର କାଟୁଛି ସେ ।

ମୁଣ୍ଡରୁ ନିଗିଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିବା ପାଣିକୁ ରୁମାଲରେ ପୋଛୁଥିଲା ସେ । ଛୋଟ ରୁମାଲ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଭିଜିଯାଇଛି । ମୀରାବାଈ ଆଖିପତା ଟେକିଲା । ଅବଚେତନ ମନରେ ଚେତନା ଆସିଲା । କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଆଗେଇଯାଇ

ପଲଙ୍କ ବାଡ଼ାକୁ ଲେଉଟ଼ି କିନ୍ତୁ ଟାଇଏଲଟା ଆଣି ବଢ଼ାଇଦେଲା ଭଦ୍ର ଯୁବକଙ୍କୁ ।

ଗ୍ରହଣ କଲା ଯୁବକଟି । ଅଙ୍ଗୁଳି ସ୍ପର୍ଶରେ ଥରି ଉଠିଲା ମୀରାବାଇର ଶରୀର । ଦୋହଲି ଉଠିଲା ମନପବନ । ମନତଳେ ଶିହରଣ ଜାଗିଲା । ଶୀତ୍କାର ବି ଆସିଲା ।

ଭାବୁଥିଲା ମୀରା । ଆଜି ଭାବ ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା କାହିଁକି ? ଜୀବନର କଅଁଳ ଗାଧୁଆ ବେଳ ନ ଟପୁଣୁ ଅନେକ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନିଜର ମାଂସଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଛି । ପୁରୁଷର ଚଉଡ଼ା ଛାତି ଉପରେ ଲାଜକୁଳି ଲତାଟି ପରି ଢାଳେଇ ପଡିଛି । ତଥାପି ଆଜିର ଶିହରଣରେ ଏତେ ମାଦକତା ପୂରି ରହିଛି କାହିଁକି ? ମନ ତଳର ଗୋପନ ତନ୍ତ୍ରୀ ତୁହାକୁ ତୁହା ଥରି ଉଠୁଛି କାହିଁକି ?

ଟାଇଏଲଟିକୁ ନିଜ ଦେହ ଉପରେ ଥରେ ଘୂରାଇ ଆଣିଲା ଯୁବକଟି । ମିରାବାଇ ହାତଧରି ନେଇଗଲା ପଲଙ୍କ ଉପରକୁ । ଦୁଗ୍ଧଫେନନିଭ କୋମଳ ଶଯ୍ୟାଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲା ଯୁବକଟି । ମିରାବାଇ ପାଖକୁ ଲାଗି ବସିଲା । ଦରଜା ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ନିର୍ଜନ କୋଠରୀରେ ଦୁଇଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୟସର ଯୁବକ ଯୁବତୀ, ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ମିରାବାଇ, ବାବୁ—

ଯୁବକଟି ଚାହିଁଲା ନାରୀ ଆଡ଼କୁ; ଆଖିରେ ସ୍ୱପ୍ନର ଇଙ୍ଗିତ ଭରି ଅଳି କରୁଛି ନାଁ କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ।

ଉତ୍ତର ଦେଲା ଯୁବକ—ମୋ ନାଁ ଅରୁଣ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ନାଁ କଣ କହିଲ ନାହିଁ ? ······

–ମୋ ନାଁଆ······ତରୁଣୀଟି ହସି ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରାବୋଲି ଡାକିଲେ ଚଳିବ ।

—ବାଃ, ସୁନ୍ଦର ନାଁ ଟିଏ, ତୁମ ରୂପକୁ ନାଁ ଟା ମଧ୍ୟ ଠିକ ଖାପ ଖାଉଛି । ଅଚ୍ଛା ମୀରା, ତୁମେ ମୋର ଗୋଟେ ଉପକାର କରି ପାରିବ ?

—କଣ କହନ୍ତୁନା—ଅଳି କରୁଥିଲେ ମୀରା ।

ଅରୁଣ ପକେଟରୁ କାଢ଼ିଲା ରମ ବୋତଲ, ସୋଡ଼ା ବୋତଲ । କହିଲା ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ଦେଇ ପାରିବ ମୋତେ ।

ମୀରାବାଇ ଥରେ ଉଠିଲା—ଶିକ୍ଷିତ ଭଦ୍ର ଯୁବକ, ଶେଷରେ ଏଇ ଅଧଃପତନ ? ମନମରମ ଭାବ ଆନ୍ଦୋଳି ଉଠୁଥିଲେବି ପ୍ରଥମ ଅତିଥିଙ୍କର ପହିଲି ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ାଇ ପାରିଲାନି ସେ ।

ବିତିଯାଇଛି କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ସାମାନ୍ୟ ନିଶା ଧରିଛି ଯୁବକଟିକୁ । ଶୁଖିଲା ଅଧର ଥରି ଉଠୁଥିଲା ତାର । ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ବିଛଣା ଉପରେ ଶୋଇ ରହିଛି ମୀରାବାଇ । ତରୁଣୀର ଗହଳ କେଶ ଭିତରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ସଞ୍ଚାଳନ କରୁ କରୁ କାମନାଜଡ଼ିତ ଶୁଖିଲା ଓଠକୁ ଉପରେ ଭିଜାଇ ଦେଲା ଅରୁଣ । କଠୋର ମାଂସର ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଇ ସହସ୍ର ଚୁମ୍ବନରେ ଛାଇଦେଲା ସେ ।

ମୀରାବାଇ ଅସ୍ୱସ୍ତି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ମନର ଉତ୍ତେଜନା ବଢ଼ି ଚାଲିଲା ।

ରାତିର ଶେଷ ପ୍ରହର, ବର୍ଷା ଛାଡ଼ିଯାଇଛି । ରାତିର ଘନକଳା ଭୁଲୁଣ୍ଠାର ଅରୁଣ ଅଗେଇ ଚାଲିଛି । ମୀରାବାଇ ଚାହିଁ ରହିଛି ଅରୁଣର ଚାଲି ପଥକୁ । ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ହଜି ଯାଉଛି ଅରୁଣର ପଦଚିହ୍ନ ।

ତା ପରେ······ଥରେ ଥରେ କରି ଅନେକ ଥର ଅରୁଣ ଆସିଛି । ନୂଆ ହୋଇ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି । କୋଠରୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ

ଧୂଳିକଣା ବି ତାକୁ ଅପଣାର କରି ନେଇଛନ୍ତି । ସେହି ଦିନଠାରୁ ମୀରବାଇର ଅରୁଣପ୍ରତି ମୋହ ଜାଗିଛି । ······ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ି ଉଠିଛି······ହୃଦୟ ଦେଇ ଭଲ ପାଇଛି ତାକୁ ।

ସକଳ ଅତୀତର ଉଦାସ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ତା ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ଠିକ୍ ଚଳଚିତ୍ର ପରି ।

ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଅରୁଣ, ତୁମେ କଣ 'ଏତେ ଖରାପ ମୀରା ? ମୋତେ ଯଦି ତୁମେ ମଦ ପିଇବାକୁ ନ ଦେବ ତା ହେଲେ ସେଇକଥା ପରିଷ୍କାର ଶୁଣାଇ ଦିଅ । ମୁଁ କଦାପି ଆଉ ମୋଟେ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବିନି ।'

ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଉଠୁଥିଲା ଅରୁଣ ।

ଦୁଇବାହୁକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଛି ମୀରା । କଣ୍ଠରେ ବ୍ୟସ୍ତତା ଢାଳି, ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିମାନର ପୁଟ ଦେଇ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ମୀରା—ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ସେଇ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବ । ସେଇ ଧମକ ଦେବ । ଛି, କି ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷ ଜାତିଟା ମ ସତେ ।

ସୋଡ଼ା ସାଥିରେ ରମ୍ ମିଶାଇ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ପିଇଦେଲା ଅରୁଣ, ଆଉ ଗ୍ଲାସେ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

—ନାଁ, ମୋଟେ ନୁହେଁ, ଅଭିମାନ କରି ଉଠି ଯାଉଥିଲା ମୀରା—ପଣତ କାନିକୁ ଟାଣି ଧରିଲା ଅରୁଣ ।

କାନ୍ଧ ଉପରୁ ବସନ ଖସିପଡ଼ିଲା—ଉନ୍ନତବକ୍ଷ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଛି । ସରମରେ ନଇଁ ଆସି ଅରୁଣ ଛାତିରେ ଅଜାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ମୀରା ବାଈ ।

ସାର୍ଥକତାର ହସ ହସିଲା ଅରୁଣ, କାମନାଜର୍ଜରିତ ଶରୀରକୁ ମିଶାଇ ଦେଲା ମୀରବାଇର ମାଂସଳ ଶରୀର ସାଥିରେ ।

ଅସମୟୁଷ୍ଟାରେ ବାଲୁଣା ଉପରେ ଢାଳେଇ ପଡ଼ି ନିଜର ଅତୀତ ଓ ବର୍ତ୍ତିମାନକୁ ଅତି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଭାବରେ ତୁଳନା କରୁଥିଲା ଅରୁଣ । ଅତୀତର ପାଦଚିହ୍ନ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି ମରୁଭୂମିର ରେଣୁବାଲି ଭିତରେ···ଅତି ଅସ୍ପଷ୍ଟ କାଳର କାଳ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଅଜର ଭବିଷ୍ୟତ ଆଗେଇ ଆସିଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଅତୀତର ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଜେଉଁ ଉଠେ ବେଳେବେଳେ, ସେ ଭୁଲିବାର ନୁହେଁ କି ଭୁଲି ହେବନି ତାକୁ । ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ସେ, ତୁହାକୁ ତୁହା ମନ-ଭିତରେ ସେତିକି ଉଙ୍କିମାରୁଥିଲା ତାର ଭାବନା । ସତେ କଣ ସେ ଭୁଲି ପାରିବନି ତାକୁ ?

ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ଲଳନା ଯଦି ଅତୀତ ପ୍ରେମିକର ଜୀବନ୍ତ ସମାଧି ଉପରେ ଚଳିତ ପ୍ରଜାପତି ପରି ନାଚିକୁଦି ବସିଥାରେ ତେବେ ସେ କାହିଁକି ଗୋଟିଏ ନାରୀର ନଗ୍ନ ରୂପରାଶିକୁ ପାଶୋରି ଦେଇ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବିବାହ କରି ପାରିବନି ? ନାଁ, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବ ।

ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ କଲା ଅରୁଣ । ଲୁହାଠାରୁ ଅଧିକ କଠିଣ । ପ୍ରସ୍ତର ଠାରୁ ଅଧିକ ରୁକ୍ଷ । ଏଥର ସେ ଦୀପାଳୀକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଅତୀତର ସେଇ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକୁ ପାଶୋରିଯିବ । ଦୀପାଳୀ ବୋଲି କିଏ ଜଣେ ଥିଲା; ଏକଥା ମନକୁ ମୋଟେ ଆଣିବନି । ସେ ବିବାହ କରିବ । ପୁରୁଷର ଅପୂରଣୀୟ ଜୀବନ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀ ରକ୍ତ ମାଂସର କୋମଳ ଶରୀର ଏକାନ୍ତ ପରିପୂରକ

ଏହା ସେ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା । ଏଇଥି ପାଇଁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପିତାମାତାଙ୍କ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ଜନନୀର ଦାବୀ ପାଇଁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସଚେତ ବିବେକ ବାଧା ଦେଉଥିଲା ତାକୁ । ଦୀପାଳୀ ତାର ପ୍ରାଣର ପ୍ରେୟସୀ । କବିର କବିତା, ହୃଦୟର ମାନସୀ, ତାକୁ କିମିତି ଭୁଲିଯାଇ ସେ ଅନ୍ୟଜଣକୁ ବିବାହ କରିବ ?

ଅତି ନିରବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ଭାବୁଥିଲା ଅରୁଣ...

କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଛି ସୁଜାତା । ସରୁ ଗୋଲାପି ଅଧରର ଉପରେ ମିଚି ମିଚି ହସ । ଦୁଧ ଅଲତା ଶରୀର ଉପରେ ନାଲି ଫୁଲପକା ଶାଢ଼ୀ । ଖୋଲା ପିଠି ଉପରେ ତରଙ୍ଗାୟିତ କେଶଗୁଚ୍ଛ । ଟେଯ୍ୟାରଟା ଉପରେ ବସି ବସି କହିଲା— ମୋ ଘଣ୍ଟାଟା କେବେ ଦେବ କହିଲ ଭାଇ ?

ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇଲା ଅରୁଣ । ସୁଜାତା ବସିଛି, ସରଳତାର ନିଚ୍ଛକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ବିବାହର ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ଜଣାଇ ଦାବୀ କରୁଛି ହାତ ଘଣ୍ଟା ଘଡ଼ି ।

ଅରୁଣର ନୀରବତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସୁଜାତା କହିଉଠିଲା— ଆଲୋକା ସହିତ ତୁମର ବିବାହ ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇଛି ଭାଇ, ଆଲୋକା ମଧ୍ୟ କୃତିତ୍ୱ ସହିତ ବି. ଏ ପାଶ କରିଛନ୍ତି । ଯେମିତି ରୂପବତୀ ସେମିତି ଗୁଣବତୀ । ଆସନ୍ତା ମାସ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହର ପ୍ରଥମ ତିଥିରେ ତୁମର ବିବାହ ।

ଚମକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ । ନିଜ ଭିତରେ ଥରେ ଥରିଉଠିଲା ସେ । ତୁ ବାପାଙ୍କୁ ମନା କରିଦେ ସୁଜାତା, ଏ ବିବାହ ମୋଠେ ହୋଇ ପାରିବନି—

କଥା ସବୁ ଶୁଣି ଅରୁଣ ମୁହଁରୁ, ସୁଜାତା କହି ଉଠିଲା—ଘଣ୍ଟା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଭୟ କରୁଛ ଭାଇ ? ଘଣ୍ଟାପଛେ ନଦେଲେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅଲୋକା ଭଳି ନୂଆ ବୋହୂକୁ ମୁଁ ତ ଛାଡ଼ି ପାରିବି ନାହିଁ ? ଥରେ ଛାଡ଼ିବା ମାନେ ଜୀବନ ଭରି ପସ୍ତେଇହେବା ତାଛଡ଼ା ଅଲୋକା ଅନବଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତା । ଏଥିରେ ତୁମର ଅମତ କାହିଁକି ?

ଗମ୍ଭୀରହୋଇ ଉଠିଲା ଅରୁଣ, ସେ ଯେତେବେଳେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଅମତ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ବିବାହର ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ନେଇପଡ଼ୁଅଛନ୍ତି । ସେତ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ସେ ବିବାହ କରିବେନି ବୋଲି । ତଥାପି ସମସ୍ତଙ୍କର ଏତେ ଜିଦ୍ କାହିଁକି ?

ନିଫର ଯାଉଥିଲା ସୁଜାତା । ମୋତେ ପଛେ ଘଣ୍ଟା ନଦେଇ ଜୀବଣ କଲେ ମୁଁ ସହିଯିବି କିନ୍ତୁ ଅଲୋକା ନୂଆବୋହୂ ତୁମ ଅବହେଳା ସହିପାରିବନି, ନିଶ୍ଚୟ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ହେବ, ଭାଇ । ମୋପାଇଁ ନୁହଁ···ତାଙ୍କର ପାଇଁ ।···

ସୁଜାତା ଚାଲିଯାଉଛି । ପଦଚିହ୍ନ ପଡ଼ିରହିଛି କଂକ୍ରିଟ୍ ଚଟାଣ ଉପରେ ।

ଅରୁଣର ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ମହାଧୂମଧାମରେ ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଆଜି ବାସର ରାତି...

ସଫେଦ କାନ୍ଥ ଉପରେ କୂଳଦୀପର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖା ଥରି ଥରି ନାଚୁଥିଲା । ବାହାରେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାସ୍ନିତ ପୃଥିବୀ । ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ମେଞ୍ଚାଏ ଆଲୁଅ ଆସି ଲୁଟିକି ପଡ଼ୁଛି ସ୍ୱଚ୍ଛ ଶୁଭ୍ର ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ସୁବାସ ଧରି ଛୁଟି ଚାଲିଛି ମଳୟ ସମୀରଣ । ଦେଖିବାକୁ ବେଶ ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିଛି ଅରୁଣ । ଗୋରା ଦେହକୁ ସିଲ୍କ ପଞ୍ଜାବୀ ଆଉ ଦାମୀକା ଶାନ୍ତିପୁର ଧୋତି ବେଶ ମାନୁଚି, କୂଳଦୀପର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖାକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୀରୀକ୍ଷଣ କରି କେତେ କଣ ଭାବି ଚାଲିଛି ସେ ।

ପଲଙ୍କର ଡାଣ୍ଡାକୁ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ନବବଧୂ କପାଳରେ କୋଣ୍ଟି ଚନ୍ଦନର ଟିପା, ସରୁ ଆଖିରେ ଦୁଧାର କଜ୍ଜ୍ୱଳ, ପାଦରେ ଦୁ'ଧାର ଅଳତା । ସୀମନ୍ତରେ ଦପଦପ କରୁଛି ସଙ୍ଗ ନାରୀର ନିଦର୍ଶନ ଶୁଭ୍ରସିନ୍ଦୂର ଟୀକା ।

ଆଗେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ଅଲୋକା । କିନ୍ତୁ ପାରୁ ନଥିଲା ସେ; କୋଉଁ ଦୁ'ଟା ପଛରୁ ଯେପରି କିଏ ଟାଣି ଧରୁଛି, କିମିତ ସେ ବାସର ରାତିରେ ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପହିଲ କରି ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ପୁରୁଷର ଅଙ୍ଗ । କି ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଧରି ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେ ?

ବହଳ ରାତ୍ର ଗହଳ ହେଉଥିଲା···ଜାନ୍ଲାର ଫାଙ୍କରେ ଟିକ୍‌ଟିକ୍ କରି ମାଡ଼ି ଚାଲିଥିଲା ଅଗକୁ···ଅଜ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାସ୍ନାତ ପୃଥିବୀର ନିର୍ମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ନଇଁ ପଡ଼ୁଥିଲା ତଳକୁ···ଅତୁଳ ତଳକୁ···

ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନୀରବ, ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଅଲୋକା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା। କକ୍ଷରେ ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିରେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନ ଚାହିଁ କଣ ବାସର ଭାବୁଛନ୍ତି। ଅଖି କଣରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଉଠିଛି କାହିଁକି ?

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ବିବାହ କରି ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି। ଅଲୋକା ସେଇ ଶୁଭ ରାତ୍ରିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା। ସେଇ ରାତ୍ରି ଅସିଛି ଅଜ·· ଅଲୋକା କେତେ-କଣ ଆଶା କରିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ନହେଲେବି ଶୁଭରାତ୍ରି ଅଲୋକା ଜୀବନରେ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିବନି ?···

କିନ୍ତୁ କଣ ହେଲା ତାର ଅଜି······

ଅଲୋକା ଭାବିଲା ସେ ଯିବ, ଦେବତାର ଚରଣ ଧରି ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇବ। ଯଦିସେ···ବାଧା ଦିଅନ୍ତି···ନାଁ, ବାଧା-ଦେବେନି ସେ···ଅଦରରେ କୋଳକୁ ଟାଣିନେବେ···ତାପରେ ସେତିକୁ ସ୍ତ ସମସ୍ତ ଲଜ୍ଜା ଭୁଲିଯାଇ ପଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଗେଇଲା ଅଲୋକା। ଅରୁଣର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ନିଜର ବୁକୁ ଉପରେ ଚାପୁଚି ଧରି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା···ମନେ ମନେ ଭାବିଲା—ସେ ତ ଜୀବନରେ କେବେ ଭୁଲ କରିନି, ତେବେ ଭଗବାନ ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ଅରୁଣ ଚାହୁଁ ନଥିଲା ଅଲୋକାର ଏତେ ଦରଦ। ପାଦ ଦୁଇଟି ଅଲୋକାର ବୁକୁ ଭିତରୁ ଟାଣି ଆଣି ଦରଜା ମୁକଳା ବାହାରକୁ ଉଦଭ୍ରାନ୍ତ ଭଳି ଛୁଟି ଚାଲିଲା—

ଅଲୋକା ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଚଲା ପଥକୁ ।
କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାଟା ଟହ୍ନ.ରକରି ଉଠିଲା ପାଞ୍ଚ ।

ନିଛାଟିଆ ଖରାବେଳର ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇ ଅଲୋକା ଭାବେ, ହଠାତ୍ କଣ ହେଲା ଏସବୁ ? ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ତ କିଛି ଅପରାଧ କରି ନ ଥିଲା । ତେବେ ଭଗବାନ ତା ପ୍ରତି ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ଜୀବନ ପାରାବାରରେ ଅଠରଟି ଢେଉ ଅତିକ୍ରମି ସେ'ତ ବେଶ୍ ଆରାମରେ ଥିଲା । ବନ୍ଧନ କ'ଣ, ଅଭାବ କଣ କିଛି ତ ସେ ଜାଣି ନ ଥିଲା । ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଜୀବନ ସହିତ ମିଳାଇ ମଧୁର ସ୍ମୃତିରାଶିକୁ ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଅନୁଭବ କରି ଆସୁଥିଲା । ହେଲେ ହଠାତ୍ ସେ ମଧୁରସ୍ମୃତି ଆଜି ବିଧୁର ହେଲା କାହିଁକି ? କାହିଁକି ତାର ପିତା ମା'ତା ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ଯୁବକ ସହିତ ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ କରିନେବାକୁ ଅଗଭିରହୋଇ ଉଠିଲେ ?

ପିତାମାତାଙ୍କର ଏଥିରେ ବା କଣ ଦୋଷ ଅଛି ? ଅରୁଣକୁ ବହୁତ ଆଗରୁ ସେ ଜାଣିଛି । ବିବାହର ବହୁତ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ଜାଣିଥିଲେ ବି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ଭାଷା ବିନିମୟ ହୋଇ ନଥିଲା କେବେ । ଯଦିଓ କଲେଜରେ ଭେଟ ହୁଏ ପ୍ରତିଦିନ ତଥାପି ଭାଷା ବିନିମୟ ପାଇଁ ଅନେକ କିଛି ବାକି ରହିଯାଏ ତାର । ସେତେବେଳେ ତ ଅରୁଣ ଭମିତ ନଥିଲା । କଲେଜରେ କୃତୀଛାତ୍ର ସେ, ଇଉନିୟନର ସେକ୍ରେଟେରୀ । ଡିବେଟିଂରେ ଭଲ ବକ୍ତୃତା ଦିଏ ବୋଲି ଅଧ୍ୟାପକ ମାନେ ତାକୁ ଭାରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେ ଦିନର ସେଇ ଅରୁଣ ଆଉ ଆଜିର ଅଲୋକାର ସ୍ୱାମୀ ଅରୁଣ……

ତେଲ ଲୁଣର ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । ଅଚଳନ୍ତି ଜୀବ

ମଧ୍ୟ ଚଳନ୍ତ ହୁଏ । ଅଜ ମଣିଷର ମଧ୍ୟ ଅଦ୍ଭୁତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣର ବିରାଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମୂଳରେ କଣ ଥାଇପାରେ ? ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରଶ୍ନକରେ । ନୀରବ କୋଠରୀର ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅନେକ ଭାବେ । ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ କରେ । ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନକରେ, କିନ୍ତୁ ସବୁଥିରେ ନିରାଶ ହୁଏ ସେ । ଉତ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିଦ୍ରୂପ ଶୁଣେ । ମନମରମ ତା'ର ଅନ୍ଦୋଳି ଉଠେ ବିକଳରେ ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଫୁଲି ଫୁଲି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଅଲେଖା । ମନରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ହୃଦୟରେ କୋହ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଆଘାତ । ବିବାହ କରି କେତେ କଣ ଆଶା କରିଥିଲା ସେ, କିନ୍ତୁ ପାଇଲା କଣ ?

ନୂଆବୋହୂ, ନୂଆବୋହୂ ଡାକି ନୀଳ ପରଦା ଆଡେଇ ପଶି ଆସିଲା ସୁଜାତା ।

ମୁହଁ ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ଅଲେଖା । ଦରଜା ସାମନାରେ ସୁଜାତାକୁ ଦେଖି ଚଟ୍‌କରି ଲୁହ ପୋଛି ପକାଇ କହିଲା ଆସ ସୁଜାତା । ଏ ନିଘୁଟିଆ ଖରାବେଳଟାରେ ତୁମେ କଣ ଶୋଇନା ?

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସୁବସୁ ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସୁଜାତା—ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ ।

ଅଲେଖା ହସିଲା—ନିଜ ପ୍ରଶ୍ନରେ ନିଜେ ଆହତ ହୋଇଛୁ । ନିଜ ବାଣରେ ନିଜେ କ୍ଷତ ହୋଇଛୁ ।

ହସିଲା ସୁଜାତା, କହିଲା ଆଚ୍ଛା ନୂଆବୋହୂ, ତୁମେ କାହିଁକି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇନାହିଁ ?

—ମୋତେ ଭୋକ ନାହିଁ ସୁଜାତା ।

—ଭାଇଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ?

—କଣ କହୁଚ ? ଅଲେଖା ପ୍ରଶ୍ନକଲା

—କହୁଚ କାଲି ରାତରେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଖୋଇଦେଇଛ ଯେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇବାକୁ ରାଜି ହେଉନାହାନ୍ତି ।

—କହୁନାହିଁ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ । କିଏ ଡ଼ରୁଛୁ ନା କଣ ?

—ନଦେଖିବ ଭାଇଙ୍କି ଡ଼ାକିବ ? ସୁଜାତା ଧମକ ଦେଲା

……ଡ଼ାକ । ହସିଲା ଅଲେଖା, ହସି ଉଠିଲା ମଧ୍ୟ ସୁଜାତା ।

ଅଚ୍ଛା ନୂଆବୋଉ, ତୁମେ କାନ୍ଦୁଥିଲ କାହିଁକି ଶୁଣେ ?

—କାନ୍ଦିବି କାହିଁକି ମ ? ଅଖିରେ ଗୋଟାଏ ପୋକପଡ଼ିଲା ଛଳନାର ପୁଟ ଦେଇ କହି ଉଠିଲା ଅଲେଖା !

—ମୋର କିନ୍ତୁ ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ମୁଁ ଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି ବିବାହ ପରଠାରୁ ତୁମେ ସବୁବେଳେ ମନଟି ମାରି ଦେଇ ବସିଛ ? ନିରୋଳାରେ ବସି କାନ୍ଦୁଛ ? କିଛିଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାବୁଛ । କିନ୍ତୁ କଣ ହେଲା ତୁମର । ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀର ଅଭାବ କଣ ?

ଅଲେଖାର ଅଖି ଲୋଟରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା ଲୁହ । ମୋ ଅଭାବ କେହି ବୁଝିବେନି ସୁଜାତା । ମୋର ମନକଥା କେହି ଜାଣିବେନି । ମୁଁ ଖାଲି ଭାବୁଛି ମୁଁ ଯଦି ମଣିଷ ନ ହୋଇ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି……ବାକ୍ୟଟି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି ଥମିଗଲା ଅଲେଖା । ଅଖିରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ଦିଟୋପା ଲୁହ ।

—କିନ୍ତୁ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଚ କାହିଁକି ? ଅଶ୍ୱାସନର ବାଣୀ ଶୁଣାଇଲା ସୁଜାତା ।

—ମୁଁ କାନ୍ଦୁନି ସୁଜାତା, କାନ୍ଦିବାର ସମୟ ମୋର ଯାଇନି, ବିବାହ ପରଠାରୁ ଇମିତ ମୁଁ କାନ୍ଦୁଚି ଅଉ କାନ୍ଦୁଥିବି ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କାନ୍ଦିବା ଛଡ଼ା ମୋର ତ ଅଉ କିଛି ସମ୍ବଳ ନାହିଁ ?

ସୁଜାତାର କୋମଳ ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ଫାଟି ପଡ଼ିଲା । କୁହ ନୂଅବୋଉ, ତୁମର ଅଭାବ କଣ, କଣ ଚାହଁ ?

ଅଲୋକା ପଣତ କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲା ଅଭାବ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ସୁଜାତା । ଲକ୍ଷ୍ୟପତିର କୁଳବଧୂ ମୁଁ, ଶିକ୍ଷିତ, ଯୋଗ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀ ପାଇଛି, ଆଉ ମୋର ଅଭାବ କଣ ?

—ତେବେ କଣ ଚାହଁ ତୁମେ ?

—ଯାହା ନ ଚାହିଁଲି ତା ପାଇଲି । ଅଜିତ କିଛି ପାଇବାକୁ ଆଶ କରିନି ମୁଁ । ଭଗବାନ ଯେତିକି ଦେଇଛନ୍ତି ସେତିକିରେ ମୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।'

ବିଦ୍ରୂପ କରୁଚ ନୂଅବୋଉ ? ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଉଛ ? କିନ୍ତୁ ତୁମ ମନ କଥା ମୋତେ କହିଲେ···

—ତୁମକୁ କଣ କହିବି ସୁଜାତା ? କହିଲେ ଦୁନିଆ ହସିବ ।

—ମୁଁ ଯେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ?

—କାହା ଆଗରେ କହିବ ନାହିଁ ତ ?

—ନାଁ, ସୁଜାତା ଶପଥ କଲା ।

ଅଲୋକା କହିଲା ଶୁଣିଲ ସୁଜାତା, ବିବାହ କରି ଭାବିଥିଲି ଏଇ କୋମଳ ରକ୍ତମାଂସର ଶରୀରକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇ ଚିରଦିନପାଇଁ ହେବି ସୁଖୀ, ମାତୃତ୍ୱ ବକ୍ଷରେ ଧରି ଜୀବନକୁ ସୁଖମୟ କରି ଗଢ଼ିବି, କିନ୍ତୁ କି ଦୁର୍ଯୋଗ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ ହେଲା କେଜାଣି ଚିରଦିନ ଚକ୍ଷୁରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା···ପଡ଼ିବ ମଧ୍ୟ··· ତା ପରେ ବିବାହର ମଧୁରାତ୍ରିରେ ତୁମ ଭାଇଙ୍କୁ ନୀରବ ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ନୀରବରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ମଧୁଶଯ୍ୟା ରାତି ପରଠାରୁ ତରୁଣୀବଧୂ କେତେ ଗୋଷ୍ଠି ଜୀବନର ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଉଦଗ୍ରୀବ

ହୋଇ ଉଠେ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ କଥାରେ ଉଭୟେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ପ୍ରଶ୍ରୟ ନ ପାଏ ତେବେ ତା ମନ କଣ ହୁଏ ତୁମେ ବୁଝି ପାରିବନି ସୁଜାତା··· ବିବାହ କଲେ ତୁମେ ଜାଣିବ ପ୍ରେମର ଆକର୍ଷଣ ଦେହ ମନକୁ କିମିତି ବିଚଳିତ କରି ପକାଏ । ତା ପରେ ଦେଖିଲି ତୁମ ଭାଇ ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ । ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ ଏଇକଥା, ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଁ କଣ ଅପରାଧ କରିଥିଲି ଯେ ଶେଷରେ ସେ ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ ?

ସୁଜାତାର ଆଖି କୋଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା ଲୁହ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅନୁଯୋଗ କଲା—ତୁମେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ନା ନୂଆବୋଉ, ଭାଇ ମୋର ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ସେଇଥି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଆମେ ଭାବିଥିଲୁ ବିବାହ ପରେ କାଳେ ତାଙ୍କର ମନ ବଦଳି ଯାଏ···

ଚମକି ଉଠିଲା ଅଳେକା,

ଚମକି ପଡ଼ୁଛ ଯେ—? ଭାଇଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ନାୟିକା ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଦିଗକୁ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର । ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେ ଯଦି ଭଲ ଦିଗକୁ ଫେରି ଆସନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ କଣ ସୁଖୀ ହେବନି ? ତମେ କଣ ଗୌରବ ଅନୁଭବ କରିବନି, ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଗର୍ବ କରିବନି ?

ଅଳେକା ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ । ଗତାୟୁ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କିରଣ ଗଛ ପତ୍ରର ଧାରେ ଧାରେ ପଡ଼ି ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ—

ସେଇଦିନ ରାତିରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଲେଉଟାଣି ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅଳେକା, ନିସ୍ତବ୍ଧ ରଜନୀ ଭିତରେ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ମାଡ଼ି ଚାଲିଛି । ନୈଶ ଅନ୍ଧକାର ଭେଦ କରି ଅଳେକା

ଗୃହିଥିଲ ବାହାରକୁ । ଅମାନଅ ମନ ଭିତରେ ତା'ର ଲୁଚି ମାରୁଥିଲ ଅନେକ ଭାବନା ।

ଟଳିଟଳି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲ ଅରୁଣ, ମୁହଁରେ ତୀବ୍ରଗନ୍ଧ । ଦରଜା ଦେହରେ ଅଘାତ ଲଗିଲ ପୂର୍ବରୁ ଅଳେକା ଧରି ପକାଇଲ ତାକୁ —

ମୋତେ ଛୁଅଁ ନି ଅଳେକା । ତୁମେ ଏ ଘରର ଗୃହଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ତୁମର ପ୍ରଶଂସା ଅଉ ମୁଁ ହେଉଛି ଜଣେ ମାତାଲ, ଦୁଷ୍ଟରିତ୍ର,ଲମ୍ପଟ,ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ । ମୋ ପାଖକୁ ତୁମେ ଆସନା ମୋଟେ । ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶକଲେ ତୁମର ପବିତ୍ର ଶରୀର କଳୁଷିତ ହୋଇ ଉଠିବ, ମୋ ସ୍ପର୍ଶରେ ଅଛି ବିଷ, ମୋ ଅନ୍ତରରେ ଜଳୁଛି ଅଗ୍ନି । ସେଇଥିରେ ତୁମେ ପୋଡ଼ି ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବ । ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଛି ତୁମେ ଦୂରରେ ମୋତେ ଦେଖ । କିନ୍ତୁ ପାଖକୁ•• ଅତି ପାଖକୁ ଟାଣି ନେଲେ ମୋ ବିକଳାଙ୍ଗ ରୂପ ଦେଖିଲେ ତୁମେ ଚମକି ଉଠିବ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ଅଳେକା । ଏକଣ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱାମୀ ?— ଅତି ନମ୍ର ଭାବରେ କହି ଉଠିଲା ଅଲୋକା, ମୁଁ ଯେ ସେହି ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ସ୍ୱାମୀ ?

•••ସ୍ୱାମୀ । ବିଦ୍ରୁପର ହସ ହସୁଥିଲ ଅରୁଣ । ମୁଁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ନୁହେଁ, ମୋର ଦୁନିଆରେ କେହି ନାହିଁ ।

ନାଁ ନାଁ ଦେବତା, ତୁମେ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ।

ଓଃ,ବଡ଼ ଭୁଲ ବୁଝୁଛ ତୁମେ, ମୁଁ ତୁମର କେହିନୁହେଁ, । ମୋର କେହିନୁହଁ ।

।ବତା । ଶେଷରେ ମୋତେ ଇମିତି ଅବହେଳା କଲେ ବି ମୁଁ । ମୋତେ ପଛେ ଟିକେ ବିଷ ଦିଅ, ନହେଲେ

ତର୍ଣ୍ଣି ଶପି ମାରଦଅ କାନ୍ତୁ ଇମିନ୍ତ ଅବହେଳା କଲେ ମୁଁ ସହିପାରିବନି ?

ଅରୁଣ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିସାରିଥିଲା କେତେ ବେଳୁ, ନିଶା ଢେଳୁଛି ଭୀଷଣ ଜୋରରେ ।

ଅଲୋକା ଅଟେଇଲା । ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ପାଦତଳେ ବସି ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା ନିଜ ବୁକୁ ଉପରେ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିଯୋଗ କରି କହିଲା । ଦେବତା ଏ ଦାସୀକୁ ତୁମ ପଦତଳେ ଟିକେ ସ୍ଥାନ ଦେବନି ?

ସେତେବେଳକୁ ଅରୁଣ ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ଢଳେଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଅଲୋକାର କଥା ଶୁଣିନି ମୋଟେ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିଛି କେତେବେଳୁ ପୃଥିବୀର ବିଶାଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ । ପାଗଳ ସ୍ରୋତ ଚଞ୍ଚଳ ଧରିନି ଏ ଯାଏ । ନୀଳ ଆକାଶର ଝିଲି ମିଲି ତାରା ଗୁଡ଼ିକୁ ଅପଲକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ସେ ।

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଚାହିଁ ଭାବୁଥିଲା । ଅଲୋକା ଅରୁଣଙ୍କ କଣ ହେଲା ଏସବୁ ? ଦେବତା ନିକଟରେ ସେ ତ କିଛି ଅପରାଧ କରିନ । ଶେଷରେ ସେ ଏମିତି ତିଳେ ତିଳେ କରି ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ କାହିଁକି ? ଅସରନ୍ତି କାଲିର କାଳି ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଉତ୍ତର ଆସୁଥିବା

ପ୍ରଥମ ଦିନଟିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବାଳପି ଉଠୁଥିଲା ସେ, ଯାହା ସେ ପାଇଛି ତାହା ସେ ଚାହିଁନି, ଆଉ ଯାହା ସେ ଚାହିଁନି ତାହା ସେ ପାଇଛି । ଏଇତ ଭଗବାନଙ୍କର ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ, ତାକୁ ପୁଣି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ କିଏ ?

ସଜଳ ଆଖିର ବିସ୍ତୃତ ଭିତରେ ବାହିଯାଇଥିବା ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ପାଶୋରି ପକାଇ ନୂତନ ମନରେ ଚିନ୍ତାଧାରି ଆଗେଇ ଆସିଛି ସେ । ଏଥର ନିଜକୁ ଦୃଢ଼କରି ଶିଖିଛି, ଏଥର ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ କୁମାର୍ଗରୁ ଫେରାଇ ଆଣିବ । ତାଙ୍କର ତରୁଣ ମନକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ମଦଗ୍ଲାସ ଦେଖାଇ ସରବତ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ପାରିବତ ସେ ?

ଦରଜାରେ ସାମାନ୍ୟ ଅଘାତ ହେଲା—ଫେରି ଚାହିଁଲା ଅଲୋକା । ଅରୁଣ ଫେରିଛି, ଟଳି ଟଳି ପଶି ଆସୁଛି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ଆଗେଇ ଯାଇ ଅଲୋକା ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ଧୀରେ ଟାଣି ନେଇ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସାଇ ଦେଲା ।

ବିତିଯାଇଛି କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲୋକା—ଖାଇବ ଆସ ।

—ନାଁ, ମୁଁ ଖାଇବି ନାହିଁ । ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

—ମୁଁ ସିନା ତୁମର ଦୋଷ କରିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅପରାଧ କରିଛି । ମୋ ସାଥିରେ ସିନା କଥା କହିବ ନାହିଁ କି ମୋ ହାତରୁ ଖାଇବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭାତ କଣ କଲା ଯେ ?

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବେ ଶୋଇରହି ସେମିତ ଜବାବ ଦେଲା ଅରୁଣ—ବାଜେ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ନା, ତା’ଛଡ଼ା ମୋତେ ଭୋକ ନାହିଁ ।

ଅତି ଧୀରେ ପଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଗେଇ ଆସି ଅରୁଣ ତାର ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ପକାଇ କହିଲା— ମୋର ଗୋଟାଏ ଅନୁରୋଧ ରଖିବ ?

ହସିଲା ଅରୁଣ, ବୀଭତ୍ସ ଭୟଙ୍କର ସେ ହସ । ସେମିତି ହସି ହସି କହିଲା ସେଇ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀ ନାରୀର ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକର ଆଜି ମୁଁ ମାତାଲ, ଦୁଶ୍ଚରିତ୍ର, ଲମ୍ପଟ । ପୁଣି ରଖିବ ତୁମ ଅନୁରୋଧ ? ତୁମେ ବା ମୋର ଅନୁରୋଧର କେଉଁ ପ୍ରତିଦାନ ଦେଇଛ ଶୁଣେ ? କାଲିକା କଥା ଥରେ ମନେପକାଅ ତ ଅଲେଖା ? କାଲି ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା କହିଥିଲି ତାହା କଣ ତୁମେ ମାନିଥିଲ ?

ଶିହରି ଉଠିଲା ଅଲେଖା । ଆଖିରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ଦୁ' ଟୋପା ଲୁହ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅନୁଯୋଗ କରି ଉତ୍ତର ଦେଲା— କାଲି ତୁମେ ଯାହା ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲ ତାହା କୌଣସି ବିବାହିତା ହିନ୍ଦୁ ରମଣୀ ପାଳନ କରିବ ? ହିନ୍ଦୁ ନାରୀର ପ୍ରାଣରେ ବିନ୍ଦୁଏ ରକ୍ତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କେବେ ଏତେ ଅଶ୍ଳୀଳତାର ସୀମା ଟପି ନ ପାରେ । ମୁଁ ଗୀତ ବୋଲିବା ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଇମିତି ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ······

ଛିଃ । ନିରୋଳା କକ୍ଷର ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ସ୍ୱାମୀ ଆଗରେ ନାଚିବ । ଏଥିରେ କେଉଁ ପ୍ରଳମ୍ବ ଅଶୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲା ଯେ ?

ତୁମେ ବୁଝିବନି ଦେବତା । ନାରୀ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀ ହୋଇ ପାରେ । ଅସତୀ, କଳଙ୍କିନୀ, ପତିତା, ବେଶ୍ୟା ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ସେ ତୁମ କଥାରେ ଜମାରୁ ଏକମତ ହୋଇ ପାରିବନି, ନିଜର ଶୀଳତା ନିଜକୁ ଅପମାନିତ କରିବ । ତୁମେ ଯଦି

ପୁରୁଷ ନ ହୋଇ ନାରୀ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତ ତେବେ ଏଥିରେ ମୋତେ ସମ୍ମତ ହୋଇ ନଥାନ୍ତ।

ହସିଲ ଅରୁଣ, ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲ ନାରୀ ନିଜର ପିପାସା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ପରପୁରୁଷକୁ ହାତଠାର ଡାକିପାରେ, କିନ୍ତୁ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ନାଚି ପାରିବ ନାହିଁ ?

ଅଲେକା କହିଲା, ରାତି ବହୁତ ହେଲଣି । ଖାଇବ ଆସ ।

—ଖାଇବି ଯେ, କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତରେ ।

—ସର୍ତ୍ତଟା କଣ ଶୁଣେ ?

—କୁଇଶହ ଟଙ୍କା ଦେଇ ପାରିବ ମୋତେ ?

ନିଜ ଭିତରେ ଥରି ଉଠିଲା ଅଲେକା । ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଲୁଚିରଖି କହିଲା—ଏତେଗୁଡ଼ା ଏଟଙ୍କା ମୁଁ ପାଇବି କେଉଁଠୁ ? ତା' ଛଡ଼ା ତୁମେ ତ ରୋଜଗାର କର ମୋତେ ରଖିବାକୁ କିଛି ଦେଇନ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା । କହିଲା ତୁମେ ଏ ଘରର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲି ଲୁହଅଢ଼େ ହସି ପଡ଼ୁଛୁ । ତା' ଛଡ଼ା ବାପା ଏ ଘରର ଗନ୍ତାଘରର ଚାବି ତୁମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଟଙ୍କାର ଗୁମ୍ଫାଭିତରେ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନଦେଖି ତୁମେ ଯଦି କହିବ ଟଙ୍କା ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ନାଗୁଛି ।

—ଟଙ୍କା ମୁଁ ଦେବି ନିଶ୍ଚୟ । କିନ୍ତୁ ଟଙ୍କା ନେଇ ତୁମେ କଣ କରିବ କହିଲ ?

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଅରୁଣ, ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ଉପରେ ତୁମର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଟଙ୍କା ନେଇ କଣ କରିବି ତା'ର କୈଫିୟତ ତୁମକୁ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

—ତୁମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ଉପରେ ମୋର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କଣ ଅଧିକାର ନାହିଁ ?

—ନାଁ—ଅରୁଣ ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଆଲୋକାର ହୃଦୟ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା—ଆଖିରୁ ଗଡ଼ିପଡ଼ିଲା ଦୁ'ଧାର ଲୁହ......କରିଁ କରିଁ କାନ୍ଦିଉଠି ଲେଉଟି ପଡ଼ିଲା ସେ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ରାତିରେ......

ଆଲୋକା ଚିତ୍ ହୋଇ ଶୋଇଛି ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ଜିରୋପାୱାରର ନିଷ୍ପ୍ରଭ ନୀଳ ଆଲୋକ କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷଉପରେ ଜକ୍ ଜକ୍ କରୁଛି ନେକ୍‌ଲେସ୍ ।

ଆଗେଇଲା ଅରୁଣ । ଦିନଯାକ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରି ଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଛି ଆଲୋକା । ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚାଲିଛି । ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରୁଛି । ଚାରିଆଡ଼କୁ ଭଲ କରି ଚାହିଁ ଆଗେଇଲା ଅରୁଣ । ଆଲୋକାର ମୁକୁଳା ବକ୍ଷଉପରେ ହାତ ତା'ର ଥରି ଉଠିଲା, ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ଅରୁଣ । ପୁରୁଷ ପକ୍ଷରେ ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା ଶୋଭା ପାଏନା । ନିଜକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ପାଷାଣ କରି ଧୀରେ ଆଗେଇ ଆସି ଆଲୋକା ବେକରୁ କାଢିଲା ହାର, ଆଲୋକା ସେମିତି ଶୋଇଛି । ହାରଟାକୁ ହାତରେ ଧରି ବାହାରକୁ ଛୁଟି ଆସିଲା । ହସିଲା ପ୍ରାଣ ଭରି ।

ନିଃଶବ୍ଦ ତିମିରର ବୁକୁଚିରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଅରୁଣ । ଦରଜାରେ ହାତ ମାରିଲା । ଆପଣା ଛାଏଁ ଦରଜା ମୁକୁଳି ଗଲା, ପଲଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ବିକ୍ଷତ ଶରୀରକୁ ଲୋଟାଇ ଦେଇ, ଖଣ୍ଡେ ଉପନ୍ୟାସରେ ମନ ଦେଇଛି ମୀରାବାଈ । ଅରୁଣ ଆଗେଇ ଯାଇ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ଚମକି ଉଠିଲା ମୀରାବାଈ—ଅସମୟରେ କିମିତି ଆସିଲେ ଯେ ?

—ସମାଜର ଅଦରକାରୀ, ଲମ୍ପଟ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ମାତାଲଯୁବକର ସମୟ ଆଉ ଅସମୟ ବୋଲି କିଛି ନ ଥାଏ ମୀରା । ଦୁନିଆ ଯେତେବେଳେ ରାତିକୁ କହେ ରାତି, ମାତାଲ ସେତେବେଳେ ମଦ ନିଶାରେ ତାକୁ କହେ ଦିନ । ସେମିତି ଏଇଟା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଅସମୟ ହେଲା କିମିତି ?

ମୀରା ହସିଲା । ନିହାତି ଅସଂଯତ ସେ ହସ । ନିଜର ଅସଂଯତ ବେହରଣକୁ ନିଜର ନଗ୍ନ ବକ୍ଷରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ନିଜର କାକକୃଷ୍ଣ କବରୀରୁ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିଏ କାଢ଼ି ଅରୁଣର ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲରେ ଥାପି ଦେଲା ।

ଅରୁଣ ବି ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ଭୁଲିଲାନି, ଅଲୋକାର ହାରଟିକୁ ମୀରା ବେକରେ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ ଅଉଜାଇ ଆଣିଲା ଛାତି ଉପରକୁ । ଅରୁଣର ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ରହି ମୀରାବାଈ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ଅରୁଣ ବି ଚାହିଁ ରହିଥିଲା କେତେବେଳୁ—ଇସ୍, ତୁମେ କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛ ମୀରା ! ଆଉ ତା ସାଥିକୁ ଏ ହାରଟା ବି ଚମତ୍କାର ମାନୁଛି ତମକୁ ।

ଅରୁଣର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରୁ ମୁକୁଳି ଯାଇ ନିଜର ଗଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିକୁ ଲହରାଇ ଲହରାଇ କହିଲା—ଆଉ ତୁମେ କଣ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁନା ?

ରାଜକୁମାରୀ, ଓ ଅଳଅଳ ରାଜକୁମାରୀ, ଉଠ । ଥରେ ଅଳସ ଆଖିପତା ମେଲି କଅଁଳ ଦୁବି ଆଉ ନରମ ଖରାକୁ ଦେଖ । ତାପର ଭିଜା ସଜମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ସୌରଭ ଥରେ ଆଘ୍ରାଣ କର ।

ଗୁଞ୍ଜିକର ସୁଜାତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା—ବିଛଣାରୁ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ସେ । ପଲଙ୍କର ଧାରକୁ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ନୂଆବୋହୂ । ବାହାରକୁ ଥରେ ଚାହିଁଲା ସୁଜାତା । ନରମ ଖରା ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କଅଁଳ ଦୁବି ଉପରେ । କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଅଠଟା ବାଜିଲା ।

ନୂଆବୋହୂ, ବେଳଆସି ଏତେ ହେଲାଣି ତୁମେ ମୋତେ ଉଠାଇ ଦେଲନି ?

ଅଲୋକା ପରିହାସ କରି କହିଲା, କାଲି ରାତିରେ କାହାକଥା ଭାବୁଥିଲ ନା କାହା ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲ ?

ସୁଜାତା ମୁରୁକି ହସିଲା, କହିଲା ମୁଁ ତୁମ ଭଳି ରୂପସୀ ନୁହେଁ ଯେ ମୋତେ ସ୍ୱପ୍ନରାଇଜର ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

— ମୋର ଦେହ ପ୍ରତି, ତୁମର ଲୋଭ ହେଉଛି କି ? ଅଲୋକା ହସି ହସି କହିଲା ।

— ଲୋଭ ହେଉଛି ଯେ‥ ‥କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯଦି ନାରୀ ନ ହୋଇ ପୁରୁଷ ହୋଇଥାନ୍ତି ?……

ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଆରଜନ୍ମକୁ ଯେମିତି ପୁରୁଷ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବ ।

—ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ । ପୁରୁଷ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବାତ ସତ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ମାନସୀ ରୂପେ ନପାଇଲେ ମୋର ପୁରୁଷ ଜନ୍ମର ସାର୍ଥକତା କିଛି ରହିବନି ।

ହଁ, ସେଇଆ ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ମୁଁ ଅସୁସ୍ଥ, ଲେଉଟି ଯାଉଥିଲି ଅଲୋକା । ସୁଜାତା ଭିଡ଼ି ଧରିଲି ଅଲୋକାର ପଣତ । କାନ୍ଧ ଉପରୁ ଲୁଗା ଖସି ପଡ଼ିଲା—ବକ୍ଷଉପରେ ଲୁଗାଟାକୁ ଚାପିଧରି କହିଲା—ଛି, ଲୁଗା ଛାଡ଼ ସୁଜାତା ।

ସୁଜାତାର ନଜର ପଡ଼ିଲା ଅଲୋକାର ଖୋଲା ବେକ ଉପରେ ଚହଲି ଉଠିଲା ସେ ।—ତୁମ ହାର କାହିଁ ନୁଅବୋଉ ?

ଚମକି ପଡ଼ିଲା ଅଲୋକା । ଖୋଲା ବେକରେ ଥରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଆଣିଲା । କଣ ହେଲା ତା'ର ହାର ? କେଉଁଠି କଣ ଖସି ପଡ଼ିଲା ?

ସୁଜାତା କହିଲା ହାର ବିଷୟରେ ତୁମେ କିଛି ଜାଣନା ନୁଅବୋଉ ?

ନାଁ—ଖାଲି ଏତିକି ଜାଣେ କାଲି ରାତିରେ ତୁମଭାଇ ବୁଲଣବାଇଁଟଙ୍କାମାଗିଲେ, ଟଙ୍କା ନଦେବାରୁ ଧମକ ଦେଲେ । କହିଲେ ହାରଟା ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଇନି । ତାପରେ ମୁଁ ଆଉ କିଛି ଜାଣେ ନା ।

ତେବେ ଚାଲ ଭାଇଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ଦୁହେଁ ଆଗେଇଲେ ।

ଅରୁଣ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଛି । ସକାଳର ନରମଖରା ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଲମ୍ବିଯାଇଛି ଅରୁଣର ମୁହଁ ଉପରେ । ତଥାପି ଉଠିନି ଅରୁଣ । ସାର୍ଟ ଖୋଲା ହୋଇନି ଦେହରୁ । ଛାତି ଉପରେ ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲରେ ମଉଳା ଗୋଲାପ ଫୁଲ

ଲଖି ରହୁଚି । ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଉଳି ଯିବାକୁ ଲାଗିଛି ସେ ।

ସୁଜାତା ସିନା ବୁଝିପାରିଲାନି ଏଇ ଗୋଲାପ ଫୁଲର ଗୂଢ଼ତ୍ୱ କିନ୍ତୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ କଳି ନେଲା ଆଲୋକା ।

ସୁଜାତା ଡାକିଲା - ଭାଇ !

ତାଙ୍କୁ ଉଠାଅନି ସୁଜାତା । ଅନେକ ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରିବାରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଇଛନ୍ତି ସେ, ଯେ ଶୋଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଶୋଇବାକୁ ଦିଅ, ଆଜି ହାର ତୁମ ଭାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଆଜି ଯିଏ ବି ନେଇଛି ସେ ବି ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ଭୁଲିନି । ଏଇ ଦେଖୁନ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ଯୁତାଉପରେ କେମିତି ମଉଳା ଗୋଲାପ ଫୁଲଟି ଶୋଭା ପାଉଛି ।

ସୁଜାତା ବୁଝି ପାରିଲାନି କିଛି, ମୂକଙ୍କ ଭଳି କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଲା ଆଲୋକାକୁ ।

ଆସ ସୁଜାତା ସବୁ ବୁଝାଇ ଦେବ ।

... ...

ଡଂସ୍କୁଲ୍ ଶେଯର ସ୍ୱଚ୍ଛ-ଶୁଭ୍ର ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲା ଆଲୋକା । ଆଖିକୁ ନିଦ ଆସୁନି । ନିରୋଳା ବଯର ନୀରବ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ାକ ନିଜକୁ ଅହୁର ଭୟଭୀତ କରାଉଛି ।

ମନରେ ଅସୁମାରି ଭାବନା ଅକଳନ୍ତ ଚିନ୍ତା । କିମିତି ସେ ମାତାଲ୍ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବ । କିମିତି ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସତ୍ ମାର୍ଗରେ ଚାଳିତ କରିବ । ତରୁଣୀ ବଧୂ ଯେତେବେଳେ ଛଳନା ଦେଖାଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ମନ ଜୟ କରିବାକୁ ଚାହିଁଚି ସେତିକି ଆଘାତ ଦେଇଛି ତା'ର ମଦ୍ୟପ ସ୍ୱାମୀ । ସବୁ ମୁଣ୍ଡପାତି ସହୁଛି ଆଲୋକା । ତଥାପି ଅବସ୍ଥାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୋଇନି କିଛି ।

ଏଥର ସେ ନିଜକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲା । ସ୍ୱାମୀ ତାର ମୂର୍ଖ ନୁହେଁ—ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ, କାଙ୍ଗାଳ ନୁହେଁ—ବଡ଼ ଲୋକ । ଭାଗ୍ୟର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ପଡ଼ି ସେ ଅବାଟରେ ଗୋଡ଼ ଦେଇଛନ୍ତି । ସମୟ ଆସିଲେ ଆପେ ଆପେ ସେ ନିଜ ଭୁଲ ବୁଝି ନେବେ । ଭୁଲ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରିବେ ସେ ।

ରାତି ଗଭୀର ହେଉଥିଲା । ଅବଶ ଆଖିପତା ଦୁଇଟି ମୁଦି ଦେବାକୁ ଯେତିକି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ଆପେ ଆପେ ମୁକୁଳି ଯାଉ-ଥିଲା—ଗୃହ ଅଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ସେଥରେ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଅରୁଣ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏଇ ଘଣ୍ଟାକ ପୂର୍ବେ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ ସେ । ଅତ୍ୟଧିକ କ୍ଲାନ୍ତହେତୁ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦୁଇଟା ବାଜିଲା—ହଠାତ ବିଛଣାରୁ ଉଠି ବସିଲା ଅରୁଣ । ଅଲୋକା ଘାଣ୍ଟେଇପଡ଼ି ଚୁପି ଚୁପି ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଗତିବିଧି ।

ଦେହରେ ଖଣ୍ଡେ ଧୂସର କାମିଜ ପିନ୍ଧି ଅନ୍ଧାରିଆ ରାସ୍ତାରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ବାହାରକୁ ।

ଅଲୋକା ମନରେ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଚିନ୍ତା ଖେଳିଗଲା । ନିଜ ଦେହକୁ ଥରେ ଅନେଇଲା ସେ, ଦେଶୀ କଳାରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଛି । ଅନ୍ଧାରିଆ ରାତିରେ ସେ ଠିକ ମିଶି ଯାଉଛି, ଗୃହ ଅଡ଼କୁ ଥରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅନୁସରଣ କଲା ଅଲୋକା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ ଡନଙ୍ଗନେଇ ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଲେ ଅଲୋକା ।

ସାମ୍ନାନାରେ ଦୋତାଲା କୋଠା । କୋଠା ଅଗରେ ଅସ୍ରଏ ବଗିଚ୍ଚ, ନାଲି ନେଳୀ ଫୁଲରେ ଭରିଉଠିଛି ଉଦ୍ୟାନଟି । ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ମହକ ଭାସିଆସୁଛି ହାଲ୍‌କା ପବନରେ । ମନ ଉଦାସ ଲାଗୁଛି ।

ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରି କଲିଂବେଲ ଉପରେ ହାତ ରଖିଲେ ଅଲୋକା । ଅଟୋମାଟିକ ଦରଜା ଅପଣା ଛାଏଁ ଖୋଲିଗଲା, ଚମକି ଉଠିଲେ ମୀରାବାଈ । କିଏ ଏହି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ ? ଧନୀ ଘରର ଝିଅ, ଲକ୍ଷପତିର ଘରଣୀ ଭଳି ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । ଦାମୀ ଶାଢ଼ୀଭିତ୍ରୁ ଗୋରାତକତକ ଦେହରୁ ଦିଶୁଛି ପଥରବସା ସୁନାର ଗହଣା । ନଗ୍ନ ବାହୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାତଳା ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରୁ । କାନରେ ଦୁଇଟା ଫୁଲ ପବନରେ ଦୋଳାୟିତ ହେଉଛି । ଝଟକୁଛି ହୀରାକଣିକା । ସୁଗୋଲ ସୁଠାମ ମୁହଁ ଉପରେ ନାଗୁଣୀ ପରି ଖେଳି ବୁଲୁଛି କେତୋଟି ଅସଂଯତ କେଶ । ହସିଲା ମୁହଁ । କପାଳରେ ଫୁଟି ଉଠିଛି ଚନ୍ଦ୍ରାରେଖା । ସୀମନ୍ତିନୀରେ ଦାଉ-ଦାଉ ହୋଇ ଜଳୁଛି ସିନ୍ଦୂର । ମୀରାବାଈ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ କିଏ ଏହି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ ? କଣ ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ? କଣ ଚାହେଁ ସେ ? ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ବଢ଼ାଇ କହିଲେ ବସ ଭଉଣୀ ।

ଅଲୋକା ବସିଲେ । ଚାହିଁ ରହିଲେ ଘରର ସାଜସଜ୍ଜାକୁ; ମୀରାବାଈର ଅଫୁରନ୍ତ ରୂପକୁ,—ଅଲୋକା କହିଲେ ମୁଁ କିଏ ? କାହିଁକି ଅସିଛି ? କ'ଣ ପ୍ରୟୋଜନ ? ଏଇଥିପାଇଁ ତୁମେ ବଚଳିତ

ହେବନି ଭଉଣି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆସିଛି ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ । ନିବେଦନ ଜଣାଇବାକୁ

...ଅନୁରୋଧ ? ବ୍ୟାକୁଳ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଲା ମୀରା ? ଧନୀ ଘରର ଝିଅ, ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀ, ତା'ର ପୁଣି ଜଣେ ଗଣିକା ନିକଟରେ ଅନୁରୋଧ, ନିବେଦନ ?

ହଁ ଭଉଣୀ, ଅନୁରୋଧ । ତୁମେ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସହାୟ ନହୁଅ ତେବେ ସବୁ ସରିଯିବ । ସବୁ ଭାବିଚିନ୍ତି ତୁମର ପାଖକୁ ଛୁଟି ଆସିଛି ମୁଁ । ତୁମେ ମୋତେ ବଞ୍ଚାଅ ।

ବିସ୍ମିତ ହେଲା ମୀରାବାଈ, ଘଟଣା କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ କହିଲା—ଘଟଣାଟା କଣ କୁହ ?

ଅଲୋକା କହିଲା—କିଶୋରୀ ଜୀବନର ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଆଶାରେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟର ପ୍ରଥମ ସ୍ପର୍ଶ, ପ୍ରଥମ ଆଲିଙ୍ଗନ ପାଇବା ପାଇଁ ବିବାହ କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିରେ ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ପ୍ରଣୟ ନପାଏ ତେବେ ତା ମନ କଣ ହୁଏ ତାହା ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିପାରୁଥିବ ଭଉଣୀ । ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଠିକ୍ ସେଇୟା ଘଟିଲା । ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନୀରବ ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ନୀରବରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି, ଭାବିଲି ଜୀବନରେ ତ ମୁଁ କେଉଁଠି କିଛି ଭୁଲ କରିନି, ତେବେ ଭଗବାନ ମୋ ପ୍ରତି ଇମିତି ଦଣ୍ଡବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ସ୍ୱାମୀ ଥିଲେ ମୋର ଅତି ଶିକ୍ଷିତ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତବଂଶୀୟ ଧନୀ ଯୁବକ । ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର, ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାବିଥିଲି ମାତୃତ୍ୱର ଗୌରବ ମୁକୁଟରେ ଧରି ଶରଧନ ହେବି ସୁଖୀ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ମୋଭାଗ୍ୟର ବିପକ୍ଷରେ ଗତିକଲେ । ଶରଧନ ମୁଁ ହେଲି

ସ୍ୱାମୀ । ଜୀବନରେ ଯାହାକୁ ହାତଧରି ବିବାହକଲି ସେ ହେଲେ ମାତାଲ, ଦୁଶ୍ଚରିତ୍ର, ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ । ନାରୀ ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ମୋର ସେଇଠି ସରିଗଲା । ଜୀବନଟା ହୋଇ ଉଠିଲା ହାହୁତାଶମୟ, କଣ କରିବି, କେମିତି ବଞ୍ଚିବି, ବୁଦ୍ଧିଦିଶିଲାନି ମୋତେ । ହଠାତ୍ ଅଲୋକା ଅମିଗଲା ଦଣ୍ଡେ, ଆଖିତାର ଲାଖିରହିଲା, ମୀରବାଈ ବେକରେ ଝୁଲୁଥିବା ହାରଉପରେ ।

ମୀରବାଈ କହିଲା ତା ହେଲେ ତୁମେ କଣ କହିବାକୁ ଚାହଁ ?

—ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ ଭଉଣୀ ତୁମେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଫେରାଇ ଦିଅ । ତୁମେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଉନ୍ନତମାର୍ଗରେ ପ୍ରଧାନ ନାୟିକା ରୂପେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅ । ମୋର ସୁନାର ସଂସାର ଗଢ଼ିଦିଅ ।

ଦଣ୍ଡେ ଅଟକି ଗଲା ମୀରବାଈ, ଛେପ ଢୋକି କହିଲା— ବେଶ୍ୟା ମୁଁ । ମୋ ପାଖକୁ ଅନେକ ଯୁବକ ଅସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ତ ?

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣହସର ଝଲକ ଟାଣି ଅଲୋକା କହିଲା ଯେଉଁ ଦାମୀକଣ୍ଠିର ସୁନାହାରଟା ତୁମ ବେକରେ ଶୋଭା ପାଉଛି, ସେହି ମୋର ଇହକାଳ ପରକାଳର ଦେବତା ।

ମୀରବାଈର ହସିଲା ମୁହଁଟି ହଠାତ୍ ମଉଳି ପଡ଼ୁଛି, ଆଖି ଆଗରେ ନାଚଉଠୁଥିଲା ବିଗତଦିନରକାହାଣୀ ଗୁଡିକ । କେମିତି ସେ ଅରୁଣକୁ ଛାଡ଼ ଦେବ ଆଜି ଗୋଟିଏ ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ । ସେ ଯେ ଅରୁଣକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଏ ? ବିଗତ ଦୁଇବର୍ଷ ଭିତରେ ଅରୁଣର ସାନିଧ୍ୟ ତାକୁ ବିହ୍ୱଳ କରିଛି । ସ୍ୱଳ୍ପ ଜୀବନ ଭିତରେ ଅନେକ ପୁରୁଷର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଅସିଥିଲେ ବି

ଦେଇଥିବା ତା ହୃଦୟରେ ଦାଗ ରଖି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଏତେଦିନ ପରେ ଅରୁଣଙ୍କୁ ପାଇ ଫେରାଇ ଦେବ କିପରି ? କିପରି ବଞ୍ଚିବ ସେ ଅରୁଣ ବିନା ?

ନୀରବ ରହିଲା ଯେ ତରୁଣୀ ? ଉତ୍ତର ଦେଇନି ? ହସି ହସି ଅଲୋକା କହି ଉଠିଲା ।

ମୀରାବାଇ କହିଲା-ଅଚ୍ଛା ତରୁଣୀ, ତୁମ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ?

ଅଲୋକାର ଗୋଲାପୀ ଅଧର ଉପରେ ଫୁଟି ଉଠିଲା ସ୍ମିତହାସ, ସେମିତି ସେ ହସି ହସି କହିଲା ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ଦାୟୀ କରେ । ········ବନ୍ଦ ହେଲାପରି ଶେଷ କଲା ଅଲୋକା ।

ମୁଁ କିପରି ଦାୟୀ ହେବ ? ଆମେ ତ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛୁ । ଯିଏ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିବ, ସେ ଉପଭୋଗ କରିବ ଆମ ଯୌବନ । ତା' ବିନିମୟରେ ଦେବ କିଛି ଅର୍ଥ । ଏତ ହେଲା ଆମ ବ୍ୟବସାୟ, ତାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ଆମେ ଚଳିବୁ କିପରି ?

ଠିକ୍ କଥା । ତୁମେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛ । ଯୌବନ ବିକି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ତରୁଣୀ; ତୁମେ ଯେଉଁ ପାପ କରୁଛ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ତୁମେ ନା ଆଉ କିଏ

—ପାପ···ପାପ କାହାକୁ କହୁଛ ତରୁଣୀ ? ପାପ ମଣିଷ ମନର ବିକାର । ଗୋଟାଏ ଝିଅଲ । ଯେଉଁ ଗୋଲାପୀ ଯୌବନ ଉପଭୋଗ କରି ମଣିଷ ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ ପାଏ ସେ ପାପ କେବେ ହୋଇପାରେ ତରୁଣୀ ? ମୋଟେ ନୁହଁ । ଭଗବାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ନାରୀକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଦାନ ଯୌବନ । ଆଉ ସେହି ଯୌବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ମୁଁ ତ ତାହାହିଁ କରୁଛି ।

ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ବହୁତ କରି ଥାଆନ୍ତି । ସହରର ବଡ଼ଘରର ଝିଅ
ଲୁଚି ଛପାରେ ଯାହା କରି ଥାଆନ୍ତି ତାଙ୍କଠୁ କଣ ବେଶୀ କରୁଛି
ମୁଁ ? ମୁଁ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛି, ଉପାର୍ଜନ କରୁଛି । ତ' ବୋଲି
କଣ ଏଇଟା ମୋର ଦୋଷ ?

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ତୁମର ଦୋଷ, ତୁମେ କଣ ଅସ୍ୱୀକାର
କରିବ ? ମୁଁ ଯଦି କହେ ତୁମରି ଯୋଗୁ ଆଜି ଶହ ଶହ ରମଣୀ
ଚକ୍ଷୁର ଲୁହ ଝରାଉଛନ୍ତି, ସାରା ଜୀବନ କାନ୍ଦି ବିଛଣା ଭିଜିଯାଉଛି
ଅଥଚ ତାଙ୍କ ଭାବନା ସବୁଜଣ । ଅନେକ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବିରହଜ୍ୱାଳା
ସହି ନପାରି ଅନ୍ନ ବିସର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେତେବେଳେ
ଯୌବନ ଦାନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସେତେବେଳେ ନିରୀହ
ରମଣୀ ମାନଙ୍କ ଅବୁଝା ବେଦନ କାତର ଅନୁରୋଧ ତୁମ
କାନରେ ବାଜେନା କି ବିରହିଣୀ ଚକ୍ଷୁର ଲୁହ ତୁମ ଆଖିରେ
ପଡ଼େନା । ତୁମେ ସେତେବେଳେ ବେଶ ମଜ୍‌ଗୁଲରେ ଥାଅ ।
ସହରର ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ
ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ବଂଶୀୟ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ମାଂସଳ ସ୍ତନ ଉପରେ ଆଶ୍ରୟ
ଦେଇଥାଅ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ସୁଖପାଇଁ ତୁମ ନିକଟକୁ
ଧାଇଁ ଆସନ୍ତି, ତୁମ ପଦତଳେ ଅଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା
ସେହିମାନେ କିମିତି ଛଟପଟ ହୋଇ ମରନ୍ତି, ତୁମେ କେବେ
ଦେଖିବାକୁ ପାଇଛ ? ମରଣ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ଯେଉଁ
ଲୁହ ଝରେ ସେ'ତ ଲୁହ ନୁହେଁ ଭଉଣୀ ସେ ଲହୁ, ଗୋଟାଏ
ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ । ସେହି ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ଯୁବକ କଲବଲ ହୋଇ ମରିବା
ପରେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ହୁଏ ବିଧବା । ମୁଣ୍ଡରୁ ସିନ୍ଦୂର, ହାତରୁ କାଚ
ଚାଲିଯାଏ । ଜୀବନରେ ତା'ର ସବୁକିଛି ସୁଖ ସରିଯାଏ ସେଇଠି ।

ଜୀବନଟା ହୋଇଉଠେ ହା-ହୁତାଶମୟ ଏଥିପାଇଁ କିଏ ଦାୟୀ ଥରେ ଭାବି ଚାହିଁ କହିଲ ଭଉଣୀ ?

ମୀରବାଇ ମୁଣ୍ଡରେ ଭୂତଭ ସ୍ୱପ୍ନ । ଠିକ୍ କଥା, ସତ କଥା । ସେ ନିଜେ ଦାୟୀ ନାଁ ଅନ୍ୟକିଏ ? ନିଜ ଲାଗି ଅନ୍ୟତ କେହି ଦାୟୀ ହେବେନି, ନିଜ ପାପର କର୍ମ ନିଜକୁ ତ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କରିବ କଣ ? କାହାକୁ ଆପଣାର କରି ତୋଳି ଧରିବ ? ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ପ୍ରେମ··ଯୌବନ······ ଅନ୍ୟପାଖରେ ଆକୁଳ ନିବେଦନ··କାତର ଅନୁରୋଧ ।·····

ଅଲୋକା ଅଣ୍ଟାରୁ ବାହାରକଲା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଛୁରୀ । ଚମକି ଉଠିଲା ମୀରବାଇ । ଖରତେଜରେ ଛୁରୀଟି ଝଲ ଝଲ ହେଉଛି, ଅଲୋକା କହିଲା-ଆଜି ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ତୁମ ନିକଟକୁ ଛୁଟି ଆସିଛି ଭଉଣୀ, ତୁମେ ଯଦି ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବ ବୋଲି ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବ ତା' ବଦଳରେ ଦେବି ଅଜସ୍ର ଅର୍ଥ । ଯଦି ଫେରାଇ ନ ଦିଅ ତେବେ ଏଇ ଛୁରୀଦ୍ୱାରା ଏଇଠି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବି । କଣ କହୁଛ ଭଉଣୀ । ଏତିକି କହି ଅଲୋକା ନୀରବ ରହିଲା ।

ମୀରବାଇର ମୁଣ୍ଡ ଘୂରିଗଲା । କଣ କରିବ ସେ ? ଜଣେ ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ଅନୁରୋଧ··ଗୋଟାଏ ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀର କାତର ନିବେଦନ··ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ନପାଇଲେ କରିବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା । ଶିଘ୍ର କହ ଭଉଣୀ । ସ୍ୱାମୀ, ନଣନ୍ଦ ମୋର ଘରେ ଅଛନ୍ତି, ବାହାରେ ମୁଁ ଏତେ ସମୟ ରହିଲେ ହୁଏତ ସେମାନେ ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ?

ମୀରବାଇ ଚାହିଁଲା ଅଲୋକାକୁ······

ରୂପସୀ ଯୁବତୀ, ଭରାଯୌବନ ତରଙ୍ଗାୟିତ ହେଉଛି । ମୁଖରେ ଶାନ୍ତ ସରଳତାର ଆଭା କିନ୍ତୁ କପାଳରେ ଫୁଟି ଉଠିଛି ଚିନ୍ତାରେଖା । ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଧରିଛି ତଣ୍ଡୁଳ ଝୁଡ଼ି, ଅନ୍ୟହାତରେ ଗୋଟାଏ ବେଶ୍ୟାର ପାଦଧରି ମାଗୁଛି ଭିକ୍ଷା, କେବଳ ତା ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବାକୁ ନପାଇଲେ କରିବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା—ଏଇଟା ତାର ପଣ । ମୀରାବାଈ ଭାବିଲା, ଆହୁରି ଭାବିଲା,·····ଜୀବନର ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟଭିତରେ କୌଣସିଦିନ ଇମିତ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଧନୀ ରମଣୀ ଆସି ତା ପାଦଧରି ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା ଅଜାଡ଼ି ଭିକ୍ଷା ମାଗି ନାହିଁ । କେହି ଜଣେତ ଇମିତ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରାଇ କାତର ନିବେଦନ କରିନାହିଁ । ଅଲୋକାକୁ ପାଦ ଉପରୁ ଟେକି ଧରି ମୀରାବାଈ କହିଲା ଅଚ୍ଛା ଭଉଣୀ, ତୁ କଣ ଜୀବନରେ କେବେ ଅସଜଡ଼ା ବାଟରେ ପାଦ ଦେଇଥିଲୁ ?

—ମୋଟେନୁହଁ ? ବରଂ ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲବାଟରେ ଯାଇଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଠିକ୍‌ବାଟକୁ ନେଇଆସିଛି ମୁଁ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ·· ଆଜି କିଛି କହିପାରିଲାନି ଅଲୋକା । ଆଖିରୁ ଝରି ପଡ଼ିଲା ଦଧାର ଲୁହ ।

ମୀରାବାଈ ନିଜ ପଣତ କାନିରେ ଅଲୋକା ଚକ୍ଷରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିବା ଲୁହକୁ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲା—ହଉ ଯାଅ ଭଉଣୀ ଅରୁଣକୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରାଇ ଦେବି । ଅରୁଣ ଜୀବନର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଥପାଇଁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।

— ଶପଥ କର ? ଅଲୋକା କହି ଉଠିଲା ।

— ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ମୋତେ ? ତୁମ ପାଦଛୁଇଁ ଶପଥ କରୁଛି ଭଉଣୀ । ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଅରୁଣକୁ ଫେରାଇ ଦେବି ।

ଅଲୋକା ମୁହଁରେ କେତେଏ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ଝୁଡ଼ିଟାକୁ

ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଅଣ୍ଟାତଳୁ ବାହାର କଲା ବଡ଼ାଏ ନୋଟ । ଥର ଥର କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ନିଅ ଭଉଣୀ, ଆଜିକାର ଏଇ ଶୁଭ ସନ୍ଧ୍ୟା କଥା ଚିରଦିନ ମୋର ମନେ ରହିବ । ସେଇ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଶୁଭସନ୍ଧିର ସ୍ମୃତି ନିମନ୍ତେ ଏ ମୋର ପହିଲି ଭେଟି ।

ମିରାବାଇ ହସିଲା । ମୁଁ ସେ ଅର୍ଥ ନେବନି ଭଉଣୀ । ତୁମେ ଆଜି ମୋ ପାଖରେ ଅନୁରୋଧ ତ କରନାହିଁ, ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛ । ଯା'କୁ ମୁଁ କେବେ ଭୁଲି ପାରିବନି । ଅରୁଣ ଦେଇଥିବା ସୁନା ହାରଟିକୁ ବେକରୁ କାଢି ଅଲୋକାକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା ମୀରା । କହିଲା ନିଅ ଭଉଣୀ ତୁମ ହାର—

ଅଲୋକା କହିଲା, ସେଇଟାକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ତୁମକୁ ଦାନ କରିଛନ୍ତି । ସେଇଟାହିଁ ତୁମର ।

ନାଁ, ଭଉଣୀ ମୁଁ ନେବନି, ମୀରାବାଇ କହିଉଠିଲା ।

ଦାନକୁ ଫେରାଇନେଲେ ପାପହେବ । ମୋର ଏ ମାନ, ତାକୁ ରଖ, ମିରାବାଇ ହାତରେ ବଡ଼ାଏ ନୋଟ ଗୁଞ୍ଜିଦେଇ କହିଲା ଯାଉଛି ଭଉଣୀ, ମୋ କଥା ଯେମିତି ପାଶୋରି ନଯାଅ—ଏତିକି କହି ଅଲୋକା ବାହାରି ଆସିଲା ।

ମୀରା ବାଇ ଚାହିଁ ରହିଲା ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ଚାଲି ବାଟକୁ... ହାତରେ ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା, ପାଦଉପରେ ଗୋଟାଏ ନାରୀର ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସ ଭରା ଲୁହ ।...

ଭାବନାର ଗୋଲକଧନ୍ଦା ଭିତରେ ପେଷିହୋଇ ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇଲା ଅରୁଣ । ଦୀର୍ଘ ଅଠଦିନ ବିତିଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୀରାବାଈ ପାଖକୁ ଯାଇନି । ସେ କଣ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକର ନ ଥିବା ହେଲେ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁକୂଳ ହୋଇନି । ଯେଉଁ ମୀରାବାଈ ଅରୁଣକୁ ଲକ୍ଷ ଅନୁରୋଧ କରି ତା'ର ଆସିବା ବାଟକୁ ଗୁଡକିମା ଚାହିଁ ରହୁଥାଏ ସେ ପୁଣି ତା'ର ଉପସ୍ଥିତିରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଛି । ଆଦେଶ ଦେଇଛି - ତୁମେ ଆଉ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସ ନି ଅରୁଣ, ମଦଖାଇ ସୁନ୍ଦର ଶରୀରଟାକୁ ବିକଳାଙ୍ଗ କରନି ? ମାତାଲ ହୋଇ ସର୍ବନାଶ ପଥରେ ଯାଅନି ? ଜୀବନର ସୁନ୍ଦର ପରିସର ଭିତରେ ମରଣର କରାଳମା ଦେଖିବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇ ଉଠନି ? କଣ ବା ନାହିଁ ତୁମର ? ଯୌବନ ଭରା ରୂପଅଛି, ବାପୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିଅଛି, ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀକୁ ମଧୁଅନିଶାରେ ମାତାଲ କରିବାକୁ ତୁମ ଆଖି ଦୁଇଟିରେ କଟାକ୍ଷ ଅଛି ? ତୁମ ରୂପପାଇଁ ଢେର ପୂଜାରିଣୀ ମିଳିବେ । କିନ୍ତୁ ତା' ନକରି କାହିଁକି ଏତେତଳକୁ ଟାଣି ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରାଇ ଜଣେ ସମାଜର ଅବହେଳିତ ଗଣିକା ନିକଟରେ କାହିଁକି ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି ? ତୁମେ ଫେରିଯାଅ ଅରୁଣ, ବାର ବାର ଆସି ମୋତେ ବିରକ୍ତ କରନ ?

ସବୁ ଶୁଣିଥିଲା ଅରୁଣ, ମାତାଲଙ୍କ ଭଳି ହସିଥିଲା । କହିଲା —ତୁମେ ଯଦି ପତିତା, ବେଶ୍ୟାହୋଇ ହସି, ନାଚି ବଞ୍ଚିପାର । ତେବେ ମୁଁ ମନର ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ, ହୃଦୟର ଜ୍ୱାଳା ଭୁଲି ଯିବା ପାଇଁ କାହିଁକି ମାତାଲ ହୋଇପାରେ ନା ?

ମୋତେ ଭୁଲନି ରୁଚିକର ଅରୁଣ, ସମାଜର ବେଶ୍ୟାଠାରୁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦରୀ, ଅଧିକ ରୂପବତୀ ମୁଁ ମୋର ଅଗାମୀ

ଭବିଷ୍ୟତରେ ସୁନାର ତାଜମହଲ ଗଢ଼ିବାକୁ ଯାଇ ଜଣେ ବିରହିଣୀ ଚକ୍ଷୁରୁ ଲୁହ ଝରାଇ ପାରିବନି ? ମୋତେ କ୍ଷମା ଦିଅ ଅରୁଣ । ଅତୀତର ବିସ୍ମୃତି ଭିତରେ ଯେଉଁଦିନ ଆମେ ଖେଳିଥିଲୁ ତାକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

ଏ କଣ କହୁଛ ମୀରା ?

ମୁଁ ଠିକ୍ କହୁଛି ଅରୁଣ ବାବୁ । ନିଜ ମନର ଓରମାନ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ମୋର ଅଲଅଳ ଭଉଣୀ ଆଖିରୁ କେବେ ଲୁହ ଝରାଇ ପାରିବନି । ଏବେ ବି ତା'ର ଆଖିର ଲୁହ ମୋର ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଛି । ତୁମେ ଫେରିଯାଅ ଅରୁଣ । ମୋ ଶପଥରେ ମୁଁ କେବେ ଅଙ୍ଗ ଅର୍ପି ପାରେନା ?

ଏଇ କଣ ତୁମର ଶେଷ କଥା ମୀରା ।

ହଁ, ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରା ।

ପରାସ୍ତ ସୈନିକ ପରି ଫେରି ଆସିଥିଲା ଅରୁଣ । ଜଣେ ବେଶ୍ୟା ନିକଟରୁ ସେ ପରାଜୟ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆଉ କେବେ ଜିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଯିବ ମୀରାବାଇର ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ପାଇଁ—

ଇଜିଚେୟାର ଉପରେ ନିଜର ଶ୍ରାନ୍ତ ଶରୀରକୁ ଲେଟାଇ ଦେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିବାରେ ମନୋନିବେଶ କରିଛି ମୀରା । ମୁକୁଳିତ କେଶଗୁଚ୍ଛ ଫିଟିପଡ଼ି ପିଠି ଉପରେ ଲୋଟିଛି । ନଗ୍ନ ମୁକୁଳିତ ଖୋଲା ଛାତିରୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାତଳ ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରୁ ।......

ମୀରା ।......ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମରି ଉଠିଲା ।

ମୁହଁ ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ମୀରା । ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଅରୁଣ । ଦୀର୍ଘ ଅଠଦିନ ପରେ ଫେରିଛି ସେ ।

ରେସ୍ତୁରାଣ୍ଟା ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣ କହିଲା—ତୁମ ପାଇଁ ମୋର ଗୋଟାଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି ମୀରା ?

ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ ବୋଳା ନାଲି ଅଧର ଉପରେ ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟର ଝଲକ ଖେଳାଇ ମୀରାବାଈ କହିଲା—ଗୋଟାଏ କାହିଁକି, ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ପ୍ରଶ୍ନ କର, ଯଦି ଉତ୍ତର ଦେବାର ଶକ୍ତି ମୋର ଥାଏ ତେବେ ତୁମେ ଉତ୍ତର ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ ।

—ମୋର ଏ ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ଦାୟୀ କରେ ?

କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିମିତି ଦାୟୀ ହେବି । ଦୀପ ଜଳୁଛି ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ । ପତଙ୍ଗ ଆସି ସେଥିରେ ଝାସ ଦେଲା ବୋଲି ତାହା କ'ଣ ଦୀପର ଦୋଷ ? ମୁଁ ତ ମୋ ପଣସ ମେଲାଇ ବସିଥିଲି । ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ଡାକି ନ ଥିଲି କି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ନ ଥିଲି ? ତୁମେ ନିଜେ ଆସି ଧରାଦେଲ ମୋର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ । ଦି' ଦିନିଆ ରୂପ ଯୌବନକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେକରି ତୁମେ ମୋତେ କଲ ରାଜରାଣୀ ? ତା'ପରେ ଏମିତି ଯେ ଅବସ୍ଥା ହେବ ମୁଁ ତ ଜାଣି ନ'ଥିଲି, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ କିମିତି ଦାୟୀ ହେବି ?

ଅରୁଣ ମନରେ ଚିନ୍ତାର ଧୂଆଁଳି ଉଠୁଛି । ମୀରାବାଈ ଦାୟୀ ନୁହେଁ । ଅଲେକା ଦାୟୀ ନୁହେଁ । ଦୀପାଳୀ ବି ଦାୟୀ ନୁହେଁ ? ଅଉ ତେବେ କିଏ ତାର ଭୁଲ ପାଇଁ ସେ ନିଜେ ଦାୟୀ ?

ଝରୁ ଝରୁଆ ଦ୍ୱିପ୍ରହରରେ ନିଦ୍ରେଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବେଳେଜର ବିସ୍ତୁ ପଲଙ୍କର ଶୁଭ୍ର ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ଅଲୋକା ଭାବୁଥିଲା—ମଣିଷ କିମିତି ବଦଳେ ? କାହିଁକି ବଦଳେ

ଆଲୋକା ନାରୀ, ବିବାହିତା ପତ୍ନୀ । ପ୍ରେମ ତାର କାମ୍ୟ । ସେ ବିବାହ କରିଥିଲା ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ! କିନ୍ତୁ କଣ ପାଇଲା ସେ ମଦ୍ୟପ ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ସ୍ୱାମୀ ନିକଟରୁ ?

ଅଲୋକା ? ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଭିଲା ।

ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଅଲୋକା । ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କଅଁଳ ଡାକରେ ତା' କୁସୁମ କୋମଳ ତନୁ ଲତାରେ ଚମକ ଖେଳିଗଲା । ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଉଠି ଆସି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ଛିଡ଼ା ହେଲ କାହିଁକି ? ବସ ।

ଅଲୋକା ବସିଲା ।

ତୁମେ କଣ ଭାବୁଥିଲ ଅଲୋକା ? ଅରୁଣର ପ୍ରଶ୍ନ ।

ତୁମର ଏ ଅଧପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ? ତୁମେ ନିଜେ ନା ଆଉ କିଏ ?

ଠିକ୍ କହୁଛ ଅଲୋକା । ଏଇ ସହଜ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘଦିନ ହେଲା ଚିନ୍ତା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ କିଛି କୂଳକିନାରା କରି ପାରୁନି ।

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ତୁମର ଏ ଅଧପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କେବଳ ମୀରାବାଈ ?

ଚହିଁକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ ।

ହଁ, ଦେବତା । ସେଇ ତୁମକୁ ନର୍କ ବାଟକୁ ଆସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଛନ୍ତି । ସର୍ବନାଶ ପଥରେ ଯିବାପାଇଁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତା'ର କୁଟିଳତାରେ ପଡ଼ି ତୁମେ ମୋ ଦେହରୁ ଲୁଚି ନେଇଛ ହାର, ତରୁଣୀ ସୁଚେତନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ।

ଠିକ୍ କହୁଛ ଅଲୋକା । ସିଏ ମୋର ସର୍ବନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ମୋ ସୁନାର ଭବିଷ୍ୟତ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ସେ ତ କେବଳ ଦାୟୀ ନୁହେଁ ?

ଆଉ ତେବେ କିଏ ଦୀପାଳୀ । ଅଲୋକା ହଠାତ୍ କହିଉଠିଲା ।

ଦୀପାଳୀ ? ଅରୁଣ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

ହଁ ଦେବତା, ସେହି ଦୀପାଳୀ । ଯାହାକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଉଥିଲ, ଯିଏ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବ ବୋଲି ଶପଥ କରିଥିଲା । ସେହି ଦୀପାଳୀ······ତୁମକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଇ ଜଣକୁ ବିବାହ କଲା । ତୁମର ଭବିଷ୍ୟତ ପୋଡ଼ିଜାଳି ପାଉଁଶ କରିଦେଲା । ତାରି ଲାଗି ତୁମର ହେଲା ଅଧଃପତନ । ସେ କିନ୍ତୁ ବିବାହ କରି ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ନିବିଡ଼ ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ରହି ବିଦ୍ରୁପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ତୁମକୁ ?

ଅଲୋକା ମୁହଁରୁ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଶୁଣି ଅରୁଣ ଏକା ବେଳେକେ ଅବାକ୍ । ସେ ବିସ୍ମିତ ହେଲା, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅଲୋକା ଏ ସବୁ ଜାଣିଲା କିମିତି ? କିଏ ତାକୁ କହିଲା ଏ ସବୁକଥା ?

—ତୁମକୁ ଏକଥା କିଏ କହିଲା ଅଲୋକା ?

ଅଲୋକା ଅଧର ବୁଲଟି ଥରି ଉଠିଲା । ଦୀପାଳୀ ମୋର ପିଲା ଦିନର ବନ୍ଧୁ । ଏକା ସହରରେ, ଏକା କଲେଜରେ ଆମେ

ପଡ଼ିଥିଲି । ଦୁହିଙ୍କ ମନଥିଲା ଏକ । ପ୍ରାଣଥିଲା ଏକ । ଅବିବାହିତା ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମର ଓ ତାର ପ୍ରେମ ଜୀବନର ଅସାର କାହାଣୀ ମୋ ଆଗରେ ଖୋଲି ଦେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବୁଝି ପାରିନଥିଲି ଯେ ସେ ତୁମକୁ ଭଲପାଇ ମୋ ପାଖରେ ତା ପ୍ରେମ ଜୀବନର କାହାଣୀ କହୁଛି ବୋଲି । ତା'ପରେ ସେ ବିବାହ କରିଗଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବିବାହ କଲି । ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରଠୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ରହିଲୁ । ହଠାତ କାଲି ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ପାଇଲି ତା' ନିକଟରୁ । ସବୁ ଭୁଲ ବୁଝି ପାରି ଅନୁତାପ କରି ଲେଖିଛି ସେ । ଆଉ ଲେଖିଛି ସେ ତାର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଠିକି ଆସୁଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ତୁମ କଲେଜ ବହି ଗୁଡ଼ାକ ଖେଳାଇ ଖେଳାଇ ପାଇଥିଲି କେତେ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରେମ ଚିଠି । ମଧୁର ପ୍ରଣୟର ବକ୍ଷ ଝୁଲା ନିବେଦନ ଧରି ସେ ତୁମ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲା । ସମ୍ବୋଧନ କରିଥିଲା ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ·····

ବିସ୍ମିତ ହେଲା ଅରୁଣ । ନିଜର ସବୁ ଭୁଲ ବୁଝି ପାରିଲା ସେ । ଅତୀତର ପାପ କର୍ମ ଲାଗି ମନତଳେ ଅନୁତାପ ଜାଗୁଛି । ଅଲେକାର ହାତ ଧରିପକାଇ କହିଲା, ମୁଁ ଦୋଷ କରିଛି; ଭୁଲ କରିଛି । କ୍ଷମା ଦେବେନି ମୋତେ ?

ଅଲେକାର ଝଲସିଆ ମୁହିଁରେ ହସର ଢେଉ ।

ସେଇଦିନ ରାତିରେ·····

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଘୁମନ୍ତ ଆକାଶର ମୁକୁଳା ବକ୍ଷ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଥିଲା ଅଲେକା । ଇମିତି ନିରୋଳା ରାତିରେ ମନଟା ଛଟପଟ ହୋଇ ଉଠେ । ମହଳ ସଞ୍ଜର ବହଳ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ହଜିଯାଏ ତା'ର ଭାବନା । ···ଏ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅରୁଣ ଆସନ୍ତା କି ?···

କେତେବେଳେ ଯେ ଅରୁଣ ପଶି ଆସିଛି ସେଇ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ଅଲୋକା ଜାଣି ପାରିନି । ଚୁପି ଚୁପି ଲକ୍ଷ୍ୟକରୁଥିଲା ଅରୁଣ ଅଲୋକା କି ସୁନ୍ଦର ସତେ ! ଖୋଲା ଦେହରେ ଖଣ୍ଡେ ସାଧାରଣ ପରିଧେୟ । ମୁକୁଳାଇ କେଶ ଗୁଚ୍ଛ, ଗୋଲାପ କଢ଼ ପରି ସରୁ ଅଧର । ଉଦ୍ଦାମ ଯୌବନର ଅଫୁରନ୍ତ ଶୋଭା । କି ଚମତ୍କାର ! ଢଳଢଳ ଚକ୍ଷୁ, ତରଙ୍ଗାୟିତ ଯୌବନ । ମଥାରେ ଶୁଭ ସିନ୍ଦୁରଟିକା । ଏତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ରୂପ ସେ କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲା ? କାହିଁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତ ଦେଖି ନ ଥିଲା ।

ଅରୁଣ ଅଗେଇଲା ।

ଦୁଇବାହୁ ବେଷ୍ଟନୀ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ରଖି ଧୀରେ ଡାକିଲା ଅଲୋକା......

ଅଲୋକା ମୁହଁ ଟେକି ଚାହିଁଲା ଉପରକୁ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରୀତ ଚୁମ୍ବନରେ ଦୁରନ୍ତ ବିରହ ଜ୍ୱାଳାର ଯବନିକା ଟାଣିବାପାଇଁ ଅରୁଣ ଅଲୋକାର ମୁଖ ପଦ୍ମଟିକୁ ଟେକି ଧରିଲା । ଅଲୋକା ସରମରେ ନଇଁ ଆସି ଢୋଳା ଦୁଇଟିକୁ ବାନ୍ଧିଦେଲା କଟି ଚଟାଣ ଉପରେ ।

ତୁମେ କି ସୁନ୍ଦର ଅଲୋକା ! ଏତେଦିନପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ଅଫୁରନ୍ତ ଯୌବନ କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲ । ଅତନୁତ ମୋତେ ଜଣାଇ ନ ଥିଲ କି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ନ ଥିଲ ?

ଅଲୋକାର ଅଧର ଉପରେ ମିଟିମିଟି ହସ !

... ...

ରାତି ପାହିଲା । ଶେଯ ଛାଡ଼ି ବାହାରକୁ ଆସିବା ବେଳକୁ ତାହାଣିଅ ଖରା ଟାଣୁଆ ଧରି ଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଆଖିରୁ ନିଦ ଛାଡ଼ିନି...ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ପତା ।

ନୂଆବୋହୂ ! ପଛରୁ ସୁଜାତା ଡାକି ଡାକି ଆସୁଛି ।

ଆଲୋଚନାର ଗତି ସ୍ଥିର ହେଲା ।

ଭାଇ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇନାହାନ୍ତି ନୂଆବୋହୂ । ଜଳଖିଆ ଥୁଆର ସରିଛି । ଭାଇଙ୍କ ପାଇଁ ନେଇ ଯାଅ ?

—ତୁମେ ଯାଅ ସୁଜାତା । ମୁଁ ଯିବିନି ।

ସୁଜାତା ନିଶ୍ଚଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ନୂଆବୋହୂଙ୍କୁ ।

ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କଣ ଦେଖୁଛ ?

ମୁଁ ସବୁ ଜାଣେ ଯେ ଜାଣେ ?

କଣ ଜାଣ ?

କହିବି ? କହିବି ନୂଆବୋହୂ ? ନାଁ, କହିବିନି । ଫିକ୍‌କିର ହସି ଦେଇ ସୁଜାତା ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଚାଲିଗଲା ।

ଫାଲ୍‌ଗୁନର ଗୋଟିଏ ସ୍ନିଗ୍ଧ ମଧୁର ସଂଧ୍ୟାରେ ଅରୁଣର ଗୃହ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ କଳରବ ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ବିବାହର ଚାରିବର୍ଷ ପରେ ଦେବତାର ସେଇ ଅମର ଆଶୀଷ ଝରିପଡିଲା ଅଲେଖା କୋଳରେ । ଠିକ ତାଙ୍କର ଦେବଦୂତ, ସରଳ, ସୁନ୍ଦର । ନାଁଟି ମଳୟ କୁମାର ।

ଶବିତ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦଟି ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଉଦ୍ୟାନରେ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପୁଷ୍ପ ଶବିତ

ବିଜୁଳି ଆଲୋକରେ ବିଚିତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀର ମାୟା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ଅଗଣାର ବିସ୍ତୃତ ଗୃହ ତଳେ ସହରର ବହୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ସରକାରୀ ବେସରକାରୀ ଲୋକଙ୍କର ସମାବେଶ । ପୂଜାରୀ, ଗୁରୁଙ୍କର ନାନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କାହାରିକୁ ଫୁରସତ ନେବାକୁ ସମୟ ନାହିଁ । ଫାଟକ ପାଖରେ କେତେ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ମଟରକାର । ସାଇକେଲ ବିକ୍ସାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ।

ରାତି ଏଗାରଟା ପରେ ଉତ୍ସବ ସାମାନ୍ୟ କୋହଳ ପଡ଼ି ଆସିଲା । ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଫେରିଗଲେଣି ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ବରୁ । ଅଲୋକା ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା ।

ବାହାରେ ମଟର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭିଲା । ଅଲୋକା ଚାହିଁଲା ସେହି ମଟରକୁ । ଦୀପାଳୀ ଆସୁଛି । କୋଳରେ ନବାଗତ ଶିଶୁ । ସୁନ୍ଦରୀ, ରୂପସୀ, ଦାମୀ ଜର୍ଜେଟ ଶାଢ଼ିର ବେହରଣ । ନଗ୍ନ ବାହୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାତଳ ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରୁ । ଗୋଲାପ ପରି ନାଲି ସରୁ ଅଧର । ଅପାର୍ଥିବ ଦେହର ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଲାବଣ୍ୟ । ଅଲୋକା ଫାଟକ ପାଖକୁ ଦଉଡ଼ିଯାଇ ଶୁଭ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଲା ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସି ଦୁହେଁ ଜୀବନର ଗୋଟେ ବଡ଼ ଇତିହାସ ଆରମ୍ଭ କଲେ । କଥା ମଝିରେ ଦୀପାଳୀର ପୁଅ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । ସୁଜାତା ତାକୁ କୋଳକୁ ନେଲା । ଦୀପାଳୀ ନଜର ପଡ଼ିଲା କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଅରୁଣର ଛବି ଉପରେ । ଗୋଟାଏ ଅଜଣା ଆତଙ୍କରେ ଶିହରି ଉଠିଲା ସେ ।

—ଚମକି ପଡ଼ିଲୁ ଯେ ? ଅଲୋକା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଦୀପାଳୀ ମନର ଆବେଗକୁ ଛପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ମୁଁ ଜାଣେ ଦୀପାଳୀ, ତୁ ମୋ ଆଗରେ ତୋ ଅତୀତର ସମସ୍ତ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ଗୋପନ ରଖିଛୁ । ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କୁତ୍ସିତ ଚେହେରା ଦେଖି ଅଜଣା ଭୟରେ ଥରି ଉଠୁଛୁ । ମନେ ଅଛି ନା ସେ ଦିନର କଥା—ଦିନେ ଗପରି ଝିଅ ଧରି ମୋ ଆଗରେ ମୁକାଲି ଦେଇଥିଲୁ ତୋ ପ୍ରେମ ଜୀବନର ସବୁଜ କାହାଣୀ । ତୋତେ ମୁଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ତୁ ଦୃଢ଼ ଶପଥ କରିଥିଲୁ ଜୀବନ କଟେଇ ଦେବି ପଛେ, ଅରୁଣ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବିବାହ କରିବିନି ବୋଲି ? କିନ୍ତୁ କୁଆଡେ଼ ଗଲା ତୋର ଦୃଢ଼ ଶପଥ । ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ପାଶୋରି ପକାଇ ତୁ ବିବାହ କରିଗଲୁ । ତୁ ସିନା ଭୁଲିଗଲୁ···କିନ୍ତୁ ଭୁଲି କଣ ପାଇଲେ ସିଏ ? ତୋ ବିବାହପରେ ତାଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା, ଅଧଃପତନ ହେଲା— ତୋତେ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସେ ମଦଖାଇଲେ । ମନର ଅନନ୍ଦ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ଜୁଆ ଖେଳିଲେ । ନାରୀ ଜାତି ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ସେ ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ହେଲେ । ବେଶ୍ୟାର ଶିକ୍ଷାରେ ପଡ଼ି ସେ ମୋ ବେକରୁ ହାରକାଟି ନେଲେ··· ଉଃ···

ଦୀପାଳୀ ଭାବୁଥିଲା ସେଇ ବିସ୍ମୃତ ଭିତରେ ହଜିଯାଇଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ାକ ।

କ୍ଷଣକାଳ ନୀରବ ରହି ପୁଣି ଅଲେଖା ଆରମ୍ଭ କଲା—ବୁଝିଲୁ ଭଉଣୀ । ମୁଁ କହେ ଯଦି କେଉଁ ଝିଅ କାହାକୁ ଭଲପାଉଛି, ସେ ତାହାହେଲେ ଆଜୀବନ ତାର ପ୍ରେମଟିକୁ ଭୁଞ୍ଜିରହୁ, ତାକୁହିଁ ବିବାହ କରୁ । କିନ୍ତୁ ଯୌବନର କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ, ଦି ଦିନିଆ ରୂପ ଯୌବନକୁ ପୁରୁଷ ଆଖିରେ ଦେଖାଇ, ତା ଜୀବନଟାକୁ ଛାରଖାର କରି ତାକୁ ଅତଳ ଦରିଆ ମଝିକୁ ପେଲିଦେଇ ଲାଭ କଣ ? ପୁରୁଷ ଲଇପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନରେ ପାଏ କଣ ? କଣ ଏଇ ଅଧଃପତନ ।

ଏତିକିବେଳେ ପରଦା ଅଡ଼େଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ଅରୁଣ । ସାମନାରେ ବସିଛି ଦୀପାଳୀ । ଅରୁଣ ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁଙ୍କର ସମାରୋହ । ଇଥାପି ଭଦ୍ରତା ରକ୍ଷାକରି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ସେ ।

ପ୍ରତିନମସ୍କାର ଜଣାଇବାକୁ ଦୀପାଳୀର ହାତ ଉଠିଲା ନାହିଁ । ସେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଚଟାଣରେ ଗାର କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲା କେବଳ ।

—ଆଜି ସବୁ ଭଲ ତ ? ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର କମ୍ପି ଉଠିଲା ।

ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

ମୋତେ ଭୁଲିଯିବଣି ବୋଧହୁଏ ? ନୁହେଁ...? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ଭୁଲି ପାରିନି ?

ଦୀପାଳୀ ହୃଦୟରେ କୋହର ଜୁଆର ।

ଅରୁଣ ହାତରେ ଦୀପାଳୀର ନବାଗତ ଶିଶୁଟିକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ଅଲେଖା ଗଲା ଜଳଖିଆ ସଜାଡ଼ିବାକୁ ।

—ଉତ୍ତର ଦେଲନି ଯେ ଦୀପାଳୀ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବାହୁ ପାଶରେ ବନ୍ଧା ପାଇଥିବ ଅକଳନ୍ତ ସ୍ନେହ । ବୁଢ଼ିଆ ଦିଶୁଥିବ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର...

—ଆଜି କାହା ଆଁରେ ଚୂନ ବୋଲି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ଅରୁଣ ବାବୁ । ଯେ ଯାଇଛି ତାକୁ ଯିବାକୁ ଦିଅ । ଆଜି ଯିଏ ଅସୁଛି ତାକୁ ହସି ହସି ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଅ । ଏଇ ଯିବା ଆସିବା ସମାରୋହ ଭିତରେ ଆଜିକାର ଏଇ ଶୁଭରାତ୍ରି ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହୁ । ନୂତନ ଭିତରେ ଅତୀତ ହଜିଯାଉ ।

ଅରୁଣ ମୁଖରେ ବିଦ୍ରୂପର ହସ, ବିଦ୍ରୋହର ହସ ।

ଆଉ ଦୀପାଳୀ ଗୃହାଣୀରେ ଲୋତକର ବନ୍ୟା...

ଅଲେଖା ଫେରି ଆସିଛି । ଦୀପାଳୀକୁ କାନ୍ଦୁଥିବାର ଦେଖି କହିଲା— କଣ ହେଲା ଅଲେଖା ? କଣ କହିଲେ ସିଏ ? କିଛି,

କାନ୍ଦନା । ଯାହା ଅତୀତରେ ମିଶିଯାଇଛି ସେ ତ ଆଉ ଫେରି ଆସିବନି ? ଖାଲି ହୃଦୟର ଜ୍ୱଳା ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇ ଉଠିବ । ଭୁଲିଯାଅ ଅତୀତକୁ । ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ସଂସାର କର ।

ଦୀପାଲୀ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା କଇଁ କଇଁ ହୋଇ । ଅଲେଖା ତାକୁ ଟାଣି ନେଲା ନିଜ ବୁକୁ ଉପରକୁ......

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପ୍ଲେଟରେ ସଜାହୋଇଛି କେତେ ଖାଦ୍ୟ-ସାମଗ୍ରୀ । ପାଖ ତିନିଟା ଚେୟାରରେ ତିନିହେଁ ବସିପଡ଼ିଲେ । କଥା ଭିତରେ ଅଲେଖା କହିଉଠିଲା— କିଲୋ ଦୀପାଲୀ, ତୁ କଣ ସଦାବେଳେ ଜଞ୍ଜାଳ ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହୁଛୁ ଯେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିଏ ଦେବାକୁ ସମୟ ପାଉନୁ ? ନାଁ ତୋ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କ ବାହୁ ପାଶରେ ଅବରୁଦ୍ଧ ରଖି ଥାଆନ୍ତି ସବୁବେଳେ ?

ସୁଜାତା କାଲି ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

—ହସିଲୁଯେ ସୁଜାତା, ଆଉ କେଇଟା ଦିନ ପାଉ, ତୁମେ ବି କଣ ସେଥିରୁ ବାଦ ଯିବ ।

—ଛି, ନୂଆ ବୋହୂ ।

କଥାଟା ମନକୁ ପାଉନି ବୋଧହୁଏ ।

ସୁଜାତା ଲାଜରେ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇଲା ।

ରାତି ବାରଟା ବାଜିବ ଆସି । ଦୀପାଲୀ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇ ଉଠିଲା । ହେଲେ ବାରଣ କରୁଛି ଅରୁଣ, କିନ୍ତୁ ମାନିନାହିଁ ଦୀପାଲୀ । ଦୁଇ ଆଖିରେ ଦୁଇଟି ଲୁହର ମୁକ୍ତାହାର ଗଳାଇ ଦୀପାଲୀ ବିଦାୟ ନେଲା ।

ରାତି ଗୋଟାଏ ବାଜିଲା । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣ କିମ୍ବା ଅଲେଖା କାହାରି ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ । ଅରୁଣ ଗୋଟାଏ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ହଜିଲା ଅତୀତର ଅଭୁଲା କାହାଣୀ ଗୁଡ଼ିକ ଭାବୁଥିଲା । ତା'ର

ଜୀବନ ଯୌବନ ପର ପାଶରେ ଦେଖା ଦେଇଥିଲେ ଦୀପାଳୀ ଆଉ ବେଶ୍ୟା ମୀରାବାଇ । ଜଣେ ଯୋଗାଇଥିଲା ଦେହ ଲାଗି ଖୋରାକ, ଆଉଜଣେ ମନଲାଗି, କିନ୍ତୁ କେହିହେଲେ ବଡ଼ ହୋଇ ରହିଲେନାହିଁ ତା' ପାଖରେ । ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଠୋକ୍‌କରଦେଇଛନ୍ତି । ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତାରଣା କରିଛି ଆଉ ମୀରା ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକତା କରିଛି । କିନ୍ତୁ କିଏ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛି ସେ ନର୍କ ପୁରୀରୁ । କାହାର ପ୍ରେରଣା, କାହାର ଉତ୍ସାହ, କାହାର ଅଧ୍ୟବସାୟ ଏଥିରେ ନିହିତ ଅଛି ?

ଅଳେକା ନାଁ ବେଶ୍ୟା ମୀରାବାଈ ?

ନାଁ ସେ ବୁଝିପାରିଛି ଏଥିରେ ନିହିତ ଅଛି କେବଳ ଅଳେକାର ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ମୀରାବାଈର ଅଦମ୍ୟଉତ୍ସାହ । ଅଳେକାତ ତା'ର ପତ୍ନୀ । ତାର ପ୍ରେରଣା ତାହାର ତ୍ୟାଗ ରହିବାର କଥା । କିନ୍ତୁ ମୀରାବାଇ···ଯେ ବେଶ୍ୟା, ଯେ ପତିତା ଯାହାର ଅର୍ଥ ସାଥିରେ ବ୍ୟବସାୟ ସେ କାହିଁକି ତାକୁ ସୁପଥକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ? କାହିଁକି ? ସେବି କଣ ମୋତେ ଭଲପାଏ ?

କଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଏତେ ଭାବୁଛ ମ ? ରାତି ବହୁତ ହେଲାଣି ଶୋଇବ ଚାଲ ? ଅଳେକା ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭଗ୍ନ କରି କହି ଉଠିଲା ।

—ସେ ତାହା ହେଲେ ଆଜ ଆସିବ ନାହିଁ ? ଅତି କରୁଣ ଭରା ସ୍ୱରରେ କହି ଅଳେକାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

କିଏ ମ···? କାହା କଥା କହୁଛ ?

ମୀରାବାଇକୁ ମୁଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ଆସିଲା ନାହିଁ ?

ମୀରାବାଇକୁ ତୁମେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲ ? କାହିଁ ମୋତେ ତ ସେ କଥା କହିନାହିଁ ?

କାହିଁକି କହୁଛ ଅଲୋକ ? ତୁମେ ତାକୁ ସାଦରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ଉଚିତ ଥିଲା । ନୁହେଁ…? ତୁମ ପାଇଁ ସେ କେତେ କଣ କରୁଛି ଅଥଚ ତୁମେ ତାକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛ ଦେଖୁଛି, ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର । ପାଷାଣୀ କେବେଠୁଁ ହେଲ ଅଲୋକା ?

—ମୁଁ ତାକୁ କେଉଁ ମୁହଁରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଆନ୍ତି କହିଲ ? କେହି ଯଦି ତା'ର ପରିଚୟ ପଚାରି ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ମୁଁ କଣ ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତି ? ଏତେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ସାମନାରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ପାରିଥାଆନ୍ତି ?

—କାହିଁକି ପାରି ନ ଥାଆନ୍ତ ? ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

—ସେ ଯେ ବେଶ୍ୟା, ପତିତା ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ତୁମରି ପରି ଏକ ନାରୀ ଅଲୋକା । ଏ କଥା କହିବାକୁ ତୁମର କିମିତି ଜିହ୍ୱା ଲେଉଟିଲା । କେଉଁ ସାହାସରେ ତୁମେ ତା' ନିକଟକୁ ଦଉଡ଼ିଯାଇ ତୁମ ସ୍ୱାମୀକୁ ଫେରି ପାଇବାକୁ ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲ ? କେଉଁ ଗୁଣରେ·· କଣ ପାଇବା ପାଇଁ ? ସେ ମଧ୍ୟ କାହିଁକି ତାର ପଥ ଛାଡ଼ି ତୁମ କଥାରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲା । କାହିଁକି ସେ ମୋତେ ଭଲ ଦିଗକୁ ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଏକ ନାରୀର ଆଖିର ଲୁହ, ଏକ ନାରୀର ହୃଦୟର ବେଦନା, ଏକ ନାରୀର ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ସେ ବୁଝି ପାରିଥିଲା । କାରଣ ସେ ମଧ୍ୟ ନାରୀ । ଗୋଟାଏ ଭଉଣୀର ଦୁଃଖ ସେ ବୁଝି ପାରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ? ଏବେ ପାଇମଧ୍ୟ ତାକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ବସିଛ ? ତୁମର ସଙ୍ଗୀମାନେ ଯେଉଁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅଧଃପତନ ଦିଗକୁ ଟାଣି ନେଇଥିଲେ ସେ ହେଲେ ବଡ଼ ଅଉ ଯିଏ ତୁମ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲା ସେ ହେଲା ବେଶ୍ୟା, ପତିତା ? ନୁହେଁ…… ?

ମୋତେ କ୍ଷମାକର ଦେବତା । ମୁଁ ଏସବୁ ବୁଝି ପାରିନଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଭ୍ରମ ତୁଟି ଯାଇଛି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଉଛି ସେହି ଦେବୀଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିବି ।

ମୁଁ ନିଜେ ଆସିଛି ଭଉଣୀ । ମୁଁ କଣ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିପାରେ ? ମିରାବାଇ ହସି ହସି ବୁଢ଼ୀଙ୍କ ଆଗକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲା ।

ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ ବୁଢ଼ୀ ମୀରାବାଇକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯେତିକି ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ତା'ଠୁ ବେଶୀ । ଅଲୋକା ମୀରାବାଇକୁ ବସିବା ପାଇଁ ଚେୟାର ଖଣ୍ଡେ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

—ଏତେ ଡେରି କଲ ଯେ ? ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

—ମୁଁ ଜାଣି ଜାଣି ବିଳମ୍ବ କରି ଆସିଛି ଅରୁଣ ବାବୁ । ମୁଁ ତୁମ ବୁଢ଼ୀଙ୍କର ସମସ୍ତ କଥା ଶୁଣି ପାରିଛି । ଅଲୋକା ଭଉଣୀ ଯାହା କହୁଛି ସବୁ ଠିକ୍ କହୁଛି । କେବଳ ସେଇଥି ପାଇଁ ମୁଁ ବିଳମ୍ବ କରି ଆସିଛି ।

—ମୋର ଦୋଷ ହୋଇଛି ଭଉଣୀ । ମୋତେ କ୍ଷମା କର ।

ନାଁ ନାଁ, ଏଥିରେ ତୁମର କୌଣସି ଦୋଷନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନରନାରୀ ଯାହା କହୁଥାଆନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେଇୟା କହୁଛ ଏଥିରେ ଦୁଃଖ କରିବାର କଣ ଅଛି ? ବରଂ ମୁଁ ମୋର ସମ୍ମାନ ଅପେକ୍ଷା ତୁମ ବୁଢ଼ୀଙ୍କ ସମ୍ମାନକୁ ବଡ଼ ବୋଲି ଭାବେ ।

—ତା' ମାନେ ? ଅରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଜିଜ୍ଞାସା ।

—ଏଇତକ ବୁଝିପାରିଲ ନାହିଁ ଅରୁଣବାବୁ ? ଲୋକେ ମୋତେ ଯାହା କହିବେ ତାହା ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମେମାନେ ଯେ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତ ? ଅଁଳା ଘଣ୍ଡ ଦୁଅ କାହିଁ ? ମୁଁ ଟିକିଏ ଦୁଅକୁ ଦେଖି ଚାଲିଯିବି ।

—ଖାଇବନାହିଁ ? ଅଲୋକା ଅନୁରୋଧ କଲା ।

—ନାଁ ଭଉଣୀ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ପରେ ଆସି ଖାଇଯିବି ଯେ । ଆଗ ପୁଅକୁ ଦେଖାଅତ ?

ଚାଲ ।

ଉଭୟେ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ନିଦ୍ରିତ ମଳୟକୁ ଅଲୋକା ମୀରବାଇର ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଲା । ଅପଲକ ନୟନରେ ମୀରା ଚାହିଁ ରହିଲା ପୁଅର ମୁହଁକୁ । ଧିରେ ଧିରେ ତା'ର ଆଖି ଝାପସା ହୋଇ ଉଠିଲା । ଦୁଇଧାର ଅଶ୍ରୁ ତା'ର ସୁକୋମଳ ଗଣ୍ଡଦେଶ ଦେଇ ଝରିଗଲା । ସେ ନିଦ୍ରିତ ପୁଅର କପୋଳ ଦେଶରେ ଏକ ସ୍ନେହର ଚୁମ୍ବନ ଅଙ୍କିଦେଇ ଅଲୋକା ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା ଠିକ ତା'ବାପ ପରି ହୋଇଛି ସୁନ୍ଦର । ଏହାକହି ନିଜ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗରୁ ଏକ କାଗଜମୁଦା ଲଫାପା କାଢି ଅଲୋକା ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

—ଏ କଣ ଭଉଣୀ ? ଅଲୋକା ପଚାରି ଉଠିଲା ।

—କିଛି ନୁହେଁ ଭଉଣୀ । ତୁମର ଆଜି ଏ ଶୁଭଦିନରେ ଏତିକି ମୋର ତୁମ ମଳୟ ପାଇଁ ଦାନ···ମୋରସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ତାର ନାମରେ ୱିଲ କରି ଦେଇ ମୁଁ ଚାଲିଯାଉଛି ଭଉଣୀ । ସେଦିନ ତୁମେ ମୋର ଆଖି ଖୋଲି ଦେଇଥିଲ । ଅତୀତ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ମୁଁ କରିବି । ଅଗତ ଜନ୍ମଲାଗି ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିର୍ବାଣ ଭିକ୍ଷା କରିବି । ଆଜି ଏ ଶୁଭ-ଦିନରେ ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଏତିକି ମିନତି, ମଳୟର ମଙ୍ଗଳ ହେଉ,···ମଳୟର ଚାଲି ପଥରେ ଫୁଲ ଫୁଟୁ···ମଳୟର ଜୀବନ ଗୀତିମୟ ହେଉ ···ମଳୟର ଜୟ ହେଉ ।

ହଉରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ମୀରାବାଇ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ଦୂରରୁ ଦୂରକୁ···ନୀରବ ଅନ୍ଧାରରେ ପହଁରି ପହଁରି, କଳା ସ୍ରୋତରେ ତାରକାଟି—ଏକାକୀ । ଅପଲକ ନୟନରେ ତା'ର ଗତିପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ଅଲୋକା ଓ ଅରୁଣ ।

୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬
ବଙ୍ଗାଳି ସାହି
ରିପନ୍‌ରୋଡ଼
କଟକ

Printed & published by Mahendra Kumar Behera
at Nababharat Press, Cuttack—2

ଶୁଭରାତ୍ରି

ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବେହେରା

ମଳୟ ପ୍ରକାଶନୀ
୧୪୯—୨

ମନୁଷ୍ୟ ସିରଜ୍‌ର ଦ୍ୱାଦଶ ଅବଦାନ

ପ୍ରକାଶକ: —
ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକାଶନୀ
ବାଙ୍କାବଜାର
କଟକ — ୨

ମୁଦ୍ରାକର
ନବଭାରତ ପ୍ରେସ
କଟକ — ୨

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :
ସାହିତ୍ୟ ସଂସାର
ବାଙ୍କାବଜାର
କଟକ — ୨

ଏକଟଙ୍କା ପଞ୍ଚସ୍ତରୀ ନୂଆପଇସା

ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଏକ ଅଳସ ସଂଧ୍ୟା·····

ମୁକୁଳା ଝରକାର ଗୋଟାଏ ରେଲିଂ ଉପରେ ହାତ ଥାପି ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁଥିଲା ଅସୀମ ଆକାଶର ଗୋଟାଏ ଧାରକୁ······

ପାଣ୍ଡୁଳା ଗୋଧୂଳିର ତେଜ ଲିଭି ଲିଭି ଆସୁଛି···ଆଜି ଭିଜି ଆସୁଛି ହାଲ୍‌କା ପବନରେ କେତେ ଜାତି ଫୁଲର ମନଭୁଲା ମହକ। ଉପଭୋଗକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ ମନରେ ଉଦ୍‌ବେଗ ଓ ସ୍ପୃହା ଆଜି ଯେମିତି କମୁଛି ନାହିଁ। ସେ ଭାବୁଛି···ବକୁଳ କାଠର ଲମ୍ବ ଧାର ଭିତରେ ତା' ମନର ମୟୂରୀ ଶିହାର କରି ଉଠୁଛି ଅତି ଅସମ୍ଭବ ବେଗରେ।

ସେ ଆଜି ଅଭିମାନ କରିଛି। ବିରାଟ ଅଭିମାନ। କୋଟି ଯୁଗର ସାଇତା ଅଭିଯୋଗକୁ ଏକାଠି ଠୁଳକରି ଭରି ଅଭିମାନରେ ଉଛୁଳ ଉଠି ଚାହାଣୀରେ ଶ୍ରାବଣୀର ବନ୍ୟା ଛୁଟାଇଛି। ବୁକୁରେ ସ୍ପନ୍ଦନ···ଅଧରରେ କମ୍ପନ···କୋମଳ ତନୁଲତା ଉପରେ ବେପଥୁର ଲିପ୍ସୁର ଆଘାତ·····।

ଅତି ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଅତୀତର ସେଇ ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଖିନ୍ନଭିନ୍ନ କରି ଖେଳେଇ ଚାଲିଥିଲା ସେ । ସତରେ ମ ! ଅତୀତର ସେଇ ଅପାସୋରା ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଭାବିବାକୁ କେଡ଼େ ଭଲଲାଗେ ?

ମଝିରେ ଦୀର୍ଘ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଛି । କାଲି ପରି ଲାଗୁଛି ସବୁ । ସେ ଥିଲା ମାମୁଁଙ୍କ ଝିଅ କାବେରୀ । ଦୁହେଁ ସମବୟସୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କାବେରୀ ବିବାହ କରିଥିଲା ଦୀର୍ଘ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ।

ମାଟ୍ରିକୁଲେସନ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଛୁଟିକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ ଆସିଥିଲା ମାମୁଁଙ୍କ ଘରକୁ । ସମୟର ଯୋଗସୂତ୍ର ଅନୁସାରେ ଦୀପାଳୀ ଯେଉଁ ଟ୍ରେନରେ ଯାଉଥିଲା ସେଇ ଟ୍ରେନରେ ଫେରୁଥିଲା କାବେରୀ । ଅନାହୂତ ଦୁଇ ବାନ୍ଧବୀଙ୍କର ସାକ୍ଷାତରେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରିଲେ । ବିବାହ ପରଠାରୁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନୁଭୂତି କାବେରୀ ମୁକ୍ତାଳି ଦେଇ ବସିଲା ଦୀପାଳୀ ପାଖରେ......

ଦିନେ ଗପର ଖିଅ ଧରି ସେମାନେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ । ଆଗରେ ସମୁଦ୍ର । ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ବସି ସମୁଦ୍ରର ନୈସର୍ଗିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଦେଖି ଆତ୍ମବିଭୋର ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ ଦୁଇ ବାନ୍ଧବୀ ।

ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଭାବନାରେ ବାଧାଦେଇ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ କଣ୍ଠରେ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା ଅରୁଣ ।

ଲେଉଟି ଚାହିଁଲା କାବେରୀ । ଆଖି ଆଗରେ ଅରୁଣକୁ ଦେଖି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା ଯେତିକି ବିସ୍ମିତ ହେଉଥିଲା ତା'ଠୁ ବେଶୀ । ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇ କହିଲା— ଇମିତି ଠିଆହୋଇ ରହିଲେ ଯେ, ବସନ୍ତୁ ନା !

ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣର ଆଖି ଥରେ ବୁଲିଆସିଲା କାବେରୀ ନିକଟରେ ବସିଥିବା ତନ୍ୱୀ କିଶୋରୀଟିର ଅଙ୍ଗଲତା ଉପରେ । ଆଭିଜାତ୍ୟବୋଳା ଏକ ରୂପସୀ କୁମାରୀ, ତଳ ତଳ ନୀଳ ନୟନ ତଳେ ସରୁ କଜଳଗାର । ତରଙ୍ଗାୟିତ ବେଣୀ ଝୁଲିଟା ଲମ୍ବି ଆସିଛି ବକ୍ଷର ଠିକ୍ ସୀମାରେଖା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଦେହକୁ ମାନିଲା ଭଳି ବ୍ଲାଉଜ୍, ତାକୁ ମ୍ୟାଚ୍ କଲାଭଳି ଖଣ୍ଡେ ଗୋଲାପ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ···ପାଦର ଅଳତାରେ ରକ୍ତ ପଦ୍ମର ପରାଗ ଫୁଟିଛି··· ଚଶମାର ଚାହାଣୀରେ ଛପି ଛପି ଚାହୁଁଥିଲା ଅରୁଣ ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା କାବେରୀ । ତନ୍ୱୀ କିଶୋରୀଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ—ସେ ପିଇସାଙ୍କ ଝିଅ ଦୀପାଳୀ । ଏଇ ବର୍ଷ ସେ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଛି । ଏବେତ ବଡ ଲମ୍ବା ଛୁଟିକୁ ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ତାର ଭାରି ଝୁଙ୍କ । ସେଇଥି ପାଇଁ ତ ସେ ଛୁଟିଆସିଛି ଏ ଯାଏ ।

ଆଉ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ—ଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର···କାବେରୀ ଖିଲ୍ ଖିଲ୍ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

—କହୁନୁ ଲେ···ଇମିତ ଢୋଡ଼ୀଙ୍କ ଭଳି ହସୁଛୁ ଯେ—

ସେ କହିପାରିବେନି ଦୀପାଳୀ ଦେବୀ । ବରଂ ମୋଠାରୁ ଶୁଣନ୍ତୁ, ମୁଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ।

ମନର ଆବେଗକୁ ମନ ଭିତରେ ଚାପି ଉଦ୍ଧତା ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନୁଇଁ ହାତ ଟେକି ପ୍ରଣତି ଜଣାଇଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଅରୁଣ ପ୍ରତିନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା । ଚାରି ଚକ୍ଷୁର ମିଳନରେ ଦୀପାଳୀ ସାମାନ୍ୟ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ଆସି ବାଲି ଉପରେ ରେଖା କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତଥାପି ହଟି ଯାଇନି ଅରୁଣ । ଗୁପ୍ତ ଚାହାଣୀ ତୁହାକୁ ତୁହା ତା'ର ଘୂରି ଆସୁଥିଲା ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ଯୌବନ ଉପରେ······

ନୀରବରେ ବିତିଯାଉଛି କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଏ ଥର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା କାବେରୀ । କୁଆଡ଼େ ଆସିଥିଲେ ? କେବେ ଯିବେ ? କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ?

—ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ କାମରେ ଆସିଥିଲି କାବେରୀ ଦେବୀ ।

କାବେରୀ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲା, କାମ ନ ଥିଲେ କିଏ କଣ ଆସେ ନା କଣ ? ତେବେ କେବେ ଫେରୁଛନ୍ତି ?

—ଏଇ ବୁଇ ତିନିଦିନ ଭିତରେ ।

—କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ?

—ଧର୍ମଶାଳା—ଚଟକିନି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

ଚମକି ଉଠିଲା କାବେରୀ । ଆପଣ ଧର୍ମଶାଳାରେ ରହୁଛନ୍ତି ? —ନା ହେଲେ ଆଜି କେଉଁଠି ରହିଥାଆନ୍ତି ଯେ ?

—ଆମେ କଣ ଆପଣଙ୍କର ଏତେ ପର ହୋଇଗଲୁ ? ଆମେ ଏଇଠି ଥାଉ ଥାଉ ଆପଣ ଧର୍ମଶାଳାରେ ରହିବେ । ଏ କଥା ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଜାଣନ୍ତି ?

—ମୁଁ କାହାର ଗଳଗ୍ରହ ହେବାକୁ ଚାହେଁନା କାବେରୀଦେବୀ

—ଗୋଟାଏ ଦିନ ରହିବା ମାନେ ଗଳଗ୍ରହତ ନୁହେଁ ? ନାଁ ନାଁ, ମୁଁ ଆଜି ଆପଣଙ୍କୁ ଆଦୌ ଛାଡ଼ି ଦେବିନି । ଆପଣ ଆଜିଠାରୁ ଆମର ଅତିଥି ।

ନାନା ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ କରି ଯୁକ୍ତି ଦେଖାଇଲା ଅରୁଣ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା । ତା'ର ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ସବୁ ମିଳାଇ ଗଲା ଅଦିନିଆ ବର୍ଷାର ପାଣି ଫୋଟକା ପରି । ଉଠି ପଡ଼ୁ ପଡ଼ି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ରକ୍ଷାକରିପାରି ପାରିବିନି, କ୍ଷମା କରିବେ ।

କିନ୍ତୁ ଥରେ—

ଦୀପାଳି ଭାବି ଯାଉଥିଲା ଅନେକ କଥା । ଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବେହରଣକୁ ଦେହରେ ସଜାଇ ସଜାଇ ସେ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ଅରୁଣ ମଧ୍ୟ ଅନେକବେଳେ କମିତ ଏକ ପିପାସିତ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ରହୁଥିଲା ଦୀପାଳି ଆଡ଼କୁ ····ଆଖିରେ ଆଖି ହଜିଯିବାପରେ ଦୁହେଁ ସାମାନ୍ୟ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି ।

ତା' ପରେ·····

ସେଇ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକରେ ଆବେଗ ଅନୁରୋଧରେ ଅରୁଣ ପାଇଁ ବାଛଣା ପାଲୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ମୁଗ୍ଧ-ଚକିତ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ରହୁଥିଲା ଅରୁଣ । ମଣିଷ ପୁଣି କେମିତି ରୂପ ନେଇ ପାରେ ତାଏ ବୁଝିଆରେ । ଦେହର ବେହରଣ ଅତି ସାଧାରଣ ହେଲେହେଁ ରୁଚି ଅନୁଯାୟୀ ନିଖୁଣ । ଗୋରା ତକତକ ଦେହକୁ ନାଲି ବ୍ଲାଉଜ ଖଣ୍ଡିକ କେବଳ ସୁନ୍ଦର ମାନୁଛି । ସର୍ପିଳ ବେଣୀ ଦୁଇଟି ଲମ୍ବି ଆସିଛି ବକ୍ଷର ଠିକ୍ ସୀମା ରେଖା ଉପରେ ।

ବାଛଣାପାଳ ଦୀପାଳୀ ଫେର ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ମୁଗ୍ଧ ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ହସୁଛି ସେ । ଦୀପାଳୀ ବି ହସିଲା । ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ହସର ଝଲକ ଆଣି ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ସେ — କଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଅରୁଣ ବାବୁ ?

ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଜଣେ ନାରୀ ନିକଟରେ ଧରା ନପକାଇ ପୁରୁଷର ପୌରୁଷକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେ କରି ଅରୁଣ ଫେର ଚାହିଁଲା ତଳକୁ ।

ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଦୀପାଳୀ । ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅରୁଣ କହିଲା—ଛିଡ଼ା ହେଲେଯେ·····ବସନ୍ତୁ ।

ଚେୟାରଟା ଟାଣି ଆଣି ବସି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ।—ତୁମେ କେବେ ଫେରିଯାଉଛ ଦୀପାଳୀ ? ହଠାତ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଅରୁଣ ।

ପଣତକାନିକୁ ଅଧର ଉପରେ ନଚାଇ ନଚାଇ ଅନ୍ତର୍ନିକ୍ଷେପରେ ଦୀପାଳି କହିଲା—ଏଇ କାଲିତ······

—କେଉଁଠିରେ ଦେଖା ହେବତ ?······

କଥା ଭିତରେ ହଠାତ୍ ପଶି ଆସିଲେ କାବେରୀ । ସମସ୍ତ କଥା ସେ ଶୁଣି ନେଇଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ । ପରିହାସ ଛଳରେ ଅବସ୍ଥା କଲେ କାବେରୀ - "କାଲେ ମଜନୁମୁହଁ ଟୋକା ।ତୁତ ଭାରି ଜଣେ !" ଏଇ କେଇ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ତୁ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କୁ ଶିକାର କରି ନେଲୁଣିନା ?

ଫୁଟନ୍ତା ରକ୍ତମନ୍ଦାର ଯେମିତି ଖରା ତେଜରେ ମଉଳିଯାଏ ସେମିତି ମଉଳି ପଡିଲା ଦୀପାଳୀର ମୁହଁଟି । ଲଜ୍ଜାଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା-"ତୁ ବଡ ଦୁଷ୍ଟ କାବେରୀ ।"

—ମୁଁ ନାଁ ତୁ ମ ?···କାବେରୀ ପ୍ରାଣ୍ଣିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀକୁ ।

ପଣତ କାନକୁ ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଲେଉଟି ଗଲା ଦୀପାଳୀ । ଆଉ ଫେରିବନି ବୋଧେ···ଅଭିମାନ କରି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେ ।···

ଅରୁଣ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଦୀପାଳୀର ଚାଲିପଥକୁ । କାବେରୀ କହି ଉଠିଲା ଦେଖିଲେ ଅରୁଣବାବୁ । ଦୀପାଳୀ କେଡ଼େ ସେଣ୍ଟିମେଣ୍ଟାଲ୍ ?

ମୃଦୁକି ହସିଲା ଅରୁଣ ।

× × ×

ଫେରିବ ଫେରିବ ବୋଲି ଅରୁଣ ରହିଗଲା ଆଉ ତିନୋଟି ଦିନ, ଦୀପାଳୀ ମଧ୍ୟ ଫେରିଯାଇ ପାରିଲାନି ? କି ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତିଥିଲା କେଜାଣି ପରସ୍ପର ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ନେହ ଫାଶରେ ।

ତିନିଦିନ ପରେ ଅରୁଣ ବିଦାୟ ନେଲା । ଆଜି ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ନୀରବ ସ୍ମୃତି ଦୀପାଳୀ ମନରେ ପୁଲକ ଆଣେ । ପ୍ରାଣରେ ସ୍ପନ୍ଦନ ଜଗାଏ । ଆଖି ଆଗରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରି ନାଚି ଉଠେ ସେଇ

ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡିକ । ଆଜି ବି ଠିକ୍ ତାର ମନେ ଅଛି ବିଦାୟ ବେଳର ସେହି ଛଳ ଛଳ ମୁହଁଟି । ପାହାଚ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉ ଓହ୍ଲାଉ ଅରୁଣ ଦିପାଳୀର କୋମଳ ପାପୁଲିକୁ ଚିପୁଟି ଧରି ବିକଳିତ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା-ଯାଉଛ ଦିପାଳୀ. ବଞ୍ଚିଥିଲେ ପୁଣି କେବେକରେ ଦେଖା ହେବ ।

ପଦିଏ କଥାରେ ଦିପାଳୀ ଆଖିରୁ ଝରିଥିଲା ଶ୍ରାବଣର ବାରିଧାର ଛି ଦିପାଳୀ, ବିଦାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଖିର ଲୁହ ଶୁଭଲକ୍ଷଣ ନୁହେଁ ।......ଏଥର ହସତ ଥରେ......

ବାଧ ପିଲାଟି ପରି ହସିଥିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଦିପାଳୀର ହାତବୁଣା ରୁମାଲ୍ ଖଣ୍ଡିକରେ ନିଜ ଆଖିରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିବା ଲୁହକୁ ପୋଛି ପୋଛି ଅରୁଣ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା ତଳ ପାହାଚକୁ ।......

ତା ପରେ......

ମହାନଦୀରେ କେତେ ପାଣି ଅସିଛି । ଦୁଇ କୂଳର ଅତସୀ କାନ୍ଦି ଛୁଇଁଛି । ବାଲି ଉପରେ କେତେ ପଟ୍ଟମାଟି ବିଛେଇ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି ପାଣି ସୁଅ ପରି ।

ସବୁଜ ସକାଳ, ଅଳସ ମଧ୍ୟାହ୍ନ, ମଉଳା ସଞ୍ଜରେ ଅନେକ ଥର ଅସିଛି ଅରୁଣ । ନିରୋଳାରେ କୋଟିଏ ଥର ଭେଟିଛି ଦିପାଳୀକୁ । ହସ ଓ ଅଶ୍ରୁ ର ମଧ୍ୟରେ ବିତି ଯାଇଛି ବିଗତ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ।

ଦୀର୍ଘଦିନ ପରେ ଆଜି ଦିପାଳୀ ଅଭିମାନ କରିଛି । କଥା କହିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଶପଥ କରିଛି । କାହିଁକି କଥା କହିବ ? ଲିଖି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ଆଜି ଆସିବାକୁ ଏତେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା ବୋଲି ଏଇ କଣ ତାର ପ୍ରତିଦାନ । ଛି, କି ଅବିବେକୀ ଏଇ ପୁରୁଷ

ଜାଣୁ ସତେ । ନାରୀ ହୁଏତ ପୁରୁଷ ସହିତ ସବୁବେଳେ ଘୃଣ୍ୟାପଦେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଇ ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷ ଜାତିଟା ଜାଣିଜାଣି ଦୂରେଇ ଗଲେ । ଏଇମାନଙ୍କ ସହିତ ମଣିଷ ପୁଣି ସଂସାର ଗଢ଼ିବ ?

ଆଜି ସେ ଶପଥ କରିଛି ଅରୁଣକୁ ଜମାରୁ କଥା କହିବନି ।

ମୁକୁଳା ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ଆକାଶରେ ତାରା ହସୁଛନ୍ତି । ଆଜି ସେ କାନ୍ଦୁଛି । ଆଖିରେ ଲୁହର ଜୁଆର ଛୁଟିଛି । ସେଇ ଅଶ୍ରୁର ମାଧ୍ୟମରେ ଭାବୁଥିଲା ସେ, ଆଜି ଯଦି ଅରୁଣ ଆସିଥାଆନ୍ତା ତେବେ କେତେ ସରସ ହୋଇ ଉଠିଥାନ୍ତା ଏଇ ନୀରସ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ । ନିଷ୍ଠୁର, ନିର୍ମମ । ଯିଏ ନାରୀର କୋମଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଶତ ପ୍ରହାର କରି ତା ଜୀବନ ସାଥିରେ ଖେଳିବାକୁ ଆନନ୍ଦ ପାଏ ସେ କେଉଁଠୁ ବୁଝିବ ନାରୀ ମନର ବ୍ୟାକୁଳ ଆର୍ତ୍ତନାଦ, କରୁଣ ଚିତ୍କାର ?

ଦୀପାଳୀ !......

ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଉଦାସ ପବନରେ ଲହରି ଉଠିଲା । ଚମକି ଉଠି ଲେଉଟି ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଅରୁଣ ।

—ତୁମେ କାନ୍ଦୁଥିଲ ଦୀପାଳୀ ? ତୁମ ଆଖିରେ ଯେ ଲୁହର ଜୁଆର ।

ପଣତ କାନରେ ଲୁହ ପୋଛିଲା ଦୀପାଳୀ ।

କଥା କହିବନି ?

ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

ଅଭିମାନ କରିଛ ? ମୋ ସାଥିରେ କଥା କହିବନି ବୋଲି ଶପଥ କରିଛ ?

ତଥାପି ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

କରୁଣ ଭରା ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ କହୁଥିଲେ ଅରୁଣ, ବେଶ ତୁମ ଇଚ୍ଛା । ତୁମେ ନାରୀ ହୋଇ ଯଦି ପଦେ ମଧୁର ଭାଷା ଜନମସ୍ତୁ ପାଇଁ କୁଣ୍ଠିତ । ହୋଇ ବସିଲ ତେବେ ମୁଁ ପୁରୁଷ ହୋଇ କିମିତ ବା ଜାଣି ଜାଣି ମୋ ପୌରୁଷ ହରାଇ ବସିବି ? ତୁମେ ଥାଅ ଦୀପାଳୀ, ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ଫେରି ଯାଉଥିଲେ ଅରୁଣ । ପଛରୁ ଛୁଟି ଯାଇଛି ଦୀପାଳୀ ଅରୁଣର କାନ୍ଧ ଉପରେ ଅବୋଧ ଶିଶୁଙ୍କ ପରି ଲୋଟି ପଡ଼ି ଅଭିମାନରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା—"କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲ ଶୁଣେ ?"

କାହିଁକି ? ତୁମେ ପରା ମୋ ସାଥିରେ କଥା କହିବନି ?

—ନିଷ୍ଠୁର, ନିର୍ମମ ! ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲାନି ଦୀପାଳୀ । ପିଲାଙ୍କ ପରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ।

—ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି ଶୁଣେ ? କଣହୋଇଛି ତୁମର ?

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଦୀପାଳୀର । କାନ୍ଦିବା ନାହିଁ, ଅଳଖରାବେଳେ ଆସିବାକୁ ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ବୋଲି ଖୁବ୍ ସିଧ୍ରାନ୍ତ ଆସିଯାଇଛ ?

ବାସ୍ତବିକ ଅନ୍ୟାୟ କରିଛି ଅରୁଣ । ଦୀପାଳୀର କୋମଳ ପାପୁଲିକୁ ଚିପୁଚି ଧରି କହିଲା—ବାହାରେ ମୋର ସମାନ୍ୟ କାମ-ଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଏଥିପାଇଁ କ୍ଷମା ଦେବନି ମୋତେ ?

ନାରୀର ମନକୁ ଭୁଲାଇ ନେବାପାଇଁ ଏଇତ ପୁରୁଷର ପ୍ରଧାନ ଉପାୟ । ଗୁହାଣୀରେ ଲହବାଣୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦୀପାଳୀ ।

ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝନା ଦୀପାଳୀ । ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ।

ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି କେଉଁଠି ? ଯେଉଁଠି ଟିକେ ଭୁଲ ହୋଇପାରେ, ସେଠି ଭୁଲ ବା କାହିଁକି ଟିକେ

ହୋଇପାରିବନି ? ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କ ଦୋଷ ଦେଉନି ? ଦୋଷ ମୋର......ମୋ ଭାଗ୍ୟର...।...

କୃତ୍ରିମ ଅଭିମାନ କଲା ଅରୁଣ, ବେଶ ତୁମ ଇଚ୍ଛା । କ୍ଷମାମାଗି ସାରିବା ପରେ ତୁମେ ଯଦି କ୍ଷମା ନ ଦିଅ ତେବେ କିପରି ମୋ ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବି ?

ରାଗିଲେ...?...?......ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଦୀପାଳୀ ।

ନାଁ, ଏକା ତୁମେ ରାଗିପାର । ମୁଁ କାହିଁକି ରାଗିବି ?

ପଦିଏ ପରିହାସ ବୋଲା କଥାରେ ତୁଟିଗଲା ମାନିନୀ ପ୍ରିୟାର କୋଟିଯୁଗର ସାଇତା ଅଭିମାନ । ଫିକ୍‌କରି ହସିଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଆଉ ହସୁଥିଲା ଅରୁଣ । ଦୀପାଳୀ ପାଖକୁ ଘଞ୍ଚିଯାଉ ଯାଉ ଦୀପାଳୀ କହି ଉଠିଲା—ଚାଲନା, ବଗିଚାଆଡ଼େ ଥରଟିଏ ବୁଲି ଆସିବା ।

ବାଧା ଦେଇ ପାରୁ ନଥିଲା ଅରୁଣ । ସେ ବି ଚାହୁଁଥିଲା ଭିମିତ ଏକ ମୁକୁଳା ସ୍ଥାନରେ ନିରୋଳାରେ ବସିବା ପାଇଁ । ଦୀପାଳୀ କଥାରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ଉଠିଲା ସେ ।

ଅଗିଅଗରେ ବଗିଚା । ହାତଧରାଧରି ହୋଇ ବୁଲେଇଁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଥିଲେ ଆଗକୁ......ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣ । ପାଖକୁ ଲାଗି ବସିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ବୁଲେଇଁ ନୀରବ । ମୃଦୁଅନ୍ଧାର ମାଡିଆସୁଥିଲା । ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଝାପସା ଆଲୋକ ଭିତରେ ଅରୁଣ ଚାହିଁଥିଲା ଦୀପାଳୀର ଗୋରା ତକତକ ଚିକ୍‌କଣ ଆନନକୁ....

ଟିକକ ପରେ ଆକାଶରେ ତାରା ଫୁଟିବ । ଜହ୍ନ ଉଠିବ; ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର କ୍ଷୀଣ ପରଶ ବାଣ୍ଟି ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଏଇ ସବୁଜ ଧରଣୀରେ ।

ସେତେବେଳେ ଅରୁଣ କହୁଥିବ—"ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁନ୍ଦର, ଅତୁଳ ସୁନ୍ଦର ଦୀପାଳୀ !" ଅତୁଳ ରମଣୀୟ...କମନୀୟ...ନମନୀୟ ।

ଦୀପାଳୀ ଲଜ୍ଜାରେ ପଣତ କାନି ଉଠେଇ ଧରିବ ମଥା ଉପରେ...।

ତାପରେ......

କୋମଳ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣ ପରଶ ଦେଇ ଅରୁଣ କହିବ—'ମାନସୀ' । ତୁମେହିଁ ମୋ ପ୍ରେମ ରାଇଜର ଏକାକୀ ଅଧୀଶ୍ୱରୀ ।

ବିଦାୟୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶେଷଅଶ୍ରୁ ଦୀପାଳୀର ଅଧର ଉପରେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଆଲୋକ ରେଖାଟିଏ ଲମ୍ବି ଯାଇଥିଲା କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ...ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ନିଜର ଯୌବନ ଭରା ତନୁଲତାକୁ ଲୋଟାଇ ଦେଇ ଉଦାସିଆ ଆଖିରେ ଦୀପାଳୀ ଚାହିଁଥିଲା ଦିଗନ୍ତ ନୀଳ ଆକାଶକୁ । ଆଗରେ ନଦୀର କ୍ଷୀଣ ସ୍ରୋତଟି ବହି ଚାଲିଛି ସାଗରସଙ୍ଗମର ଶପଥ ନେଇ । ଚୋରା ପବନର ସ୍ପର୍ଶରେ ଉପନଦୀର ଲହରୀ ଫୁଲି ଫୁଲି ଉଠୁଛି । କଶର ମିଶର କରି କେତୋଟି ଗେଣ୍ଡାଳିଆ ନୀଳ ଆକାଶର ବକ୍ଷରେ ଉଡ଼ି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବସା ଲେଉଟାଣି ସେମାନେ, ମନରେ ଅକଳନ୍ତି ଆଶା । ଭୁଲୁଭୁଲୁ ଆନନ୍ଦରେ ଲେଉଟି ଯାଉଛନ୍ତି ନିଜ ନିଜର ନୀଡ଼ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ନୀରବତାର ତନ୍ତୁ ଦୋହଲାଇ ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲେଖା । ତୁ ଯାହା କହ ଦୀପାଳୀ, ତୋ କଥାରେ ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆଦୌ ଏକମତ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ନାରୀର ଇମିତି ମନଲୋଭା ରୂପ ଥାଉ ଥାଉ ସେ ବିବାହ କରିଯିବା ଉଚିତ । ନହେଲେ······ ଦିଦିନିଆ ରୂପ ଯୌବନ ନେଇ ପୁରୁଷ ସାଥିରେ ଜୁଆ ଖେଳୁ ଖେଳୁ ସେ ନିଜେ ହାରିଯିବ । ସାରା ଜୀବନ ଅନୁତାପ କରିବ ସିନା, ଲାଭ ପାଇବ ନାହିଁ କିଛି ।

—ତୋ କଥା ମୁଁ ସବୁ ମାନୁଛି । କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ଆଉ ନୂତନତ୍ୱ ରହିଲା କେଉଁଠି ସୁରେଶ ? ସିମିତିତ ପୁରୁଣା ଧରି ବନ୍ଧା ଗତଧରି ପୁରୁଷ ନାରୀକୁ ବିବାହ କରିବ ଆଉ ନାରୀ ଏକାନ୍ତ ଆପଣାର କରି ପୁରୁଷକୁ ତୋଳାଧରିବ । ତେଲ ଲୁଣର ଦୁନିଆରେ ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥାନ ଅଭାବରୁ ମଣିଷ ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହରେ ବସା ବାନ୍ଧିବାକୁ ଠିକ କରି ନେଇଛି ସେତିକିବେଳେ ତୁ କହୁଛୁ ବିବାହ କରି ଶତସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେବାକୁ ? ସମସ୍ତେ ଯଦି ଇମିତି ବିବାହ କରି ବହେ ପିଲାଛୁଆ ନେଇ ସଂସାର କରିବେ, ତେବେ ଅବିବାହିତା ମାନଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ କଣ ରହିଯିବ ସେଇ ମରୀଚିକାର ଶୈତ୍ୟ ବାଲିରେ ?

ଅବିବାହିତା···? ହସୁଥିଲା ଅଲେଖା । ଜାହ୍ନା ତଳି ପିଲାଙ୍କ ପରି ହସିହସି ଲୋଟି ଯାଉଥିଲା ଉଲେ ।

— ଇମିତି ହସିଲୁ ଯେ, ହଠାତ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଅଚ୍ଛା ତୁ କହିଲୁ ଦୀପାଳୀ, ଅଜିକାଲିର ଦୁନିଆରେ କେତେ ଜଣ ଚିରକୁମାରୀ ବ୍ରତ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଅକ୍ଷତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କହି ପାରିବୁ ତୁ ? ଜମାରୁ ନୁହଁ । ଅଉ ଯେଉଁ କେତେଜଣ କୁମାରୀ ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗବେ ମଜ୍ଜି ରହିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କଣ ଜାଣୁ ?

ନିହାତ ଶୋଚନୀୟ···ନିହାତ ଅଭାବନୀୟ···ନିହାତ ବେଦନାତ୍ମକ। ଯୌବନର ପ୍ରଥମ ପାହାଚରେ ଉଚ୍ଛୁଳା ଦେହକୁ ନେଇ ପୁରୁଷ ସାଥିରେ ଜୁଆ ଖେଳି ଖେଳି ସେମାନେ ନିଜେ ହାରି ଯାଉଛନ୍ତି। ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଅସୀମ ବିତୃଷ୍ଣା, ଅବସାଦ। ସେଇଠି ସେମାନେ ଶପଥ କରିଛନ୍ତି ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷର କ୍ରୀଡ଼ା ସାମଗ୍ରୀ ନହୋଇ ଚିରଦିନ ଅବିବାହିତା ରହିବେ। କିନ୍ତୁ ତୁ କହିଲୁ ଦପାଳୀ, ଆଜିକାଲି କେତେଜଣ ଝିଅ ଚିର କୁମାରୀର କାଠୋର ନିୟମ ଭିତରେ ଅଟକି ରହିଛନ୍ତି? କାଲି ଯେଉଁମାନେ ଚିର କୁମାରୀ ରହିବେ ବୋଲି ଶପଥ କରିଥିଲେ, ଆଜି ସେମାନେ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି। କାହିଁକି ବା ନ କରିବେ? ନିଝୁମ ରାତିର ନିରୋଳା ଲଗ୍ନରେ ଅତୀତ ସ୍ମୃତିକୁ ହେଜି ହେଜି ସେମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ପୁରୁଷର ପ୍ରଶସ୍ତ ବୁକୁ, ଉଷ୍ଣ ଚୁମ୍ବନ, ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ। ବୟସର କ୍ଷୁଧା ତ ଅଛି? ସେତ କେବେ ମରିନି କି ମରିବନି?

ବାଲି ଉପରେ ରେଖା କାଟୁ ଦପାଳୀ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—'ତାଙ୍କ ମନକଥା ତୁ କେମିତି ଜାଣିଲୁ ଶୁଣେ?

ହସିଲା ଅଲେଖା, ଛେପ ଢୋକି ଉତ୍ତର ଦେଲା—ଯୌବନର ପହିଲି ପାହାଚରେ ପୁରୁଷର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ବୁଡ଼ିରହି ଯିଏ ଉଷ୍ଣ ଚୁମ୍ବନର ସ୍ୱାଦୁ ଉପଭୋଗ କରିଛି, ସେ କଣ ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିପାରେ? ଅବହେଳା କରିପାରେ? ଉଚ୍ଛୁଳା ଚାନ୍ଦିନି ରାତିର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା କଣ ତାଙ୍କ କାନେ କାନେ ଏପାରି ସେପାରିର କାହାଣୀ ଶୁଣାଏନି? ପୌଷମାସର ଶୀତରେ ତାଙ୍କ ଦେହରେ କଣ ଶିହରଣ ଆସେନି? ପୁଲକ ଜଗାଏନି? ଜୀବନର ସବୁକିଛି ଉପଭୋଗକୁ ଅନୁଭବ କରି ସାରିବାପରେ ଚି ରକୁମାରୀର କୁଙ୍କୁମ ଧରି ସେମାନେ ଯଦି ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମଚାରିଣୀ

ବଢ଼ାଉଥିବେ, ତେବେ ସମାଜ ତାଙ୍କୁ ମାରକରେ ସମର୍ଥନ କରିନେବେ କିମିତି ?

ହୁଁ —ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ । ତୋର ସବୁ କଥା ମୁଁ ମାନୁଛି, ହେଲେ ନାରୀ ଅଉ ନୂତନତ୍ୱ ପାଇବ କେଉଁଠି ଶୁଣେ ? ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ କହୁଛି ଜୀବନକୁ ଜଣକର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଅବଦ୍ଧ ନରଖି ବାହାରର ପରିସର ଭିତରେ ମୁକୁଳାଇ ·······

କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଲା ଅଲେଖା । ସେଇଠି ତୁ ଉପଭୋଗ, ଅନୁଭବ ଯଥେଷ୍ଟ ପାଇବୁ । ପୁରୁଷର ଚଞ୍ଚଳ ଭଅଁର ଭଳି ଉପରେ ଲଜକୁଳି ଲଭାଟି ପରି ଟେଲିଟି ଜାଣିଲେ ନୂତନତ୍ୱର ସନ୍ଧାନ ପାଇବାକୁ ଅଭାବ ହେବନି, କିନ୍ତୁ କେତେଦିନ ? ନାରୀର ଏଇ ଲହରୀତ ରୂପ ମଉଳିଗଲେ···ଦେହର ରଙ୍ଗ ଫିକା ପଡ଼ିଗଲେ··· ମୁଖର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲୁଚିଗଲେ···ବୟସ ଗଡ଼ିଗଲେ ସେତେବେଳେ କଣ କରିବୁ ଦୀପାଳୀ ଥରେ ଭାବିଛୁ ? ମଉଳା ମୁହଁରେ ସ୍ନୋ କ୍ରିମ୍ ଲେପିଲେ ସେଇ ପୂର୍ବପରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବନି ? ଗଡ଼ି ଗଲା ବୟସତ ଫେରି ଅସିବନି ? ଖାଲି ରହିବ ଜୀବନଭରା ବ୍ୟାକୁଳତା କିନ୍ତୁ ଅନୁଭୂତି ସେମିତି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଆଜି ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ତୋର ମନଲୋଭା ରୂପ ଦେଖି କୋଳକୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁଛି, କାଲି ହୁଏତ ସେ ଅଡ଼ନୟନରେ ଚାହିଁବାକୁ ଘୃଣା କରିବ ? ସେତେବେଳକୁ ତୁ କଣ କରିବୁ କହିଲୁ ?

ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ, ଅନ୍ତର ତଳେଇ କରି ଭାବୁଥିଲା ସେ, ଅଲେଖା ଯାହା କହୁଛି କିଛି ତ ଭୁଲ୍ କହୁନି ?

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଛି, ପାତଳ ଅନ୍ଧାର ବହଳ ଧରୁଛି । ନବବଧୂ କପାଳରେ ଚନ୍ଦନ ଟିପା ପରି ଆକାଶରେ ଉଠି ଛନ୍ତି ଅସୁମାରି ତାରକା । ଶାରଦୀୟ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଜୁଆରରେ କାଠଯୋଡ଼ୀର

ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାଲୁକାମୟ ବକ୍ଷ ହସି ଉଠୁଛି । ନିର୍ମଳ ନୀଳ ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଜଳରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଉଛି ।

ପୁଣି ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲୋକ । ଉତ୍ତର ଦେଲୁନି ଯେ ?

ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଉପାୟ ଅଭାବ ଥିଲା ତା' ନିକଟରେ, ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ନାରୀର ଏଇ ଲହରୀଭରା, ରୂପକୁ ଆଦର କରି ନିଜର କରିନେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠେ, ବୟସ ଗଡ଼ିଗଲେ, ଅଡ଼ ନୟନରେ ସେତ ଅଉ ଚାହେଁନା ? ତା ପରେ ତାର ଅବସ୍ଥା ହେବ କଣ ?

ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁ ଉତ୍ତର ଖୋଜି ପାଇବୁ ନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ କହୁଛି ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା ନ କରି ତାକୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ନେବା ସବୁଠୁ ଭଲ ।

ବିରକ୍ତରେ ମୁହଁ ବୁଲାଇଲା ଦୀପାଳୀ । ତୁ ଖାଲି କହୁଛୁ ବିବାହ, ବିବାହ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ନା ବିବାହକରି ନିଜର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ଟିକକ ପୁରୁଷର ପାଦ ତଳେ ବଳି ଦେବାକୁ । ମୁଁ ଚାହେଁନା ବିବାହ କରି ପୁରୁଷର କ୍ରୀତଦାସୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ । ମୁଁ ଚାହେଁନା ମାତୃତ୍ୱ । ମୁଁ ଚାହେଁ ଖାଲି ଉପଭୋଗ ଆଉ ନୂତନତ୍ୱ । ମୁଁ ଚାହେଁ ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ପ୍ରଶାନ୍ତ ବୁକୁ ଭିତରେ ଏକାକୀ ଉଡ଼ି ଯିବାକୁ ।

ଖୋଲା ଜୀବନକୁ ବାନ୍ଧି ରଖି ହେବ କଣ ? ଗଡ଼ାଣିଆ ରାସ୍ତା ଦେଖି ପାଣି ବୋହିଯିବ । ତାକୁ ବନ୍ଧଦେଇ ଅଟକାଇବା ମାନେ ନିଜ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେଇ ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ପସନ୍ଦ କରେନା ।

ଅଲୋକ ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ ବୋଧେ ଦୁନିଆ ବଜାର ବୁଲି ସ୍ୱାଦୁ ଚାଖୁଛି । ନୀଳ ଆକାଶର ତଳେ ଏକାକୀ ବୁଲୁଛି, ସେଇଥି

ପାଇଁ ବୋଧେ ବିବାହ କରିବାକୁ ତାର ମନ ହେଉନି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଣୟ ନିଶାରେ ମଜଗୁଲ ରହିଛନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନ ଜୀବନ । ବିହାର ସ୍ୱାଧୀନ ବାଧା ନାହିଁ, ବନ୍ଧନ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯୌବନକୁ ତିଳ ତିଳ କରି ଉପଭୋଗ କରି ସାରିଲା ପରେ··କ୍ଳାନ୍ତ ହେଲେ ଅପେ ଅପେ ପଡ଼ିଯିବ । ଚଲାପଥରେ ଦିନେ ନା ଦିନେ କଣ୍ଟା ଭୁଙ୍କିବ । କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହେଲେ ଅପେ ମନ ତାର ମରିଯିବ । ସେତେବେଳକୁ ସବୁତ ସରିଯାଇଥିବ ?

—ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝନା ଦୀପାଳୀ । ମୋ କଥା ମାନ, ଦୁହିଙ୍କ ବୟସ ସମାନ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ତୋଠୁ ସବୁ ବିଷୟରେ ମୋର ଯଥେଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସେଇଥି ପାଇଁ ତୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ହିସାବରେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି । ମୁଁ ଚାହୁଁନି ତୋର ଅମଙ୍ଗଳ । ମୁଁ ତ ଈର୍ଷା କରୁନି ତୋର ସ୍ୱପ୍ନିଳ ଜୀବନ ? ତେବେ ତୁ ମୋତେ ଏତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛୁ କାହିଁକି ? ଦୁନିଆରେ ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କ ଯେଉଁଟା ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ସେଇ କଥା ହିଁ ମୁଁ ତୋତେ କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଆଜି କାଲିର ଦୁନିଆରେ ଯଦି ସୀତା, ସାବିତ୍ରୀ ପରି ଜୀବନ ବିତାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁ ତେବେ ବିବାହ ନିତାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ । ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା ନ କରି, ପୁରୁଷର ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନ ନେଇ, ଜୀବନ ତରୀକୁ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ଦୀପାଳୀ । ସେଇଥିରେ ତୁ ଆନନ୍ଦ ପାଇବୁ, ସ୍ୱାଦୁ ପାଇବୁ ।

ଗଭୀର ଜଳ ସ୍ରୋତ ଉପରୁ ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଅଲେଖକୁ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । କହିଯା-କହିଯା । ରହିଗଲୁ ଯେ ?

ଛେପ ଢୋକି ଅଲେଖା ଆରମ୍ଭ କଲା—ନାରୀ ଜନ୍ମ କେବଳ ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶ ପାଇଁ । ଝିଅ ଜନ୍ମ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ବିବାହ

କରିବ । ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶ ପାଇଁ ସେ ନିଷ୍ଠୟ ଧରି ବକ୍ଷକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଯୁକ୍ତିକୁ ତୁ କଣ ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବୁ ଦୀପାଳୀ ?

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲି ଦୀପାଳୀ, ତୋତେ ଥରେ କହିଛି ବିବାହ ମୁଁ ଚାହେଁନା । କାହିଁକି ମୋତେ ସେଇ ବିବାହ ବନ୍ଧନ ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେଉଛୁ କହିଲୁ ? କାହିଁକି ତୁ ମୋତେ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ବାରମ୍ବାର ବିରକ୍ତ କରୁଛୁ ଶୁଣେ ?

ତଥାପି ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛୁ ? ଅଚ୍ଛା, ତୁ କହିପାରିବୁ ଦୀପାଳୀ, ନାରୀର କାମ୍ୟ କଣ ?

ମାନେ ?

ଏତିକି ବୁଝିପାରୁନୁ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ଚାହିଁଥାଅନ୍ତି ସୁନ୍ଦର ରୂପ, ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ । ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ସ୍ୱପ୍ନିଳ ହୋଇ ଉଠେ— ମଧୁମୟ ହୋଇ ଉଠେ । ତା ପରେ···ବିବାହର କେତେଟା ବର୍ଷ ନ ଯାଉଣୁ କୋଳକୁ ଅସେ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଅବା କନ୍ୟା । ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ସେଇଠି ଫୁଟି ଉଠେ ଦୀପାଳୀ । ସେଇଠି ନାରୀ ଅନନ୍ଦତ ହୁଏ, ସୁଖି ହୁଏ । ସେତିକିତ ନାରୀର କାମ୍ୟ । ସେ କଣ କେବେ ତାକୁ ଅବହେଳା କରିପାରେ ? ହତାଦର କରିପାରେ ? ବରଂ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ଭିତରେ ଘୃଣା, ବିତୃଷ୍ଣା, ମନୋମାଳିନ୍ୟ ଅଭାବ, ଅସୁବିଧା ଘଟିଥିଲେ ସେଇଠି ସେ ସନ୍ତାନ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଭୁଲିଯାଏ ସବୁ କିଛି ।···କଥା ମଝିରେ ଅଟକି ଯାଇଛି ଅଲେଖା ।

ଅଟକି ଗଲୁ ଯେ ? ପ୍ରଶ୍ନକଲି ଦୀପାଳୀ । —କହିଯା, ଯେତେ ପାରୁ ସେତେ କହିଯା । ତୋର କଲେଜ ପାଠ ଭିତରେ ଏ ସବୁ ପଢା ହୁଏ ବୋଲି ମୁଁ ତ ଆଦୌ ଜାଣିନଥିଲି । ଯା ହେଉ, ପାଠ ସାଥିରେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଅଭିଜ୍ଞତା ହାସଲ କରିଛୁ ଶୁଣି

ଖୁସିହେଲି । ଅଚ୍ଛା, କହୁପାରିବୁ ଅଲେକା—ତୁ କାହିଁକି ବିବାହ କରୁନୁ ?

ଅଲେକା ହସିଲା—ନିହାତି ପିଲାଳିଆ ହସ । ପଣତ କାନି ମୁହଁ ପାଖରେ ଘୁରାଇ ଘୁରାଇ କହିଲା—ବିବାହ ବୟସ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଗଡ଼ିଯାଇନି ଦୀପାଳୀ । ତା ଛଡ଼ା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଢ଼ୁଛି । ପଢ଼ା ଶେଷ କଲେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବି ।

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ହସର ରେଖଣୀ ଫୁଟାଇ ଦୀପାଳୀ କହିଲା—ତାହେଲେ ତୋର ବିବାହ କରିବାକୁ ମନ ହେଲାଣି, ନୁହେଁ ? ଅଚ୍ଛା, ଏ କଥା ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କ କାନକୁ ଦିଏ ?

——ମୋର ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତୋର ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିବ । ଅଭ ବୁନିଆରେ ଆମର ବୟସର ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କ ଝିଅଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିବ । ଏଥିରେ ଭାବିବାର କଣ ଅଛି ? ହୁଏତ କାହାର କଅଁଳ ଗାଧୁଆ ବେଳ ନ ହେଉଣୁ ସେ ବିବାହ କରି ଯାଉଛି, ଅଭ କାହାର ବା ଉଚ୍ଚୁର ହେଉଛି । ତଫାତତ୍ ଏତିକି ।

ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଦୀପାଳୀ ଭାବୁଥିଲା—ନାରୀ ପାଇଁ ବିବାହ କଣ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ ? ସନ୍ତାନ କଣ ନାରୀର ଏକମାତ୍ର କାମ୍ୟ ?

ରାତି ଗମ୍ଭୀର ହେଲାଣି । ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରକୁ ଉଠିଲାଣି । ଆକାଶରେ ଭାସି ଉଠିଲେଣି ଅଜଳନ ତାରକା । ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ପରଶରେ କାଠଯୋଡ଼ିର ବକ୍ଷ ହସି ଉଠୁଛି । ଅଲେକା ଧିରେ ରଥ ଘୁରାଇଲା । ସହରର ଜନକୋଳାହଳ ଧିରେ ଧିରେ ଥମି ଆସିଲାଣି । ଚଳଚଞ୍ଚଳ ନଦୀ ଖାଲିଖାଲା ଗତିରେ ବହି ଚାଲିଛି । ଗଭୀର ପାଣି ଭିତରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଥର ଥର ନାଚୁଛି । ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଦୀପାଳୀ

ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାଧା ଦେଉଛନ୍ତି ଅପେକ୍ଷା—ତୁ ଯିବୁନା ଦୀପାଳୀ ? ରାତି କେତେ ହେଲାଣି ଅନୁମାନ କରୁଛୁତ ?

ଦୀପାଳୀ ଭାବନାରେ ବ୍ରେକ୍ ଲାଗିଛି । ହାତ ଘଡ଼ିର କଣ୍ଟା ଦୁଇଟି ସମାନ ହୋଇ ଯିବାକୁ ବସିଲେଣି । ବାରଟା ବାଜିବାକୁ ମାତ୍ର କେତୋଟି ମିନିଟ ବାକି । ହଠାତ ଯିବା ପାଇଁ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ।

କାକ-ଜ୍ୟୋସ୍ନା ଅବସ୍ଥାରେ ଗୋଲାପ ନେଣ୍ଟା ଖୋସିବାକୁ ଭାରି ଭଲ ପାଏ ଦୀପାଳୀ । ତା'ର ଧାରଣା ଜୁଡ଼ାରେ ଗୋଲାପ ନେଣ୍ଟା ଖୋସିଲେ ସେ ଫୁଲ ପରି କୋମଳ ଅଙ୍ଗ ସ୍ପୃଷ୍ଟ ହେବ ।

ପାର୍କର ଶେଷ ବେଞ୍ଚଟିରେ ନିଜର ଯୌବନଭରା ତନୁଟି ଲେଟାଇ ନେଇ ଦୀପାଳୀ ଉଦାସ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା ସେଇ ଅଦମ ଅକାଶର ଗୋଟାଏ ଧାରକୁ । ବେଳ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି । ଅରୁଣ-ବାବୁଙ୍କର ଆସିବାର କଣ୍ଟା ଅନେକ ଦୂରରୁ ଗଡ଼ିଗଲାଣି । ନୀରବରେ ବସି ବସି ଅପେକ୍ଷା କଥା ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେ କହୁଛନ୍ତି ଭଲ ପାଇବାରେ ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ନଆସେ ତେବେ ସାରା ଜୀବନ ଅତୀତ ଅନୁଭୂତିକୁ ହେଜି ହେଜି ଅନୁତାପ କରୁଥିବେ ତୁହେଁ । ସେଇଥି ପାଇଁ ଭଲ ପାଇବା ଜୋରରେ ବହୁତ ଦିନ ଛନ୍ଦ ନହୋଇ ବିବାହ କରିଯିବା ଉଚିତ ।

ନାରୀର କଣ ବିବାହ ଏକମାତ୍ର କାମ୍ୟ ? ବିବାହକୁ ବାଦ ଦେଇ ନାରୀ କଣ ବଞ୍ଚି ପାରେନା ? ?

ପଛରୁ ଛପି ଛପି ଅରୁଣ ଆସିଛି । ଦୀପାଳୀର ମସୀକୁନ୍ତଳ ଗର୍ଭରେ ଗୋଲାପ ନେହ୍ଲାଟି ଥାପିଦେଲା ସେ । ଚମକି ଉଠି ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ତା ନିକଟରେ ଲାଗିକରି ବସିଛି ଅରୁଣ । ବାଧାଦେଇ ପାରୁନଥିଲା ତାକୁ । ସେ ବି ଚାହୁଁଥିଲା ଏମିତି ଏକ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାଥିଜଣେ । ଯାହା ପାଖରେ ମନଖୋଲି ଦି'ପଦ ଭାଷା ବିନିମୟ କରିବ । ସେ ବି ଚାହୁଁଥିଲା ଏମିତି ଗୋଲାପ ନେହ୍ଲାଏ । ସେ ବି ଚାହୁଁଥିଲା ଏମିତି ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଭରା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁରୁଷ ହାତର ଟିକିଏ ପରଶ ···ଟିକିଏ ଉଷ୍ମତା ··· [ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମରି ଉଠିଲା—ଦୀପାଳୀ ।]

— ଉଁ ?

—ନୀରବ ରହିଲ ଯେ ? ଅଭିମାନ କରିଛ ବୋଧହୁଏ ?

—ନାଁ ।···ତ··· ।

—ତେବେ କଥା କହୁନ ଯେ ?

—ଭାଷା ବିନିମୟ ପାଇଁ ସରଞ୍ଜାମ ଖୋଜୁଛି ।

—ମାନେ— ?

—ଏଇତକ ବୁଝିପାରୁନା ?

—ନାଁ ! ମୃଦୁ ହସି ଅରୁଣ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ହସୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଧୀର ପବନର ହିଲ୍ଲୋଳରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ତା'ର ନାଚୁଥିଲା—ଠିକ ସମୁଦ୍ରର ଲହରୀ ପରି ଫୁଲି ଫୁଲି ।

ଅରୁଣ ବାବୁ···। ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଉଁ— ?

ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଭରା ଆକାଶକୁ ।

—କଣ ଦେଖୁଛୁ ?

—ଦେଖୁଛି ଏଇ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ।

—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆଜିର ଅଷ୍ଟମୀ ଯଦି, କାଲି ନବମୀରେ ପରିଣତ ନହୁଅନ୍ତା !

—ମାନେ ? ବିସ୍ମିତ କଣ୍ଠରେ ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

—ଏ ଜୀବନ ଆମେ ଯଦି ଇମିତ ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ପକ୍ଷୀ ଭଳି ଉଡ଼ି ଚାଲନ୍ତୁ ।······

—ତଥାପି ନୀଡ଼ ରଚନା କରିବାକୁତ ପଡ଼ିବ ?

—ନୀଡକୁ ବାଦ ଦେଇ ପକ୍ଷୀ କଣ ବଞ୍ଚି ରହିପାରେ ନି ?

—କାହିଁକି ! ସମାଜର ଶୃଙ୍ଖଳା, ପିତା ମାତାଙ୍କର ଆଦେଶ, ବିଶ୍ୱକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିମ ପରମ୍ପରାକୁ ବାଦ ଦେଇ ମଣିଷ କଣ ବଞ୍ଚି ପାରେ ?

ଦୀପାଲିର ଉତ୍ତର ଅସ୍ପଷ୍ଟ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଆଖିକୋଣରେ ଟହଲି ଉଠିଲା ଦି'ଟୋପା ଲୁହ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିମ ପରମ୍ପରାକୁ ଧରି ରଖିବାକୁ କ'ଣ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? କିନ୍ତୁ ସେ'ତ ଚାହେଁ ନାହିଁ ବନ୍ଧନ । ସେ ତ କେବଳ ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶ ପାଇଁ ଧରିତ୍ରୀ ବକ୍ଷକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନି ? ତେବେ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନତା ଟିକକ ବଦଳି ଆଉ କଣ ? ଏତେ ଦିନର ବିରାଟ କଳ୍ପନା କଣ ଖାଲି ସମୁଦ୍ରର ଲହରି ପରି ମିଶିଯିବ ସାଗର ବକ୍ଷରେ । ଚିହ୍ନାବି ରହିବନି ଦୁନିଆରେ ?

ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦୀପାଲୀ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ଅଚ୍ଛା ଅରୁଣ ବାବୁ, ପୁରୁଷକୁ ବାଦଦେଇ ନାରୀ କଣ ରହି ପାରେନା ?

ଅରୁଣ ହସିଲା···ଅଗୃନକ ଦୀପାଲୀର ଏ ପ୍ରଶ୍ନକାହିଁକି ?

—ଉତ୍ତର ଦେଲନି ଯେ ? ଦୀପାଲି କହି ଉଠିଲା ।

—ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ମନକୁ ଥରେ ପଚାରି ଦୀପାଳି ! ସବୁ ଆପେ ଆପେ ବୁଝିଯିବ । ତେବେ ଏତିକି ମନେ ରଖ ନାରୀକୁ ବାଦ ଦେଇ ପୁରୁଷ ବଞ୍ଚିପାରେ କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷକୁ ବାଦଦେଇ ନାରୀ ବଞ୍ଚିପାରେ ନା ?

—ସ୍ୱାର୍ଥପର, ନାରୀକୁ ବାଦଦେଇ ଯଦି ପୁରୁଷ ବଞ୍ଚି ପାରେ ତେବେ ପୁରୁଷକୁ ବାଦ ଦେଇ ନାରୀ କାହିଁକି ବଞ୍ଚି ପାରିବନି ?

—ତା ହେଲେ ସୃଷ୍ଟିର ବିକାଶରେ ଏଇଠି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିଯିବ । ତାହେଲେ ତୁମେ କି କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହିଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବା ପାଇଁ । ରାଧା ଥାଇ ଯଦି ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣନଥାନ୍ତେ ଶକୁନ୍ତଳା ଥାଇ ଯଦି ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ନ ଥାଆନ୍ତେ, ସୀତା ଥାଇ ଯଦି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ନ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ଲବ କୁଶ, ଭରତ ଆସିଥାଆନ୍ତେ କୁଆଡ଼ୁ ?

କଣେଇ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳି । ତା ହେଲେ ନାରୀ କଣ ଖାଲି ସୃଷ୍ଟିର ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ବଞ୍ଚିରହିଛି ?

—ମୁଁ ଯଦି ସେଇୟା କୁହେ ! ଅରୁଣ ମୁହଁରେ ମୁରୁକି ହସ ।

ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଭାଷା ପାଉ ନଥିଲା ଦୀପାଳି । କଣ ଉତ୍ତର ଦେବ ସେ ନିଜେବି କିଛି ଠିକ କରି ପାରୁ ନଥିଲା ।

ରାତି ଗଭୀର ହୋଇଛି । ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିଛି । ପାର୍କର କୋଳାହଳ ଥମି ଆସିଛି । ଧୂଳିର ଧରଣୀ ଉପରେ ବିଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଜ୍ୟୋସ୍ନାର ପଟୁଆର । ଗଛପତ୍ରର ସବୁଜ ଧାରେ ଧାରେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଆଲୋକ ବିଛୁଡ଼ି ହୋଇ ଲମ୍ବି ଯାଉଛି କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ । ଦୁରନ୍ତ ନୀଳ ଆକାଶରେ ଲୁଚିଲୁଚିକା ଆଲୁଅ ତଳେ ଦୁଇଟି କପୋତ କାପୋତୀ ! ଅନ୍ତରୁ

ଖୋଜୁଥିଲେ ।...ପରଣ ଗୁହୁଥିଲେ । ଜଣେ ଗ୍ଭହୁଁଥିଲା ଜଣଙ୍କ ବାହୁବନ୍ଧନ ତଳେ ଶରଧନ ପଡ଼ିବହିବାକୁ......କିନ୍ତୁ ଆଜ ଜଣେ ଗ୍ଭହୁଁଥିଲା ନିମିଷଙ୍କର ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ।

ନୀରବତାର ଭନ୍ ଦୋହଲାଇ ଦିପାଳୀର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମର ଉଠିଲା—ଅରୁଣ ବାବୁ !

ଉଁ ?

ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର କି ସୁନ୍ଦର ।

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ତୁମର ସୁଗୋଲ୍ ଆନନଟି......

ଇସ୍ । ପର କଳ୍ପନାଟି ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ?

—ଦିପାଳୀ ଧିରେ ଆଉଜି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳରେ । ଆକାଶରେ ଅଷ୍ଟମୀର ଚନ୍ଦ୍ର ହସୁଛି ଆଉ ହସୁଛି ଦିପାଳୀର ଅନ୍ତର......

ଘନ କଳା ଗହର କେଶ ଭିତରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ସଞ୍ଚାଳନ କରୁଥିଲା ଅରୁଣ । ବାଧା ଦେଇ ପାରୁନଥିଲା ଦିପାଳୀ । ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ରଜନିର ନୀରବ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନାରୀର କାମ୍ୟ ଆଉ କଣ ହୋଇ ପାରେ ?

ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଡ଼ି ଯାଇଛି ଅନେକ ବେଳୁ……

ମେହେଗାନି ରଙ୍ଗଦିଆ ପଲଙ୍କର ହଂସତୁଲି ଶେଯ ଉପରେ ଅଳସ ଅଙ୍ଗଲତାକୁ ମେଲାଇ ଦେଇ ଦିପାଳୀ ଶେଷକରୁ ଥିଲା ତା'ର ଅସମାପ୍ତ ଉପନ୍ୟାସ । ଫୁଟନ୍ତା ବଣ ମଲ୍ଲୀର ମାଳଟି ଖେଳେଇ ହୋଇପଡ଼ିଛି ବିଛଣା ଉପରେ । ଭୁରୁ ଭୁରୁ ଗନ୍ଧରେ ମହକ ଉଠୁଛି କକ୍ଷ । ଭାରି ସୁନ୍ଦର ବାସନା । ମନ ମତାଣିଆ ଗନ୍ଧ ।

ଫ୍ଲୋରସେଣ୍ଟ ଟିଉବ ଲାଇଟର ନୀଳାଭ ଦୀପ୍ତି ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଦୁଧଅଳତା ଦେହର ରଙ୍ଗକୁ ନୀଳାଭ ଦୀପ୍ତି ବେଶ ମାନୁଛି—ଅଳ୍ପ ତ ରଙ୍ଗାୟିତ ମୁକୁଳା କେଶଗୁଚ୍ଛ ଫିଟିପଡ଼ି ଲୋଟୁଛି ତଳେ । ଦିପାଳି ଉପନ୍ୟାସରେ ମନୋନିବେଶ କରିଛି । ଆଜି ଯେମିତି ହେଉ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପଛରୁ ଛୁଟି ଆସିଲା ସଳିତା । ଦିପାଳୀର ସାନ ଭଉଣୀ, ଚଉଧୁରୀ ବଂଶର ଶେଷ ଅଲିଅଳ କନ୍ୟା । ବୟସ ତେର, ଚଉଦ ଭିତରେ । ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବାର ବୟସ ଆସିଥିଲେ ବି ସେଲୱାର ପାଇଜାମାର ମୋହ ଏଡ଼ାଇ ପାରିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଆଖିରେ ବିଜୁଳିର ଚମକ, ଅତି ସଂଯତ, ଅଥଚ ଛନ୍ଦଭରା ଚାଲି । ପାଦରେ ରକ୍ତ ରଙ୍ଗର ରେଖା, ଗୋଲାପି ଅଧର ଉପରେ କାଞ୍ଚିର ଦେଶର ହସ ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିପଡ଼ି କଣ୍ଠ ମୁକୁଳି ଡାକିଲା—ଅପା ? ଅପା ମ ! ଅପା ?

ଉଁ, ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଦିପାଳୀ ।

ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣିବୁ ?

କଣ ? ଅଗ୍ରହରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ କଣ ଦେବୁ କହ୍ନ୍ତ ?

ଦୀପାଳୀ ଗୁହ୍ଲା ଦଣ୍ଡେ ସଳିତାକୁ । ମନରେ ଅଫୁରନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ପ୍ରାଣରେ ଅସରନ୍ତି ପୁଲକ, ସରୁ ଅଧର ଉପରେ ମିଠ ମିଠ ହସ । ଦୀପାଳୀ ଅସମାପ୍ତ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଥାପି ଦେଇ ସଳିତାକୁ ଆଉଜାଇ ଅଣିଲା ନିଜ କୋଳ ଉପରକୁ । ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଶୁଭ ଖବରଟା କଣ ଶୁଣେ ?

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣ ହସର ଝଲକଟାଣି ସଳିତା ଉତ୍ତରଦେଲା—ଶୁଣିସାରିଲାପରେ ପୁରସ୍କାରଟା କଣ ଦେବୁ କହ୍ନ୍ତ ?

—ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ।

—ଉହୁଁ, ଶପଥ କର ?

ଦୀପାଳୀର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଧିରେ ଧିରେ ବଢି ଉଠୁଥିଲା । ଶୁଭ ଖବରଟା କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ସଳିତା କଥାରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରି ଶପଥ କଲା ସେ ।

ବେଣୀର ଫିତା ଫିଟାଇ ଫିଟାଇ ସଳିତା କହିଲା—ତୁ ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ୍‌ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ପୁଅ ଜ୍ୱଳନ ବାବୁଙ୍କୁ ଜାଣୁ ?

ମନେ ମନେ ହେଜହେଲା ଦୀପାଳୀ । ଜ୍ୱଳନ ବାବୁଙ୍କ ନାଁ ସେ ତ ଆଜି ପ୍ରଥମ କରି ଶୁଣୁଛୁ । ତେବେ କିଏ ସିଏ ?

ଦୀପାଳୀର ନୀରବତା ଉପରେ ବାଧାଦେଇ ପୁଣି ସଳିତା କହି ଉଠିଲା—ଜ୍ୱଳନ ବାବୁ ନିକଟରେ ବିଲାତରୁ ବାର-ଏଟ-ଲ ପାସ୍ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଦୈନିକ ସମାଜରେ ତାଙ୍କର ଫଟୋ ବାହାରିଥିଲା— ।

—ତା'ପରେ ? ଦୀପାଳୀ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

—ଜ୍ୱଳନ ବାବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ହେବ । ସେଇଥି ପାଇଁ ରଣଜିତ୍ ବାବୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାହାର ବୈଠକ ଘରେ ବାପାଙ୍କ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ବିଷୟ ନେଇ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି ।

ଆଉ କିଛି ଶୁଣି ପାରୁ ନଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ତାର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶିହରଣ ବିଞ୍ଚେଇ ଉଠୁଥିଲା । ଶତବୃଶ୍ଚିକର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।

—ପୁରସ୍କାରଟା କେଉଁବେଳେ ଦେବୁ କହିଲୁ ପ୍ରଥମେ । ତା ପରେ ତୁ ମନଇଚ୍ଛା ଭାବୁଥିବୁ ।

ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରୁ ନଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ତୁଣ୍ଡର ସମସ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସଳିତା ପାଖରେ ନୀରବ ରହିଲା । ମୂକଙ୍କ ଭଳି ସେ କେବଳ ସଳିତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ।

ସାମାନ୍ୟ ନୀରବ ରହି ସଳିତା ପୁଣି ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା । ମୋତେ ଚାହିଁ ଆଉ ଭାବୁଛୁ କଣ ? ମୋ କଥା ଯଦି ଅବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ତେବେ ତୁ ନିଜେ ଯାଇ ଶୁଣିପାରୁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ପୁରସ୍କାରଟା......

ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାକୁ ବୁକୁ ଭିତରେ ଚାପିରଖି ଦୀପାଳୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଆସନ୍ତାକାଲି ତୋର ପୁରସ୍କାର ନେବୁ ନିଶ୍ଚୟ ।

ସଳିତା ନୀରବରେ ଫେରିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଆସିଥିଲା ହସି ହସି । ଭାବିଥିଲା ଅପାକୁ ଶୁଭ ଖବର ଜଣାଇ ପୁରସ୍କାରଟା ପ୍ରଥମେ ନେବ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ଦୀପାଳୀ ମନରେ ଯେଉଁ ଭାବନାର ଖୋରାକ ଯୋଗାଇ ଦେଇଗଲା ସେ କ'ଣ କେବେ ଶେଷ ହେବ ? ପିଲା

ଏ । ଲୁଟିନି······ଲୁଟିବା ବୟସ ବି ଅସିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବୟସ ଅସିଲେ ବଳେ ଲୁଟି ଯିବଯେ·····

ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଦି' ହାତରେ ଟେକି ଧରିଲା ଦୀପାଳୀ । ପଢିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି ମୋଟେ । ମନରେ ଅଙ୍କାନ୍ତି ଭାବନା···ସଲିତା କଣ ଅସିଥିଲା ଏଇ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣେଇବାକୁ ? କିନ୍ତୁ ମିଛ କହୁନି ତ ସେ ? ମିଛ କହିବାରେ ତା'ର ଲାଭ ବା କଣ ? ତଥାପି······

ବିଛଣାରୁ ଉଠି ଠିଆହେଲା ଦୀପାଳୀ । ଶରୀର ଅବଶ ଲାଗୁଛି । ପାଦ ଅଗକୁ ଥାସିଲା ସେ । ଦରଜା ସେ ପଟରୁ ଅବାଜ ଅସୁଛି । କାନ ପାତିଲା ଦୀପାଳୀ ।

—ଅପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେବି । ଦୀପାଳୀକୁ ମୁଁ ଅନେକଥର ଦେଖିଛି । ଜ୍ୱଳନ ମନକୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପସନ୍ଦ ଅସିବ । ମୁଁ ଅଜି ଫେରି ଯାଉଛି । ଜ୍ୱଳନକୁ ପଠାଇବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଚିଠି ଦେବି ।

ଅଜି କଣ ଶୁଣି ପାରିଲାନି ଦୀପାଳୀ । ଲେଉଟି ପଡିଲା ସେ ପୋର୍ଟିକୋ ସାମନାରେ ଚୌଧୁରୀ ବଂଶର ହଡ଼୍‌ସନ ଗାଡି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଦୀପାଳୀ ଅଗେଇଲା ।

ଅକାଶରେ ସଫେଦ ଜହ୍ନ । ମହାନଗରୀର ରାଜରାସ୍ତା ଜନ ସମାଗମରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ହର୍ଣ୍ଣଦେଇ କାର ଧୀରେ ଚାଲିଛି ନଗରୀର ଧାରେ ଧାରେ······। ନୀଳ ଅକାଶରୁ ଅଞ୍ଜୁଳା ଅଞ୍ଜୁଳା କିରଣ କାର ଭିତରେ ବାଛେଇ ପଡ଼ୁଛି । କାର ଚାଲିଛି ଅଗକୁ ।

କୋଠାଏ ମୋଡ଼ ଘୂରିଯାଇ ହଠାତ୍ କାର ବ୍ରେକ୍ କଲା । ମହାନଦୀ କୂଳର ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଛି ଅରୁଣ । କାର

ଭିତରେ ଥାଇ ଦୀପାଳୀ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା—ଅରେ ଅରୁଣ ବାବୁ ଯେ । ··· ···

ପରିଚିତସ୍ୱର ଶୁଣିପାରି ଦୃଷ୍ଟି ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣ ରୁଥିଲ ଅଧରରେ ହସର ରେଖଣୀ ଖେଳାଇ ମାଡ଼ି ଅସୁଛି ଦୀପାଳୀ ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ି କହି ଉଠିଲା—ନିରୋଳା ଜହ୍ନ ରାତିରେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟା ଭ୍ରମଣଟା ନିହାତି ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ନିଶ୍ଚୟ ····· କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଘରେ ଖୋଜିଲେ ମିଳିବେ କିମିତି····· ? ଅଚ୍ଛା ଅରୁଣ ବାବୁ, ଆପଣଙ୍କୁ କଣ ଏକୁଟିଆ ଜୀବନ ଭଲ ଲାଗେ ?

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀକୁ । ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର ସାଇକା ଉପରେ ରକ୍ତ-ପଦ୍ମ ଯୁକ୍ତ ଅନାରକଲି ଶାଢ଼ୀ । କାକକୃଷ୍ଣ କବରୀରେ ମଧୁମାଳତୀ ଫୁଲର ବେହରଣ । ଚକ୍ଷୁରେ କଜ୍ଜଳ ଅଙ୍କ କପାଳରେ ଗାଢ଼ କୁଙ୍କୁମର ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ । ଶିକ୍ଷିତ ପ୍ରଜାପତିପରି ବେଶ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛି ଆଖିକୁ । କିନ୍ତୁ ଅଚାନକ ଦୀପାଳୀର ଏଠାରେ ଆବିର୍ଭାବ କିମିତି ?

—ନୀରବ ରହିଲେଯେ ? ······ କଣ ଏତେ ଭାବୁଛନ୍ତି କେଜାଣି ? ଯଦି ଗୋଟାଏ କବି ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ନା····· ଦୀପାଳୀ ମୁହଁରେ ହସ ।

କବି ହେବାପାଇଁ ଆଶା କରେନା କି ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯୁଟିନି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତଥାପି ନିରୋଳା ଜୀବନ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ । ବାଧା ନାହିଁ । ବନ୍ଧନ ନାହିଁ······

ଇସ୍···ହସୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ନିରୋଳା ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲି ଆସିଛ ?

······କିନ୍ତୁ ହଠାତ ତୁମର ଏଠାରେ ଆବିର୍ଭାବ ଯେ ।

ଦୀପାଳୀ ହସିଲା । ନିରୋଳା ସ୍ଥାନରେ ଜଣେ କୁମାରୀକନ୍ୟାକୁ

ପାଖରେ ପାଇ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଭୟକରିବାର କାରଣ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଏକୁଟିଆ ବହି ବସି ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଭାବିଲି ଟିକେ ବାହାରେ ଘୁରିଆସିବି । କିନ୍ତୁ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆପଣ କଣ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇଛନ୍ତି ?

—ମୋଟେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି । ମଣିଷଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କୀଟପତଙ୍ଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଗୃହାନ୍ତି ସାଥି । ସେମିତି ମୁଁ ମୋ ସାଥିକୁ ପାଖରେ ପାଇଛି । କ୍ଷୁବ୍ଧ ହେବି କାହିଁକି ? ବରଂ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି ।

ରାତି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଛି । ଜହ୍ନ ଉପରକୁ ଉଠିଛି । ମହାନଗରୀର କୋଳାହଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ଥମି ଆସିଛି । ଦୀପାଳୀ ଲେଟି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳକୁ । ଅରୁଣ ତୋଳି ଧରିଲା ଦୀପାଳୀକୁ ନିବିଡ଼ ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ।

ବିଷାକ୍ତ ମନୋଭାବକୁ ହାଲକା କରିବା ପାଇଁ ଦୀପାଳୀ କାର ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ଅନେକ ଦୂର ବାହାରି ଆସିଥିଲା ପଦାକୁ । ସ୍ରୋତ ହୀନ ନଦୀର ଶୁଖିଲା ବାଲୁକା ସ୍ତୂପ ଉପରେ ବସି ଅନେକ ଭାବୁଛି ଦୀପାଳୀ । ଘଟଣାକୁ ସରଳ କରିବାକୁ ଯେତିକି ଚିନ୍ତା କରୁଛି ସେତିକି ଜଟିଳ ହୋଇ ଉଠୁଛି ତାର ଚିନ୍ତାଧାରା । ସହରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାସ୍ତା ଦେଇ କାର ଘୂରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମରିନି ତାର ଭାବନା । ତେଣୁ ସେ

ଠିକ୍ କରି ନେଇଛନ୍ତି ଆଜି ରାତି ସୁଦ୍ଧା ତାକୁ ଗୋଟାଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ପଡ଼ିବ ।

ମସୃଣ ରାସ୍ତା ଉପରେ କାର ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଲଙ୍ଗ ହର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ କାର ଖଣ୍ଡିକ ବ୍ରେକ ଦେଲା । ଚୁଡ଼ାଦାରର୍ଥ୍ୱ ।ଦ ଛୁଟି ଆସିଛି ଗେଟ୍ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ।

ହାତରେ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗ ଝୁଲାଇ, ରକ୍ତ ରଙ୍ଗର ପାଦରେ ହାଇହିଲ୍ ଜୋତା ଲଗାଇ, ପଣତ କାନିକୁ ପବନରେ ଲହରାଇ ଲହରାଇ ତନ୍ୱୀ କିଶୋରୀ ପାଦ ଥାପିଲା ବୈଠକ ଘର ଦରଜା ସମ୍ମୁଖରେ ସାମନାରେ ଅପରିଚିତ ଭଦ୍ର ଯୁବକଟିକୁ ଦେଖି ଥମିଗଲା ତାର ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଦ ଦୁଇଟି । ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରୁନି କି ପଛକୁ ଲେଉଟି ଆସିପାରୁନି ।

ମର୍ମରି ଉଠିଲା ଚଉଧୁରୀଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ଏଇତ ମୋ ମାଆ ଆସିଲାଣି ।

—ମୋତେ ଖୋଜୁଥିଲେ ବାପା ? ଧୀର ଅଥଚ ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ଦୀପାଲୀ ।

—ହଁ, ତୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ ଶୁଣେ ?

—ବାହାରକୁ । ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାରଟି ଦଖଲ କରି ନେଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦୀପାଲୀ ।

ବସିଥିବା ଭଦ୍ର ଯୁବକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ କହି ଉଠିଲେ ଚଉଧୁରୀ — ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ ଜ୍ୱଲନ । ବିଲାତରୁ ବାର-ଆଟ-ଲ ରେ କୃତିତ୍ୱ ସହିତ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ନିକଟରେ ଫେରିଛନ୍ତି । ଆଜି ଓଡ଼ିଶା ହାଇକୋର୍ଟର ଗୋଟାଏ ମର୍ଡର କେଶରେ କଟକ ଆସିଛନ୍ତି । ବଡ଼ ସୌଭାଗ୍ୟର କଥା ଯେ ଆଜି ଆମ ଘରେ ତାଙ୍କର ପାଦ ପଡ଼ିଛି ।

ଦିପାଳି ଭାବୁଥିଲା—ସେଦିନ ସଳିତା କହୁଥିଲା "ଜ୍ୱଳନ ଭାଇ ସାଥିରେ ତୋର ବିବାହ ହେବ"। ସେଦିନ ସେ ତ ମିଛ କହୁ ନଥିଲା । ଏ କଣ ସେହି ଜ୍ୱଳନ ?

ମନତଳେ ପୁଞ୍ଜିଭୂତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେବି ପରିଚୟ ପରେ ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୁଇହାତ ଉପରକୁ ଟେକିଲା ଦିପାଳୀ । ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇବାକୁ ଜ୍ୱଳନ ବି ପାଶୋରି ଯାଇନି । ଜ୍ୱଳନର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପରିଚୟ ଦିପାଳୀ ଅନେକ ଆଗରୁ ପାଇଛି । ଯଦି ବା ସେ ନିଜେ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ନଥିଲା, ତଥାପି ସଳିତା ପିତା ମାତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଛପି ଛପି ଶୁଣି ଚୁପି ଚୁପି କହିଛି ଦିପାଳୀକୁ । ଆଜି ଦିପାଳୀ··· ···

ଜ୍ୱଳନ ମଧ୍ୟ ଦିପାଳୀର ପ୍ରଶସ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିଛି ତାର ଜଣେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବଂଧୁଙ୍କ ନିକଟରୁ । ଚଉଧୁରୀବଂଶର ଅଲ୍‌ଅଳ କନ୍ୟା ଦିପାଳୀକୁ ସେଯେ ବଧୂ ରୂପରେ ପାଇବ ଏ ଅଳୀକ କଳ୍ପନା ସେ ନିଜେ ବି କରି ନ ଥିଲା । ବା ଇମିତି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାମନା ସାମନି ଦୁହିଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ହେବ ବୋଲି ସେ କେବେ କଳ୍ପନା କରି ନଥିଲା ।

ପଛରୁ ପୂଜାରୀ ଆସିଛି । ହାତରେ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ । ଟି'ପୟ ଉପରେ ଜଳଖିଆଗୁଡ଼ାକ ରଖି ଫେରି ଯାଇଛି କଫିପାଇଁ । ଚଉଧୁରୀଙ୍କର ଅନୁରୋଧରେ ଜ୍ୱଳନ ଗ୍ରହଣ କଲା ପ୍ଲେଟଟିକୁ । ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦିପାଳୀ ମଧ୍ୟ ହାତରେ ଧରି ସାରିଥିଲା ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ । ପୂଜାରୀ କଫି ନେଇ ଫେରିଛି । ଗରମ କଫିର ବାମ୍ଫ ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ପରି ଉଠୁଛି ଉପରକୁ । କଫି ଖାଇବାର ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ହୋଇଥିଲେ ବି ଆଜି କାହିଁକି ମୋଟେ ସୁହା ହେଉନି ।

ଭିତରର ଉଦାସୀ ଆତ୍ମାକୁ ଶୀତଳ କରିବା ପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ କପେ କଫି ତା ପାଇଁ କଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ସେ ଖାଲି ଭାବୁଛି···

ଝରକାର ରେଲିଂ ଭିତର ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି ବାହାରକୁ ଲମ୍ବି ଯାଉଛି । ଡୋଫା ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଲାଇଟ ବିସ୍ଫୁଟ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି ଦାମୀ ଅସବାବ ପତ୍ର । ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ଜ୍ୱଳନ ବସି ଚାହିଁଛି ଦୀପାଳୀକୁ । ଧୀର ସମୀରଣରେ ଦୋଳାୟିତ ହେଉଛି ଦୀପାଳୀର ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ । ସତେ ମ ! ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି ଦୀପାଳୀ, ପୁଷ୍ପିତ ଚାହେଁ ଲମ୍ବିତ ରୂପସୀ ତନ୍ୱୀ···

ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ଅନେକ ବେଳୁ ବାହାରକୁ ଉଠିଗଲେଣି, ନୀରବ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଦୁଇଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୟସର ଯୁବକଯୁବତୀ, ଜ୍ୱଳନ ଚାହୁଁଛି ଦୀପାଳୀ ସାଥିରେ ଦୁଇପଦ ଭାଷା ବିନିମୟ କରିବା ପାଇଁ, ହେଲେ ସାହା ଖୋଜି ପାଉନି ସେ । କି ବିଷୟ ବସ୍ତୁଧର ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେଇଆ ଚିନ୍ତାକରି ଚାଲିଛି ସେ ।

ଜ୍ୱଳନ୍ତା ସିଗାରେଟ ସରିଆସିଲାଣି । ହାତରେ ନିଆଁ ବାଜୁଛି, ଗରମ ଲାଗୁଛି । ଫିଙ୍ଗିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି ମୋଟେ । ସିଗାରେଟ ସରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ଟାଣିବାକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ।

ଜ୍ୱଳନ ମୁଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଦୀପାଳୀର ତୈଳ ଚିତ୍ରଟିକୁ । ବାସ୍ତବିକ ଆପଣଙ୍କର ଏ ତୈଳ ଚିତ୍ରଟି ବେଶ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି ।—ଏଥର କଥା କହିବାର ଗୋଟାଏ ସରଳ ପନ୍ଥା ପାଇଲା ଜ୍ୱଳନ ।

ଦୀପାଳୀ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ନୀରବ ରହିଲା ।

ଜ୍ୱଳନ ସେମିତି ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଚାଲିଛି,-କେଉଁଠୁ [ଚିଅଙ୍କ କରେଇ ଥିଲେ ଏ ଛବିଟି ?

ଗୋଲାପୀ ଅଧର ଫାଙ୍କରୁ ଝରି ପଡ଼ିଲା ଦି'ପଦ ଭାଷା ।— କଟକରେ ଜଣେ ଆର୍ଟିଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରୁ ।

ଚମତ୍କାର ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ । ମେକଅପ ମନ୍ଦ ହୋଇନି । ଭାବନାରେ ତନ୍ମୟ ହୋଇ ମାଡ଼ି ଚାଲିଥିଲେ ଛବି ପାଖକୁ ।

ଦିପାଲୀ ଚାହିଁଲା ଜ୍ୱଳନକୁ । ଗୋରା ତକ ତକ ବଳିଷ୍ଠ ଚେହେରା । ଢଳ ଢଳ ଭ୍ରୂଯୁଗ ତଳେ ସଦା ହସ ହସ ଯୋଡ଼ିଏ ନୀଳ ଆଖି, ଅଭ୍ର ଓଠ ଉପରେ ଯତ୍ନରେ ସରୁ ପ୍ରଜାପତିଆ ନିଶ ଧାରଟିଏ । ବାସ୍ତବିକ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି ଜ୍ୱଳନ ।

ଭାବନାରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଦିପାଲୀ । ଏ କଣ ଭାବୁଛି ସେ, ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା ତା'ର ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? ପ୍ରକୃତିସ୍ଥା ହୋଇ ଉଠିଲା ଦିପାଲୀ ।

ନିର୍ଲିପ୍ତ ଦୂର ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଚାହିଁ ରହିଛି ଜ୍ୱଳନ । ମନରେ ଅସୁମାର ଭାବନା । ସତରେ ମ ! କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ଦିପାଲୀ ।

ଦିପାଲୀ ଚାହିଁଲା ଜ୍ୱଳନ ଅନେକ ବେଳୁ ସେଇଠି ଠିଆ-ହୋଇଛି । ନିଜକୁ ନିହାତି ଦୁର୍ବଳା ମନେ କଲା ସେ । ବାହାରକୁ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲେ ବି ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ବସି ରହିଛି ସେ

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦଶଟା ବାଜିଲା । ଜ୍ୱଳନ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ଦିପାଲୀ ପାଛୋଟି ଦେବାକୁ ଆସିଥିଲା କାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା ଜ୍ୱଳନ ।

ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଦେବାକୁ ଭୁଲିଲାନି ଦିପାଲୀ ।

ମେହେଜଇ ରଙ୍ଗ ହଂସୁଲି ପଲଙ୍କ ଉପରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଚ୍ଛୁଳି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଦୀପାଲୀ । ଢୋକର ଭରା ଜଆଁରରେ ତା'ର କୁସୁମ କୋମଳ ତନୁଲତା ଥରି ଥରି ଉଠୁଛି ।

ସେ ଅଭିମାନ କରିଛି……ବିରାଟ ଅଭିମାନ । ନିଷ୍ଠୁର ପିତା ମାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ଆଜି ନିଜ ଦେହର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ନେଇକରି ମାନ-ଅଭିମାନର ଧର୍ମଘଟ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଅନ୍ତଫାଉ ପୁଅ ଝିଅଙ୍କୁ ଜନ୍ମ କରି ସେମାନେ ଯଦି ପୁଅଝିଅଙ୍କ ମନ ନ ବୁଝିଲେ ତେବେ ମଣିଷ ଆଉ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଦାବୀ କରିବ କାହାଠାରେ ?

ରାତିର ଗମ୍ଭୀରତା ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ନିତନିୟମ ଧରି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାଟି ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ବାହାରେ ସଫେଦ ଜହ୍ନ । ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ଆଖିକୁ । ଝରି ଝରି ହୋଇ ଝରି ପଡୁଛି ମଧୁମାଳତୀର ପେନ୍ଥା । ଝରାଶେଫାଳୀର ମହକ ଭାସି ଆସୁଛି ପବନର ସ୍ତରେ ସ୍ତରେ । ଝରକାର ଫାଙ୍କଦେଇ ଲୁଚିକି ଆସୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ । ଦୀପାଲୀ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଛି, କୋଠରିଟି ଅନ୍ଧାର । ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଭାବନାର ଜାଲ ମେଲିବା ପାଇଁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ତାକୁ ।

କ'ଣ ହେଲା ତାର ଆଜି ? କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଛି ସେ ? ଚଉଦ ବର୍ଷର ଅଲିଅଳ କନ୍ୟାର ଅଭାବ କଣ ? ଆଖିରେ ତା'ର ବର୍ଷର ମାଳା କାହିଁକି ?

ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ଶୋଇଯିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ସେ । ଯୋରକରି ନିଜର ଆଖିପତା ମୁଦି ଧରିଛି । ତଥାପି ନିଦ

ଅସ୍ପନ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଭୀଷଣତା ତଳେ ବିଗତ ଅତୀତର ମଧୁର ସ୍ମୃତି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇ ଯାଉଛି । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମଉଳି ଯିବାକୁ ବସିଲଣି ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତ । କିମିତି ବଞ୍ଚିବ ସେ ? ?

କିମିତି ସେ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଏକ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ପଣତ କାନିରେ ଗୁଣ୍ଠି ହୋଇ ଅଶ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ନେଇ ପାରିବ ? କିମିତି ସେ ତାର ଈପ୍ସିତ କାମନାକୁ ଅଜଣାଙ୍କର ଉପଭୋଗ ପାଇଁ ଛଡ଼ିଯିବ ?

ଝରି ପଡୁଥିବା ଲୁହ ବେଇବୁନ୍ଦାକୁ ପଣତ କାନିରେ ପୋଛୁ ଅଣୁ ଅଣୁ ଭାବୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ସେ ବିବାହ କରିଯିବ । ଅତୀତର ଏଇ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଗୋଟାଏ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ପରି ପାଶୋରି ଯିବ । ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ ପାଶୋରି ଯିବ । ···ଦୀପାଳୀ ମନର ଶକ୍ତି ଥରି ଉଠୁଥିଲା । ପାଶୋରି ପାରିବ ତ ସେ ? କିମିତି ପାଶୋରିବ ? ବାସର କକ୍ଷରେ ଅଜଣା ପୁରୁଷର ହାତ ଉପରେ ହାତଥାପି କୂଳଦୀପ ସାମନାରେ କିମିତି ଶପଥ କରିବ ସେ ? ହାତ ତା'ର ଥରି ଉଠିବ ନାହିଁତ ? ପ୍ରାଣ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିବନି ତ ? ମନ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ ନାହିଁତ ? ତୁଣ୍ଡଖୋଲି ସେ କଣ କହି ପାରିବ ଦେବତା—ତୁମେହିଁ ମୋ ଜୀବନ ବସନ୍ତର ପହିଲି ଭ୍ରମର । ଗଳା ଥରି ଉଠିବ ନାହିଁତ ?

ନାଁ, ସେ ବିବାହ କରିବନି । ପିତାମାତାଙ୍କ ଅବହେଳା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ । ଶେଷ ରକ୍ତବିନ୍ଦୁ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଧର୍ମଘଟ କରି ଚାଲିବ ।

ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ପିତାଙ୍କର ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ମୁଖ । ବାପା ତାର ଭାରି ଜିଦ୍ ଖୋର । ସେ ଯଦି ତାଙ୍କର ଜିଦ୍ ବଜାୟ ରଖନ୍ତି ?!? ···ବୁଢ଼ିଅଣୀ ଜାଲ ଭିତରେ ପଶି କେତେକଣ ଝୁରୁ ଝୁରୁ କେତେବେଳେ ଯେ ନିଦ ଲାଗିଯାଇଛି ସେ ଜାଣେ ନା ।

ରାତି ପାହିଲା । ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସିନ୍ଦୁର ଫାଟିଲା । ଅକଳନ ମିଥୁନ ଦମ୍ପତିଙ୍କର କଳଗୁଞ୍ଜନ ଭାସି ଆସୁଛି । କଅଁଳ ଖରାରେ ବୁଣିଆ ଟହକି ଉଠିଲା । ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ନାଲି କିରଣ ମେଞ୍ଚାଏ ଦୀପାଳୀ ମୁହଁ ଉପରେ ବିଛୁରି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ତଥାପି ସପନ ତା'ର ତୁଟିନି । ସୁପ୍ତି ଶ୍ଳଥ କଅଁଳ ହାତ ଦୁଇଟି ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କି ପଡ଼ିଲା···ଅପାମ···ଅପା ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଲା, ନିଦ ତୁଟିଲା । ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀ । ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ସଳିତା । ଅଧରରେ ହସର ପାଟଳ ।

—ସକାଳଟାରେ ହସୁଛୁ ଯେ ? ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ସହଜ ସରଳ ଗତିରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସଳିତା— ହସଲକୁ ଖାଇଛୁ ପରା ? ତୁ ଖାଇବୁ ?

—କିଏ ଆଣିଥିଲା ଶୁଣେ ?

—କାଲିପରା ଜୀବନ ଭାଇ ତୋ ପାଇଁ ଆଣିଥିଲେ । ତୁ କଣ ଖାଇନୁ ?

ଅତୀତ ପୁଣି ଚେଇଁ ଉଠିଲା । ମନର ମୟୂରୀ ବିକଳ ଭାବରେ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । ସେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଖରେ ଜୀବନ୍ତ ନ କରିବାକୁ, ସମସ୍ତେ ତୁହାକୁ ତୁହା ଚେଇଁ ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ।

—ଭାବୁଛୁ କଣ ଅଜ ? ବିବାହ ଲଗ୍ନ ଠିକ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଅନ୍ଦୋଳି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀର ଭାବନା । ତୁ ମନା କରିଦେ ସଳିତା, ଏ ବିବାହ ଅଦୌ ହୋଇ ପାରେନା ।

—କଣ କହୁଛୁ ? ବିବାହ ତୁ କରିବୁ ନି ? ଜୀବନ ଭାଇ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ମଣିଷ··· ···

ତୁ ସେଇ ସୁନ୍ଦର ମଣିଷକୁ ବିବାହ କର । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବିବାହ କରି ପାରିବିନି । ସ୍ୱରରେ ଜଳି ଯାଉଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ପଦାକୁ ବାହାରି ଅସିଲା ସେ ।

ସଳିତା କେବଳ ବୋଉଙ୍କ ଭଳି ଗୁହିଁଥିଲା ଦୀପାଳୀ ଅପାର ଚାଲି ପଥକୁ । ......

ଲଗ୍ନ ଠିକ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଅସନ୍ତାମାସ ପନ୍ଦର ତାରିଖରେ ବିବାହ । ବିବାହ କରିବନି ବୋଲି ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତିବାଦ କରିଛି, ହେଲେ ଲାଭ କିଛି ହୋଇନି ।

ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଏକା ଯିଦ୍ ତା'ର ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ ଜୀବନ ସାଥିରେ ହେବ । ଦୁନିଆ ଜଳିଯାଉ ପଛେ ସେ ତାଙ୍କ ଶପଥରେ ଅଟଳ । ଦୀପାଳୀ କାନ୍ଦୁଛି, ଅଭିମାନ କରୁଛି । ତୁଣ୍ଡଖୋଲି ପ୍ରତିବାଦ କରୁଛି, ତଥାପି ଅବସ୍ଥା ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଧରନି କି ଆୟୋଜନ କୋହଳ ଧରନି । ନଦୀର ବେଗକୁ ହୁଏତ ରୋକିନେବା ସମ୍ଭବ କିନ୍ତୁ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ମନର ଶପଥକୁ ରୋକିନେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ଅଟଳ, ଅଚଳ, ହିମାଚଳ ।

ଚୌଧରୀ ଏକାଯିଦ ଧରି ବସିଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜରେ ଠିଆ କରେଇଛନ୍ତି ସେ ପୁଣି ମୁହଁ ଉପରେ ଜବାବ ଦେବ ? ଝିଅର କଥା ଯଦି

ବେଦବାକ୍ୟ ହୁଏ ତେବେ ସେ ନିଜେ କଣ ତା'ର ଅଦେଶଧାରି ଭୃତ୍ୟ ?

ଦପାଲୀର କଥା ରଖି ତାର ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ ତାକୁ ଯଦି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ବିବାହ କରାଯାଏ ତେବେ କାଲି ସକାଳେ ଜ୍ୱଳନ କଣ କହିବ ? କଣ କହିବେ ତାର ବାପ ମା ? ରାଜସଭାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧୂଳିକଣା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଉପହାସ କରିବ । କହିବ ବିରାଟ ପ୍ରତାପଶାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜଙ୍କର କଥାର ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ।

ସହି ପାରିବେତ ସେ ଏ ଅପମାନ ? ରାସ୍ତାରେ ମୁଣ୍ଡଟେକି ଚାଲି ପାରିବେତ ସେ ??

ଦପାଲୀ ବି ଅନେକ ଭାବିଛି । ଅରୁଣର ସମାଧି ଉପରେ ସେ ଯଦି ଜ୍ୱଳନକୁ ଦେବତା ପଦରେ ବରିନିଏ ତେବେ ଅରୁଣର ପ୍ରେତାତ୍ମା କଣ କହିବ ? କହିବ ଦପାଲୀର ଶପଥ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ଉଃ, ସହି ପାରିବ ତ ସେ ?

ନା, ସେ ବିବାହ କରିବନି । ବାପାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇ ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୀରବ ରହି ଆସିଛି । ଏଥର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେ । ପ୍ରତିବାଦ କରିବ । କୈଫିୟତ ମାଗିବ ?

ପଛରୁ ଗୁଙ୍କରି ଡାକୁଛି ଦେଇ, ଦେଇ ମ……

ଉଁ ?

ବାପା ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ଚହଲି ଉଠିଲା ଦପାଲୀ ।

ବିବାହ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । ଆହତ ସର୍ପିଣୀର ତେଜଧରି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଦପାଲୀ ।

—ମୋତେ ଡାକୁଥିଲେ ବାପା ?

—ହଁ, ମାଆ ବସ, ବିବାହ ତାଲିକା ଉପରୁ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଚୌଧୁରୀ ।

ନୀରବରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ରୂପାଲୀ ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲେ ଚୌଧୁରୀ, ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ତୁ କୁଆଡ଼େ ଏ ବିବାହକୁ ଅଦୌ ସମର୍ଥନ କରୁନୁ ।

ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ରୂପାଲୀ — କିଛି ଭୁଲ ଶୁଣିନାହାନ୍ତି ତ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ତୁ ଏ ବିବାହରେ ଅମତ, ତା'ର କାରଣ ତ କିଛି ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ? ଜୀବନ ତ ଖୁବ୍ ଭଲ ପିଲା, ଖାନଦାନୀ ଅଛି । ଅଭିଜାତ୍ୟ ଅଛି । ତା ଛଡ଼ା ସେ ଉପାଧିଧାରୀ ବିଦେଶ ଫେରନ୍ତା । ଅଭାବ କଣ ଅଛି ?

—ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁନା ।

ରୂପାଲୀ ! ଚୌଧୁରୀବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ।

ମୁଁ ଠିକ କହୁଛି ବାପା । ମୁଁ ରକ୍ତ ମାଂସର ମଣିଷକୁ ବିବାହ କରିବି । ତାର ଅଭିଜାତ୍ୟକୁ ନୁହେଁ କି ତାର ବୁନିୟାଦୀକୁ ନୁହେଁ । ବିବାହ ମୁଁ ନିଜେ କରିବି । ତେଣୁ ବିବାହକୁ ଥରେ ମୋର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ ।

ରୂପାଲୀ ! ରାଗରେ ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ, ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନି ତୋତେ ? ବାପ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇ ନିଜର ବିବାହ ପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦାବୀରେ ତୁ ଦ୍ୱିଧା ବୋଧ କରୁନୁ ?

ଦଶବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏଇ କଥା ମୁଁ କହିଥିଲେ ଆପଣ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିଥାନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ବୟସ ଆସିଛି । ସ୍ୱାଧୀନ ମତ ଦେବାର ଅଧିକାର ଅଛି । ଆପଣ ମୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ବୃଥା ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର

କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଅନ୍ତତଃ ମୋର ବିବାହ ପକ୍କା କରି ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ମୋ ମତ ନେବାର ଉଚିତ ଥିଲା ?

—ତୋର ମତ ନ ନେଇ ମୁଁ କଣ ଭୁଲ କରିଛି ?

ଭୁଲ କରି ନାହାନ୍ତି ତ କଣ ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି ? ମୋର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପଣ ବିବାହ ଦେବେ, ଯା' ମୁଁ କେବେ ସହ୍ୟକରି ପାରିବିନି । ବିବାହ ପରେ ମୋ ଭବିଷ୍ୟତର ହସ ଅଶ୍ରୁ ପାଇଁ ଆପଣତ ଆଉ ଦାୟୀ ହେବେନି ? ଦାୟୀ ହେବି ମୁଁ ନିଜେ । ତେଣୁ ମୋ ବିବାହକୁ ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ । ମୋ ଭବିଷ୍ୟତର ବୁରୁଜ ମୁଁ ନିଜେ ଗଢ଼ି ଥୋଇବି ।

ରାଗରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । — କହିଲେ ତୁ ସେ ଅରୁଣକୁ ବିବାହ କରିବୁ ବୋଲି ଠିକ୍ କରି ନେଇଛୁ, ନୁହେଁ ?

—ଆପଣଙ୍କ ଅନୁମାନ ନିର୍ଭୁଲ ବାପା । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କଥା ଦେଇଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଏ……

ଚୌଧୁରୀ ବାଙ୍କୁ ହସିଲେ । ବିଦ୍ରୋହର ହସ, ବିଦ୍ରୁପର ହସ, ଚୌଧୁରୀ ବଂଶରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ତୁ ଏତେ ନୀଚ ହୋଇ ପାରିଲୁ ? କେଉଁ ମୁହଁରେ ତୁ ସାହସ କଲୁ ଅରୁଣକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ? ମୋର ଶେଷ କଥା ଶୁଣି ରଖ ଦୀପାଳୀ, ତୋ ବାପା ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶପଥ କେବେ ହୁଡ଼ିପାରେନା । ଜ୍ୱଳନକୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କଥା ଦେଇଛି ତା ସାଥିରେ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ବାପା ? ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଦୀପାଳୀ । ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ବାପା । ମୋ ପ୍ରତି ପଥର ହୁଅନି ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର, ମୋ ହୃଦୟକୁ ଥରେ ଜାବେଞ୍ଚି ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ।…

ବହୁତ ଗୁହଁଛି ମୁଁ, ହେଲେ ଗୁହିଁ ସାରବା ପରେ ବି ମୋର ଶେଷ ନାସ୍ପତ୍ର ଜ୍ୱଳନ ସାଥିରେ ତୋର ବନ୍ଧାହ ନିଶ୍ଚୟ ହେବହିଁ ହେବ । ସଗରେ ଥର ଥର ହୋଠଗ୍ଧି ଭିତରୁ ଉଠି ଗୃଲିଗଲେ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ।

ଦୁପାଲୀ ସ୍ତିମିତ ଠିଅହୋଇ ଥାଏ । ଆଖିରୁ ଝରୁଥାଏ ଶ୍ରାବଣର ବାରିଧାରା···

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି ତାର ଲମ୍ବି ଯାଇଛି ଦୂରଦିଗ୍‌ବଳୟର ଶେଷ ଧାରକୁ । ଅଖିକଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଛି ଲୁହର ଲହଡ଼ି । ସେ ଭାବୁଛି । ଯାହା ସେ ଖୋଜୁଛି ତାହା ସେ ପାଇନି । ଯାହା ସେ ପାଇଛି ତାହା ସେ ଗ୍ଭହିଁନି । ଏଇତ ଜୀବନର ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ । ତାକୁ ପୁଣି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ କିଏ ?

ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଢଳି ପଡ଼ୁଛି ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହେବ । ଆକାଶ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ । ବାହାରେ ଝିପିର ଝିପିର ବର୍ଷା । ବାତାୟନ ପଥ ଦେଇ ଉଡ଼ିଆସୁଛି କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳକଣା । ତଥାପି ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ ତାର । ସେ ଖାଲି ଭାବୁଛି । ଅତୀତର ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ହେଜି ହେଜି ଝଲସି ଉଠୁଛି ।

ଝରକାର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ପାଣି ଛୁଟିା ମାରୁଛି । ରୋକି ହେବନି ତାକୁ । ଦିପାଳୀର ଚକ୍ଷୁରୁ ଝରୁଛି ଲୁହ, ତାକୁ ବି କିଏ ଏତେ ସହଜରେ ରୋକି ହେବ ?

ଅତୀତର ଏଇ ସ୍ମୃତି ଭିତରେ ପଉରହି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଦିପାଳୀ । ବାପାଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଝାଇଛି । ପିଲାଙ୍କ ପରି ଅଳି କରିଛି । ଶେଷରେ ଅଭିମାନ କରିଛି । ମନଇଚ୍ଛା କାନ୍ଦିଛି, ତଥାପି ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି କେହି, ଛଳ ଛଳ ଲୁହ ଦେଖି କାହାର ଦୟା ହୋଇନି । ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ବାପାଙ୍କର ଏଇ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ସମର୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି ।

ନାରୀ ହୋଇ ସେ'ବା ଆଉ କଣ କରିପାରିଥାନ୍ତା ? ଶେଷକୁ ଧମକ ଦେଇଛି । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛି, ଆପଣ ଏ ବିବାହ ବନ୍ଦ ନକଲେ ମୁଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବି ।

ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ ହସିଲେ । ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ଦିପାଳୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁ ସେଥିରେ ଦୁଃଖ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କ କଥାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେବ ସେ, ଅସମ୍ଭବ ?

ଦିପାଳୀ ନୀରବ ରହିଛି । ଭାବି ଭାବି ବେଦମ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ତଥାପି କୂଳକିନାରା ମିଳିନି କିଛି ।

ସେ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ଅରୁଣ ପାଇଁ ବେଶୀ ବିଚଳିତା । ଆଜି ସେ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ପାଶୋରି ପକାଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ବୁକୁ ଉପରେ ମୁହଁଥାପି ଭୁଲିଯିବ ଅତୀତର ଅପାଶୋରା କାହାଣୀ, କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ପାରିବତ ଅରୁଣ ? ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠିବ ନାହିଁତ ସେ ?

ଝଡ଼ ବେଗରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଅରୁଣ । ଧିରେ ଡାକିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଅତି ପରିଚିତ ସ୍ୱର ଶୁଣି ମୋର ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲି ଦୀପାଳୀ । ପଣତ କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ଚେୟାର ବସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ କଲା ।

ଚେୟାରରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଦୀପାଳୀ…

କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛନ୍ତି ଦୀପାଳୀ । ମୋର ବିବାହିତ ?…

—ହଁ……

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛ ଯେ ? କିଛିତ ଭୁଲ ଶୁଣିନାହଁ । ମୁଁ ବିବାହ କରୁଛି ପୁରୀର ବିଖ୍ୟାତ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ରଣଜିତ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଜ୍ୱଳନ ବାବୁଙ୍କୁ । ନିକଟରେ ସେ ବାର—ଅଟ—ଲ ପାଶକରି ଆସିଛନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ଅଭିଜାତ୍ୟ ଅଛି, ବୁନିୟାଦ ଅଛି ।

ଦୀପାଳୀ…?ଅରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଆତଙ୍କ ।—ଏଇ କଣ ତୁମ ମନର କଥା ।

ହଁ; ଆପଣ ମୋତେ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତୁ । ମନେ କରନ୍ତୁ ଦୀପାଳୀ ମରିଯାଇଛି ।

—ଦୀପାଳୀ । ଏଇ କଣ ତୁମ ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନ ।

—ଆଉ କଣ କରିବି ଅରୁଣ ବାବୁ ? ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଝାଇଛି । ଅଳି କରିଛି, ଅଭିମାନ କରିଛି ହେଲେ କିଛି ଲାଭ ପାଇଲିନି । ସେମାନେ ମୋ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ ହିଁ କରିବେ ।

ତା ହେଲେ ତୁମେ ବିବାହ ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛ ?

ନ ହେଲେ ଆଉ ଉପାୟ କଣ କହନ୍ତୁତ ?

ଘୃଣାରେ ଜଳି ଉଠିଲା ଅରୁଣ ।

– ବହୁତ ଶୁଣିଛି ଆଉ ଶୁଣିବାର ସ୍ପୃହା ନାହିଁ ।

– କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିଛି ତାର କଣ କିଛି ମୂଲ୍ୟନାହିଁ ?

ଟିକିଏ ଚମକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ, ଉପାୟଟା କଣ ଶୁଣେ ?

– ନାରୀ ଜୀବନରେ ସେଇ ଶୁଭରାତ୍ରି ଥରକ ପାଇଁ ଆସେ । ସେମିତି ମୋ ଜୀବନରେ ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ସେଇ ଶୁଭରାତ୍ରି ଅଶୁଭହୋଇ ପଡ଼ିରହୁ, ଶଙ୍ଖବର୍ଣ୍ଣ ନ ବାଜୁ ଦୁନିଆରେ । ଆପଣ ମଙ୍ଗଳ ଦିନ ରାତିରେ ଆସିବେ ସେତିକି ବେଳେ ଆମେ ବାହାରି ପଡ଼ିବା ପଦାକୁ···ଖୋଲିଯିବା ବହୁ ଦୂରକୁ···ନ ଥିବ ସେଠି ନୀଚ ସମାଜ, ନ ଥିବ ପିତାମାତାଙ୍କର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି, ତା' ପରେ ଆମେ ଗଢ଼ିବା ଅମର ପ୍ରେମର ତାଜମହଲ ।

ଅଧରାତିରେ ମୋ ସାଥିରେ ଯାଇପାରିବତ ?

ନିଶ୍ଚୟ······ଦୀପାଳୀ କଣ୍ଠରେ ଦୃଢ଼ତା ।

ଅରୁଣ ମନକୁ ଉପାୟ ପାଇଗଲା, ଅଧର ଉପରେ ବିଜୁଳି ପରି ଖେଳିଗଲା ଧୀରେ ହସ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଡ଼ିଯାଉଛି ଏବେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହେବ । କ୍ରମେ ସନ୍ଧ୍ୟାର ମଳିନତା ଧିରେ ଗର୍ଭି ଦେବୀ ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ନୀରବ କକ୍ଷଟି ମଧ୍ୟରେ । ଆଲୁଅ ଜଳାଇବାକୁ ମନେନାହିଁ କାହାର କି ଆଲୁଅ

ଲଗାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଅରୁଣ । ଆଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ଧକାର ତାକୁ ବେଶ୍ ଭଲଲାଗେ । ଆଉ ସେଇ ଅନ୍ଧକାରରେ ଭାବିବାକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ମଜା ଲାଗେ ।

ଭାବୁଥିଲା ଅରୁଣ, ଦୀପାଲୀ କଥାଦେଇ କଥା ରଖିନି, ଶପଥ କରି ଶପଥ ଭାଙ୍ଗିଛି । ଅଭାଗସେ ।···ଆଖିଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ବିଗତ ରାତିର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ । ଓଃ, କି ବର୍ଷା, ଅନ୍ଧାରରେ ବିଜୁଳିର ଚମକ, ଘଡ଼ଘଡ଼ିର କାନଫଟା ଆବାଜ ଝୋଡ଼ା ପବନର ଗର୍ଜନ । ନିଜର ବୁକୁଥର ବକ୍ଷ ଉପରେ ଦଳି ମକଚି ଆଗେଇ ଚାଲିଥିଲା ଅରୁଣ । ଦୀପାଲୀ କଥା ଦେଇଚି—ନିର୍ଜନ ନିସ୍ତଛିଆ ରାତିରେ ବାପାମାଆ, ଘରଦ୍ୱାରର ଆଭିଜାତ୍ୟ ମୁହଁରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିବ ସେ । ବାପ ମାଆ ବୁଝିବେ ପ୍ରେମର ଶେଷ ପରିଣତି କଣ ? ସମାଜ ବୁଝିବ ଦୁଇଟି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୌବନର ଯୁବକ ଯୁବତୀର ହୃଦୟର ଗ୍ରନ୍ଥି କେଡ଼େ ଶକ୍ତ । ଆଉ ପିତା ବୁଝିବେ ଆଭିଜାତ୍ୟ ବଡ଼ ନୁହେଁ—ବଡ଼ ନିଜ ରକ୍ତମାଂସର ଗଢ଼ା ଝିଅ ।

ଅରୁଣ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିଲା । ମନରେ ଅଜସ୍ର ଭାବନା—ନିସ୍ତଛିଆ ବର୍ଷା ରାତିରେ ଦୀପାଲୀକୁ ନେଇ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ?

ସାମନାରେ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ତ୍ରିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ଗୋଡ଼ ଚପି ଚପି ଆଗେଇଲା ସେ । ଦରଜାରେ ହାତ ଥାପିଲା ଅରୁଣ ।

ଦୋତାଲାର ଏକ ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ମଧ୍ୟରେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲା ଦୀପାଲୀ । ସ୍ୱପ୍ନ ଛୁଟିଲା, ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା କାନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଲା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ବିଛଣାରୁ ଉଠିବସି ଅସଂଯତ ବେଷ୍ଟରଣୀକୁ ଦେହ ଉପରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ଚୁଟିର ଉପରେ ହାତ ଥାପିଲା । କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦୁଇଟା ବାଜିଛି । ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିବା ଏଇ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ । ଦରଜା ଫିଟାଇ ବାହାରକୁ

ଆସିଲା । ବର୍ଷା ହେଉଛି ବାହାରେ, ଧନଯାକ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ଏଇ ହେଉଛି ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତି । ଚଢ଼ୁଟୁଚ୍ଛି ବାବୁଙ୍କ ଦରଜାପାଖକୁ ଆଗେଇଲା ଦୀପାଳୀ । ଦରଜାପାଖରେ ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ କହିଲା ବାପା । ତୁମର ଅଯୋଗ୍ୟ ଝିଅମୁଁ । ତୁମ କଥାରଖି ଅନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ବିବେକ ବାଧାଦେଲା । ତେଣୁ ତୁମ ନିଷ୍ଠୁର ଆଦେଶକୁ ଅବହେଳା କରି ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲି । ତୁମ କଥା ରଖି ପାରିଲିନି ବୋଲି କ୍ଷମା ଦେବ ।

ଶେଷ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ ଦୀପାଳୀ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲା । ଗୋଡ଼ ଆଗକୁ ପଡ଼ୁନି । ପଛରୁ ଯେପରି କିଏ ଗୋଡ଼ ଦିଟା ଟାଣି ରଖୁଛି । ଘରର ମାୟା ମମତା, ପିତାମାତାଙ୍କର ନିବିଡ଼ ଆକର୍ଷଣ. ବଡ଼ଲୋକର ଆଭିଜାତ୍ୟର ମୋହ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାହେଉନି କମାରୁ···ଦଣ୍ଡେ ଠିଆ ହୋଇ ଭାବିଲା ସେ, ଏ ଦୁର୍ବଳତା ତାର ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? କାନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉଛି ସେଇ ପରିଚିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର —ଦୀପାଳୀ । ନିଜମନକୁ ନିଜେ ଶକ୍ତ କଲା ସେ । ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲି ଆହୁରି ଜୋରରେ । ବାରଣ୍ଡା ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଛି କି ନାହିଁ ପଛରୁ ଗୋଟାଏ କେଁ କରି ଶବ୍ଦ ହେଲା; ଚମକି ପଡ଼ିଲା ସେ, ବାପାଙ୍କ କୋଠରୀର ତୋଫା ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଆଲୁଅ ଆସି ପଡ଼ିଲା ଦୀପାଳୀ ମୁହଁ ଉପରେ ।

—ଦୀପାଳୀ । ଚୌଧୁରୀଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲା

ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଦ ଦୁଇଟି ଥମି ଗଲା ଭୟରେ । ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିଲେ ଚୌଧୁରୀ । ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲୁ ଶୁଣେ ?

କାନ୍ଦରେ ଜଡ଼ ଯାଇଥିଲା ଦୀପାଳୀ । ଭୟରେ ଥର ଥର ଉତ୍ତର ଦେଲା, ବାହାରକୁ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ଅ-ସ୍ଲାକୁ ଫେଲି ନେଇ ହସିଉଠିଲେ ରଜଧୂସ୍ର—କହିଲେ ଯେଉଁ ଦିପାଳୀ ସହଳ ସନ୍ଧ୍ୟାର ବହଳ ଆବରଣ ଭିତରେ ତଳ ମହଲକୁ ଯାଏନି ଭୟରେ, ସେ ପୁଣି ଏ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ମୁଖର ରାତିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ଚମତ୍କାର, କିନ୍ତୁ ମିଛ କହି ତୁ ଧରା ପଡିଯାଇଛୁ ଦିପାଳୀ । ମୋ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରି ଅରୁଣ ସାଥିରେ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ! ନୁହେଁ ?

—ବାପା ! ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଦିପାଳୀ ।

ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ନାହିଁ ଦିପାଳୀ ! ଛୁଆଳିଆ ବୟସର ତୋର ସବୁ କିଛି ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ନୁହେଁ । ଫେରିଯା ଦିପାଳୀ । ନଚେତ୍... ରଜଧୂସ୍ର ମାଡି ଆସୁଥିଲେ ତା'ର ଆଡକୁ । ଦିପାଳୀ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ଆଗକୁ କବାଟ କିଳି ଫେରିଲେ ରଜଧୂସ୍ର ବାବୁ ।

ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟା ଦିପାଳୀ ବସିପଡ଼ିଲା ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ପବନରେ ଭାସିଆସୁଛି ସେଇ ପରିଚିତ କଣ୍ଠର ମୃଦୁସ୍ୱର । ଦିପାଳୀ । ଦିପାଳି !

ରାତି ପାହିଲା । ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସିନ୍ଦୁର ଫାଟିଲା । କଅଁଳ ଖରା ଧରା ବକ୍ଷରେ ବିସ୍ତୃତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ମନକୁ ଧରି ଫେରିଲା ସେ ।

ତା' ପରେ......

ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ବିଛଣା ଉପରେ ଢାଳିହୋଇ ପଡି ନିଜର ଅତୀତ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଅତି ଓଜନଭରି କରି ନିରେଖି ଚାଲିଲା ଅରୁଣ, ଦିପାଳୀ ଶପଥ କରି ଶପଥ ଭାଙ୍ଗିଛି । ପ୍ରତାରଣା କରିଛି । ନିର୍ମଳ ଭଲ ପାଇବା ଭିତରେ ଗରଳ ଭରିଛି ।

ଆଉ ସେ । ...... ?

ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ଦିପାଳୀର ଶୁଭବିବାହ ବନ୍ଦ କରିପାରି ଥାଆନ୍ତା । ଦୁନିଆ ଆଗରେ ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତା ଦିପାଳୀ ସଚ୍ଚରିତ୍ରା ନୁହେଁ, ଦିପାଳୀ କଳଙ୍କିନୀ । କିନ୍ତୁ ସେ ଚାହିଁ ନ ଥିଲା ଦିପାଳୀର ଅମଙ୍ଗଳ । ନୀତିନିୟମ ଧରି ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ ହୋଇଛି । ମୂକ ସାକ୍ଷୀଭଳି ସେ ଚାହିଁ ରହିଛି କେବଳ । ପ୍ରତିବାଦ କରିନି । ଦିପାଳୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପତ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ଆଣିନି । ବରଂ ଦିପାଳୀକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛି ତା ଭବିଷ୍ୟତ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ କେପରି ସୁଖରେ କଟୁ । ସେ କିମିତି ତାକୁ ଭୁଲିପାରୁ ।

କିନ୍ତୁ ଭୁଲି କଣ ପାରିଲା ସିଏ ? ବରଂ ଚୁହାଇ ଚୁହାଇ ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା ସେଇ ଭାବନା— ନିଜର ଆଖିକୁ ଚିପୁଡ଼ି ଧରିଲା ସେ । ହେ ଭଗବାନ । ଅରୁଣ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଦିପାଳୀର ଲୋଭନୀୟ ଯୌବନକୁ ନେଇ ଆଉ ଜଣେ ଉପଭୋଗ କରିବେ ? କିମିତି ସହ୍ୟ କରିବ ଅରୁଣ । ବରଂ ତା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିଦିଅ ।

ଅରୁଣ ଭାବିଥିଲା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ବାଧା ଦେଉଛି ତା ସଚେତ ବିବେକ । ଭଗବାନ କଣ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ ଇମିତି ଜୀବନଟାକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହତାଶ ଭିତରେ ନିଃଶେଷ କରିଦେବା ପାଇଁ ? ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସେ ବା ଆଉ କଣ କରି ପାରିଲା ?

ଭାଇ ।

ନରମ କଣ୍ଠର ମଧୁର ଗୁଞ୍ଜନ ଉଦାସ ପବନରେ ଲହରି ଉଠିଲା । ଅରୁଣ ଭାବନାରେ ବାଧା ପଡ଼ିଲା । ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ପଛକୁ ।

ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ସୁଜାତା ଅସୁଛି । ନାବଢ଼ ଅଙ୍ଗରେ ଚଞ୍ଚଳ ଗୃହାଣୀ । ମୁହଁରେ ଉଲ୍ଲାସର ସ୍ପର୍ଶ । ଲମ୍ବେଣୀ ଜୁଡ଼ା ପିଠି ଉପରେ ଥର ଥର ନାଚୁଛି । ଦେହର ତଳର ଚେନା ଚେନା ବାଳଗୁଡ଼ିକ ପବନରେ ଥର ଉଠୁଛି । ଚେୟାର ଉପରେ ହାତ ଭର ଦେଇ ଠିଆ ହୋଇଛି ସେ ।

ଧନୀ ପିତାର ଅଲ୍‌ଅଲ କନ୍ୟା ଅରୁଣର ଏକମାତ୍ର ଭଉଣୀ ସୁଜାତା । ସତରଟି ବସନ୍ତ ଅତିବାହିତ କରିଯାଇଛି ତା' ଜୀବନ ଯୌବନର ପରପାଶରେ । ଆଖିରେ ମାୟାର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ୍ ଆଉ ଭାବନାରେ ମଳୟର ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗ ।

ଅଭିଜାତ୍ୟର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଭିତରେ ବଢ଼ି ଆସିଛି ସୁଜାତା । ଅଭାବ ସ୍ପର୍ଶ କରିନି ତାର ନରମ ମନକୁ । ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଭିତରେ ବଢ଼ି ଉଠି ତାର କଅଁଳ ଆଖି ଗହଳ ନିଶାରେ ଢୁଳୁ ଢୁଳୁ ।

ବେଳେ ବେଳେ ସୁଜାତା ଅଭିମାନ କରେ ତାର ଏକମାତ୍ର ଭାଇ ଅରୁଣ ନିକଟରେ । ଅରୁଣ କୋଳରେ ପିଲାଙ୍କ ପରି ଲେଟିଯାଇ କେତେ କଣ ଅଭିଯୋଗ କରେ । ରିଷ୍ଟୱାଚ, ଫାଉଣ୍ଟେନ ପାଇଁ ଦାବୀ କରେ । ସିନେମା ଯିବା ପାଇଁ ଅଳିକରେ । ଅରୁଣ ସବୁ ଶୁଣେ । ଅଭିଯୋଗ ପୂରଣ କରେ । ସୁଜାତା ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟେ ।

ଆଜିବି ସେମିତି କିଛି ଅଭିଯୋଗ ନେଇ ଆସିଛି ସୁଜାତା ।

ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅରୁଣ । —ଠିଆହେଲୁ କାହିଁକି ? ବସୁନୁ ।

ଚେୟାର ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ସୁଜାତା କହିଲା—ଗୋଟାଏ ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣିବ ଭାଇ ?

ଶୁଭ ଖବର ? ପୁଣି ମୋ ପଇଁ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଅରୁଣ ।

—ହଁ ଭାଇ, ଶୁଭ ଖବର । କିନ୍ତୁ ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ କଣ ଦେବ ଶପଥ କର ପ୍ରଥମେ ?

ହସିଲା ଅରୁଣ, ସୁଜାତାର ଖୋଲା ପିଠକୁ ଆଉଁସୁଆଉଁସୁ କହିଲା—କେଉଁଦିନ ତୋର କାମନା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଛି କହି ପାରିବୁ ମୋତେ ?

—ମାନୁଛି ମୁଁ । ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଦାବୀ କରିଛି ତାହା ତୁମେ ଦାନ କରିଛ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗ ପୁରିପୁରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ।

—ମାନେ ?

—ଶୁଭ ଖବର ଶୁଣି ସାରିଲା ପରେ ମୋପାଇଁ ଗୋଟାଏ ରିଷ୍ଟୱାଚ ଆଣି ଦେବ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା—କହିଲା ତୋର ତ ରିଷ୍ଟୱାଚ ଅଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଗଲାଣି ଭାଇ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଗୋଟାଏ ନୂଆ ରିଷ୍ଟ ୱାଚ ଦରକାର । ଦେବ କି ନାହିଁ କହିଲ ?

ଅରୁଣ ଶପଥ କଲା ।

ଲୁଗା ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ଛବି କାଢ଼ିଲା ସୁଜାତା—ଦେଖିଲ ଭାଇ । ଝିଅଟି କେତେ ସୁନ୍ଦରୀ ହୋଇଛି । ଏ ଯଦି ଆମଘରକୁ ନୂଆବୋହୂ ହୋଇ ଆସନ୍ତା ନା…ଅଃ, କି ମଜା ହୁଅନ୍ତା ? ମୁଁ କଣ ତୁମ ସାଥିରେ ଗପ କରନ୍ତି ଆଉ ? ସବୁବେଳେ ଖାଲି ନୂଆବୋହୂଙ୍କର କୁନି କୁନି ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ଅଲତାରେ ରଞ୍ଜିତ କରି ଦିଅନ୍ତି ।

ଚମକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ । ଭାବନା ରେଇଁ ଉଠିଲା ପୁଣି ଥରେ । ସୁଜାତା ଏଇ ଶୁଭଖବର ଶୁଣେଇ ଦାବୀ କରୁଛି ହାତ ବନ୍ଧା ଘଣ୍ଟା ।

—କଣ କହୁଲନି ଭାଇ ! ମନକୁ ପାଉଛିନା ?

ଅରୁଣର ମନ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ବିବାହ କରିବ ବୋଲି ଶପଥ କରି ଦୀପାଳୀ ଅନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରି ଯାଇଛି । ସ୍ୱାମୀର ପ୍ରଶାନ୍ତ ବୁକୁ ଉପରେ ମୁହଁ ଥାପି ରଙ୍ଗିନ୍ ନିଶାରେ ବିଭୋର ଥିବ ସେ । ଆଜି ସେ ନିଜେ······

ଯେଉଁଦିନ ଦୀପାଳୀ ଜଣେ ଅଜଣା ପୁରୁଷର ହାତଧରି ଚାଲି ଯାଇଛି, ଅରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳକୁ ସେଇ ଦିନୁ ସେ ଶପଥ କରିଛି ମୋଟେ ବିବାହ କରିବନି ବୋଲି । ଚିରଦିନ ଅବିବାହିତ ଜୀବନ ଧରି ସେଇ ଛଳନାମୟୀ ଦୀପାଳୀକୁ ଦେଖାଇ ଦେବ ନାରୀ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା କରି ଅନ୍ୟକୁ ସ୍ୱାମୀ ପଦରେ ବରି ନେଇପାରେ କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ସଜଳ ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ନେଇ ଏକାକୀ ବଞ୍ଚିରହେ ଦୁନିଆରେ । ନାରୀ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତାରଣା କରେ । ପ୍ରଣୟିନୀର ରୂପ ନେଇ ପୁରୁଷକୁ ମତୁଆଲ କରେ । ପୁଣି ସେଇ ନାରୀ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀର ରୂପ ନେଇ ପୁରୁଷକୁ ବିକଳାଙ୍ଗ କରେ । ତା'ର ଦୀର୍ଘ ଭବିଷ୍ୟତ ଚୂରମାର କରେ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷ କରେ କଣ ?

ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତି ମନ ତାର ବିଦ୍ରୋହ କରି ଉଠୁଥିଲା । ନାରୀ ଜାତି ପ୍ରତି ମନ ତାର ବିଷେଇ ଉଠୁଥିଲା ।

—ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ସୁଜାତା । କଣ କହିଲନି ଭାଇ ?

ମୁହଁ ଟେକି ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା । ସୁଜାତାର କଅଁଳ କେଶକୁ ଆଉଁଷି ଆଉଁଷି କହିଲା—ମୁଁ ତ ବିବାହ କରୁନି ମୋଟେ ?

ଚମକି ଉଠିଲା ସୁଜାତା । କଣ କହିଲ ? ବିବାହ କରିବନି ? ତେବେ ମୋର ଏତେ ବଡ଼ ଆଶା ଖାଲି କଳ୍ପନା ଭିତରେ ରହିଯିବ ? ସାହାରା ମରୁଭୂମି ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯିବ ତାର ପାଦ ଚିହ୍ନ । ନାଁ, ସେ କଥା ହେବନି । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ

କରିବା । ଏ ଘରକୁ ଯିଏ ଭାଉଜ ହୋଇ ଆସିବ ସେ ତ ଅସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେଁ । ସିଏ ପଢୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ । ଦୁଇ ମାସ ଗଲେ ପରୀକ୍ଷା ସରିବ । ତା ପରେ ବିବାହ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ । ତୁଣ୍ଡରେ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଯାଉଛି ଭାଇ, କିନ୍ତୁ ମୋ ଘଡ଼ିଟା ତୁମ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଯେମିତି ପାଏ ?

ସୁଜାତା ଚାଲିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିଯାଇଛି ନୂଆ ବୋହୂର ଛବିଟିକୁ । ଡାକିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲେ ବି ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାଧିର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲି ପାରନି ସେ । ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ପାସ୍‌ପୋର୍ଟ ସାଇଜର ଫଟୋଟି । ତା'ର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ସତେ ଯେମିତି କହୁଛି —
— ଦେବତା; ମୁଁ କଣ ତୁମ ପାଇଁ ଅନୁପଯୁକ୍ତା ? ମୁଁ କଣ ତୁମ ଦୀପାଳୀ ଭଳି ସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେଁ ?

ଦୁଃଖରେ ଆଖି ମୁଦିଲା ଅରୁଣ ।

ତିଳ ତିଳ ଜଳିତ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ବେଦନାକୁ ହତାଶାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ଭସେଇ ଦେଇ ନିଜକୁ ନିହାତି ଅସହାୟ ମନେ କଲେ ଅରୁଣ । ଭାବନାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ନିଜର ଅବସ୍ଥିତି ନିହାତି ଦୁର୍ବିସହ ହୋଇ ଉଠିଛି । ନିତିଦିନର ଖାଇବା

ଖିଲବା ଭିତରେ ସେ କେବଳ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଛି ବ୍ୟର୍ଥତାର ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ।

ଭଲ ପାଇବା ତେବେ କଣ ପାପ ? ଅନ୍ତର ଦେଇ ନାରୀକୁ ପ୍ରେମ କରିବା କଣ ପୁରୁଷର ବିରାଟ ଭୁଲ୍ ? କେତେ ଭାବିଛି ସେ ? ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀର ବୟସ ଲୋଭ ପାଇଁ କେତଦିନ ବା ସେ ଧୂଳୀର କଣିକା ପରି ଘୂରି ବୁଲିବ ରାଜରାସ୍ତାର ଧାରେଧାରେ । ନାଁ, ଏଣିକି ତାକୁ ସବୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୀପାଳିକୁ ପାଶୋର ଦେବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ସଜାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କିନ୍ତୁ ସେ କଣ ତେବେ ଦୀପାଳୀକୁ ପାଶୋର ଦେଇ ପାରିବ ? ପାଶୋର ଦେଇ ପାରିବ ସେଇ ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକୁ ?

କିନ୍ତୁ ପାଶୋର ଦେଇଛି ଦୀପାଳୀ । ବିବାହ କରି ଚାଲି- ଯାଇଛି ବହୁତ ଦୂରକୁ । ହଂସଲୀ ଶେଯ ଉପରେ ଶୋଇ ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ଭିତରେ ବହୁ ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବ ସେ । ଅଥଚ ସେ ନିଜେ ହତାଶାର ଘନଘଟା ଭିତରେ ପେଷି ହୋଇଗଲେଣି ଭୁଲି ପାରିନି ଦୀପାଳୀକୁ । କି ଭୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ ଏ ଜୀବନରେ ।

ଅନେକ ଭାବିଛି ସେ । ଦୃଢ଼ ଶପଥ କରିଛି ଆଉ ତା' କଥା ଭାବିବନି ବୋଲି । ହେଲେ ପାରିଛି କଣ ? ନୀରୋଳା ରାତ୍ରିର ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତିରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଛି । କଳା ରାତିର ବୁକୁ ଚିରି ଛପି ଛପି ଆସିଛି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ବଧୂଲି ଓଠରେ ହସରି ରୋଷଣୀ କରି ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସିଛି । ଗୁଡ଼ି ଉପରକୁ ଅଜାଡ଼ି ପଡ଼ି ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଛି । ଅଭିମାନ କରିଛି ମୋ ଉପରେ ଅରୁଣ ? ବିଭିନ୍ନମାସଂର ଦେହ ଧରି ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲୁ । ପିତା

ମାତାଙ୍କର ନିର୍ମମ ଆଦେଶ, ସମାଜର ଶୃଙ୍ଖଳିତ ନିୟମକୁ ଡରି ମୁଁ ସିନା ବିବାହ କରି ଗଲି ହେଲେ ମନ ଅଛିତ ତୁମ ପାଖରେ । ଏ ଜନ୍ମରେ ସିନା ମିଳନ ହୋଇ ପାରିଲାନି ପୁଣି ପରଜନ୍ମ ଅଛିତ ? ଏଇଥିପାଇଁ ଏତେ ଅଭିମାନ ?

ଅରୁଣ ଚାହିଁଥିଲା ଦୀପାଳୀର ତରଙ୍ଗାୟିତ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ,

ହସିଲା ଦୀପାଳୀ, ହସି ହସି ଲେଟି ପଡ଼ିଲା ଅରୁଣର କୋଳରେ । ଓଃ, ଅଭିମାନ ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ ବୋଧେ ? ଏଥର ଅଭିମାନ ଭାଙ୍ଗିତ ଥିବ । ଅଳି କରୁଥିଲା ଦୀପାଳୀ ।

ଅରୁଣ ଚାହିଁଲା ଦୀପାଳୀକୁ । ଅର୍ଦ୍ଧନିଶୀଥିନୀର ବୁକୁଚିରି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇ ଯାଉଛି ଦୀପାଳୀର ରୂପ ରେଖା---

ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି । ବେଡ୍ ସୁଇଚ ଉପରେ ହାତ ମାରିଛି । ସତେ କଣ ଦୀପାଳୀ ଆସିଥିଲା ? ଆସିଥିଲା ଯଦି ଫେରିଗଲା କାହିଁକି ? କଣ ଏ ଜୀବନଟାକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ? ଇମିତି କେତେ କଣ ଭାବୁ ଭାବୁ ନିଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ତାର । ତଥାପି ସରିନି ତାର ଭାବନା କି ମରିନି ମନର ଅବଶୋଷ ।

••• ••• ••• •••

•••ସେ ଦିନ ରାତି ଏଗାରଟାରୁ ଚିପିଯାଇଥାଏ । ସୁଜାତା ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ । ଉଦୟ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ କିରଣ ଧରିତ୍ରୀ ବକ୍ଷକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଭାଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରି ନାହାନ୍ତି ସେ ।

ନିଦରେ ଆଖିପତା ମୁଦି ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ତଥାପି ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ଭାଇଙ୍କୁ । ଦରଜା ପାଖେ ଗୋଟାଏ ଆବାଜ ହେଲା । ଉତ୍‌କଣ୍ଠାର ସହିତ ସୁଜାତା ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ, ଭାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମିତି କାହିଁକି ଚାଲୁଛନ୍ତି ? ଆଗେଇଲା ସୁଜାତା । ଟଳି ଟଳି ପଶି ଆସୁଛି ଅରୁଣ । ଦରଜାରେ ଆଘାତ ଲାଗିଲା,

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିଛି କେତେ ବେଳୁ ପୃଥିବୀର ବିଶାଲ ଛାତି ଉପରେ । ପୃଥିବୀର ଅଙ୍ଗନେ ଅଙ୍ଗନେ ଝରିପଡ଼ୁଛି କମ ସନ୍ଧ୍ୟାର ନମ୍ର ଆଶୀର୍ବାଦ । ସତେମ, କେଡ଼େ ମନୋରମ ଏଇ ସ୍ୱପ୍ନିଳ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆଲେଖ୍ୟ ।

ବିରାଟ ଦର୍ପଣ ସାମ୍ନାରେ ମୀରାବାଈ ନିଜକୁ ସଜାଇଲା । ଦେହର ସମସ୍ତ ବେହରଣ ଖୋଲି ନିଜର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ବକ୍ଷ ଆଉ ସୁଷ୍ଠୁଶୁଭ୍ର ଖୋଲା ଦେହକୁ ଚାହିଁ ନିଜ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜେ ମୁଗ୍ଧ ବି ହେଉଥିଲା । କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦରଦିଶୁଛି ସେ । ଫୁଲିଲାଫୁଲିଲା ଗାଲଉପରେ ଅଫଗାନି ସ୍ନୋର ପ୍ରଲେପ···ନୀଳ ଆଖି ପତାରେ ସବୁଜକଜଳ ଗାର, ଗୋଲାପ କଳିକା ପରି ଲିପଷ୍ଟିକ ବୋଳା ଓଷ୍ଠକ ଦୁଇଟି କେଡ଼େ ମସୃଣ, କେଡ଼େ ନରମ । ସନ୍ଧ୍ୟାର ମଳୟ ପବନ ଲୁଚି ଲୁଚି ପିଇ ଯାଉଛି ଯୌବନର ମହୁଆ ନିଶା । କ୍ଷଣକପାଇଁ ଉଲ୍ଲସି ଉଠିଲା ତା'ର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ । ମନ ଉଦାସ ଧରି ଆସିଛି ।

ମୀରାବାଈ ନିଜକୁ ଅପୂର୍ବ ଲୋଭନୀୟ କରି ସଜାଇଲା । କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବାକୁ ସେ ଭାରି ଭଲପାଏ । ସେ କହେ କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଲେ ଜୀବନର ଯେତେ କିଛି ଦୁର୍ବଳତା ସେଇ କଳାଶାଢ଼ୀ ଭିତରେ ଲୁଚିଯାଏ । ଅରୁଣ ବି କହେ ସେଇ କଳା ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ଆଉ କଳା ରଙ୍ଗର ବ୍ଲାଉଜ ଗୋରା ଦେହକୁ ଭାରି ଭଲ ଦିଶେ । ମୀରାବାଈ ସେଇ କଳାରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ଲୋଭନୀୟ କରି ସଜାଇବାକୁ ଏତେ ଟିକିଏ ବି ତ୍ରୁଟି କଲାନି । ମୁଣ୍ଡରେ ଗାରେ କୁଙ୍କୁମ, ଅଧରରେ ଧାରେ ହସ, ଆଖିରେ ଦ'ଗାର

ଚଞ୍ଚଳ ପାଦରେ ଧ' ଧାର ଅଳତା । ଅଃ-କି ସୁନ୍ଦର ! ମୀରାଭାଇ ମୁହଁରେ ଶ୍ଳେଷ ହସଟିଏ ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ।

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟରେ ଅଠଟା ବାଜିଲା, ମୁହଲେଉଟାଇ ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ମୀରା । ଆସିବେ ନାହିଁ କି ଆଜି ?

ନିଜର ମନକୁ ନିଜେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ କଥା ଦେଇଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ମୋ କଥାର ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ରକ୍ଷିବେ ।

ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରାଜରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଚାହିଁଥିଲା ମୀରା । ରାଜରାସ୍ତାର ବକ୍ଷଉପରେ ଅଗଣିତ ଲୋକଙ୍କର ଯିବାଆସିବା ଲାଗିଛି, ତା'ର ଭିତରେ ଅରୁଣ ହଲି ଦୋହଲି ଆସୁଥିବ ।

ପାତଳ ସଂଧ୍ୟା କହ୍ଲାଳ ହୋଇଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ରାତି ଗଡ଼ିଚାଲିଛି ଦୂର ଝାଉଁ ଗଛ ଫାଙ୍କରେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ମଉଜ୍ଛବ । ଆକାଶରେ ସଫେଦ ଜହ୍ନ ସବୁଦିନ ରାତି ଅପେକ୍ଷା ଆଜିର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାସ୍ନିତ ରାତିଟାକୁ ଖୁବ୍ ବହ୍ଳଳ କରୁଛି, ତଥାପି ଅରୁଣର ଦେଖା ନାହିଁ ।

ନିଜକୁ ନିଜେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ସେ କଥା ଯେତେବେଳେ ଦେଇ ଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ, ଆଜିର ଏଇ ରାତି ବୃଥା ଯିବନି କେବେ ।

ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଥିଲା ମୀରା ପଛର୍ ଛପି ଛପି ଆସିଛି ଅରୁଣ । ହାତରେ ଗୋଲାପର ସ୍ତବକ । ମୀରାର ଲକ୍ଷ ନାହିଁ ସେଥିପ୍ରତି, ସେ ଜହ୍ନ ଆଡ଼କୁ ତନ୍ମୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ଥିଲା । ଅରୁଣ ମୀରାର ଖାଙ୍କୁଲି କବରୀରେ ଗୋଲାପ ଫେଣ୍ଟା ଥାପିଦେଇ ଅଉଜାଇ ଆଣିଲା ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ।

ସୁଜାତା ଧଇଁନେଲ ଭାଇଙ୍କୁ । ଅବଶ ଶରୀର ଅଜାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ତା' ଉପରକୁ । ଗୋଟାଏ ବିଷାକ୍ତ ଗନ୍ଧରେ କୋଠରୀଟି ପୂରି ଉଠିଲା । ଚମକି ପଡିଲା ସୁଜାତା । ଦାମ ଦାମ ହେଲା ତାର ଛାତି । ଖଟଉପରେ ବସାଇ ଦେଇ ସୁଜାତା କହିଲା-'ତୁମେ ମଦ ଖାଇଛ ଭାଇ ? ଶେଷରେ ତୁମର ଏଇ ଅଧଃପତନ ? କଣ ନାହିଁ ତୁମର ? ଶିକ୍ଷା, ଦୀକ୍ଷା, ଅଭିଜାତ୍ୟ, ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ସବୁଥାଇ ବି ତୁମର ଏଇ ଅଧପତନ ?!

ବିଛଣା ଉପରେ ସେମିତି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ଶୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ—ମୋତେ ନୀତି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ ସୁଜାତା ? ଶେଷରେ ତୁ ବି ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିଲୁ ? ମୋତେ ଶାସନ କରିବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇ ପାରିଲୁ ?

ନିଜକୁ ଅପରାଧୀ ମନେ କଲା ସୁଜାତା ।

କେଇଟି ମୂହୁର୍ତ୍ତ ନୀରବରେ ବିତିଯାଇଛି । ସୁଜାତା ଡାକିଲା ଭାଇ ।

—ଉଁ ?

—ଖାଇବ ଆସ ।

—ନାଁ ମୁଁ ଖାଇବିନି । ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

—ତୁମେ ସକାଳୁ ଯେ କିଛି ଖାଇନା ?

—ବହୁତ ଖାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଖାଇବା ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଇଚ୍ଛାନାହିଁ ତୁ ଯଦି ଖାଇନୁ ତେବେ ଯା ଖାଇନେ ।

ତମେ ଅସନା । ଅରୁଣର ଗୋଟାଏ ହାତକୁ ଧରି ଅଳି କରୁଥିଲା ସୁଜାତା ।

ଅରୁଣର ସେମିତି ଶୋଇଛି । ନିଶା ତେଜିଛି । ସୁଜାତା ଡାକୁଛି, ବାରମ୍ବାର ଡାକୁଛି, ତଥାପି ଶୁଣିନି ଅରୁଣ କି ଶୁଣିପାରିବା ଭଳି ଅବସ୍ଥା ନଥିଲା ସେତେବେଳକୁ ।

ସଫେଦ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅକୁ ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଗୁହିଁଲ ମୀଗ୍ଵ । ଅରୁଣ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଅଦଦ୍ଧ ବନ୍ଧାଯାଇଛି ହସ । ଖସି ଆସିବାକୁ ଉପାୟ ନାହିଁ, ଉଷ୍ମ ପରଶ ବେଶ ମୂଲ୍ୟବାନ ଲାଗୁଛି ।

ଅରୁଣ ଗୃହିଁଲ ମୀଗ୍ଵକୁ । ଫିକା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ସେ । ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷରୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛି ବସନ, ବନ୍ଧୁଲିଅଧରରେ ସୁନେଲି ହସ । ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୁଗର ମିନତି ।

ଖସି ପଡ଼ୁଥିବା ଶାଢ଼ୀକୁ ସଜାଡ଼ ସଜାଡ଼ ଅରୁଣ୍ଟା ଆଖିରେ ନିରେଖି ଗୃହିଁଲ ସେ । ଅରୁଣ ସେମିତି ମୀଗ୍ଵକୁ ଗୃହିଁଛି । ମୀଗ୍ଵ ନିଜର ଗହଳ କେଶ ଜୁଡ଼ାରୁ ଅରୁଣ ଦେଇଥିବା ଗୋଲପ ଫେନ୍ଟା କାଢ଼ି ତା'ର ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲ୍‌ରେ ଥାପିଦେଲ । ଉଚ୍ଛୁଳାପ୍ରେମରେ ଉଦ୍ବେଳ ଅରୁଣ ଅଙ୍କାଇ ଆଣିଲ ତାକୁ ।···

ନୀରବରେ କିଛି ସମୟ ବିତି ଯାଇଛି । ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲ ମୀଗ୍ଵ —ଏଥିଲ ଆସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ବୋଲି ଆଜି ଖୁବ୍ ଶିଘ୍ର ଆସି ଯାଇଛ ?

—ତାହାରେ ମୋର ସାମାନ୍ୟ କାମ ଥିଲ । ସେଇପାଇଁ ତୁମେ କଣ ରୁଷ୍ଟ ହୋଇଛ ? କ୍ଷମା ଦେବ ନି ମୋତେ ।

ଫିକ୍ କରି ହସି ଉଠିଲ ମୀଗ୍ଵ । ଦୁର୍ବଳ ପୁରୁଷ ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ନିକଟରେ ଯୁକ୍ତିରେ ପରାସ୍ତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେ କ୍ଷମା ମାଗିନିଏ । ସେମିତି କ୍ଷମା ମାଗି ନେଇଛି ଅରୁଣ ।

ସଜ୍ଜିତ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିଥିଲେ ଦୁହେଁ । ଅତି ଲଗ ଲଗ ହୋଇ, ଅତି ଅସଂଯତ ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଭାବରେ ।·····

ଅରୁଣ କଣ୍ଠସ୍ଵର ମର୍ମର ଉଠିଲ ।—ମୀଗ୍ଵ ।

—ଉଁ ।

—ତମେ ଦେହଟା କମିତି ଅବଶ ଲାଗୁଛି । ମୁଣ୍ଡଟା ବୁଲୁଚି ।

—ମୁଣ୍ଡ ଚପି ଦେବ । ମୀରାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ।

ଗୋଟାଏ ଗ୍ଲାସ ହୁଇସ୍କି ଦେଲେ ମୋର ଅବଶ ଶରୀର ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ମୀରା, ମୁଣ୍ଡ ଚପି ଦେବା ଦରକାର ପଡ଼ିବନି ?

—ଛି, ଅଭିମାନିନୀ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରା । ପ୍ରତିଦିନ ସେଇ କଥା । ରମ୍, ହୁଇସ୍କି ପିଇ ପିଇ ଦୁର୍ବଳ ଶରୀରଟାକୁ ଏକବାରେ ନଷ୍ଟ କରି ସାରିଲଣି । ଆଜି ମୁଁ ମୋଟେ ସେ ବିଷାକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଦେବିନି । ଆଜି ତୁମେ ସରବତ ପିଇବ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା । ବିଦ୍ରୂପର ହସ । କହିଲା ସେଇ ବିଷାକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ପିଇଲେ ମୋ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହେବ । ସେଥିରେ ତୁମର ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ତା ଛଡ଼ା ତୁମର ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ ଲୋଭ କାହିଁକି ? ବେଶ୍ୟା ତୁମେ, ଗଣିକା ତୁମେ । ତୁମେ ଯଦି ମୋ ଶରୀରଟା ଏକବାରେ ନିଜର କରିନେଇ ବସିବ, ତୁମର ଭଳି ଅତୃପ୍ତ ଅନେକ ମଧ୍ୟ ମୋର ଏଇ ଶରୀରଟାକୁ ଦାବୀ କରିବେ । ଶେଷରେ ମୋର ଅବସ୍ଥା......

ମୀରାର ଅନ୍ତର କାନ୍ଦି ଉଠିଲା—ଆଖି କୋଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା କେଇ ବୁନ୍ଦା ଲୁହ । ଦୃଷ୍ଟିହାଣୀରେ ଶ୍ରାବଣୀର ବନ୍ୟା ଉଚ୍ଛୁଳାଇ । ଥରିଲା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝୁଛ ତୁମେ ?

—ନାଁ, ତୁମକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ଭୁଲ ବୁଝିବି । ତୁମେ କାହିଁକି ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝୁଛ ବୋଧହୁଏ ? କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣ, ଦୁନିଆରେ ଯେତେ କିଛି ଦୁଃଖକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ ଜନ୍, ରମର ସୃଷ୍ଟି । ମୁଁ ତ ମୋ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ପିଉନି, ପିଉଛି ଅତୀତର ସଜଳ ଇତିହାସକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୌବନକୁ ଆନନ୍ଦରେ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ।

—କିନ୍ତୁ ତୁମର ଯେ କ୍ଷତି ହେଉଛି ?

—ସେଥିରେ ତୁମର ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ମୁଁ ମଦ ପିଇବି । କିନ୍ତୁ ପିଇବି, ତୁମେ ଯଦି ନ ଡର ତେବେ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି ବସାକୁ । ପକେଟରେ ପଇସା ଥିଲେ ତୁମଭଳି ହାସ୍ୟମୟୀ ଅଭାବ ହେବେନି ମୋତେ ? କୁହ ଦେବ କି ନାଁ ।?

ମିରାବାଈ ଅନ୍ତରରେ କୁମ୍ଭୀର ଗୋଟେ ଲାଗିଛି । ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଅରୁଣ କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଅଭିମାନ କରିଛି । ଭୁଲ ବୁଝିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ବେଶ୍ୟା ସିଏ । ହାସ୍ୟମୟୀ, ଚଞ୍ଚଳ ସ୍ୱାନା ସେ । ପଇସା ସାଥିରେ ତାର ବ୍ୟବସାୟ, ରକ୍ତ ମାଂସର ମଣିଷ ସାଥିରେ ନୁହଁ ? ହୃଦୟ ସାଥିରେ ନୁହେଁ ।

ତା'ର ବା ଏତେ ଲୋଭ କାହିଁକି ଅରୁଣ ପ୍ରତି ? କ'ଣ ବା ଦାବୀ ଅଛି ତାର ଅରୁଣ ଉପରେ ? କାହିଁକି ବା ସେ ଅରୁଣକୁ ଏତେ ଆପଣାର କରି ଭାବୁଛି ? ଅରୁଣପ୍ରତି ତା'ର ଏତେ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା କାହିଁକି ? ହାସ୍ୟମୟୀ ସେ । ଅନେକ ପୁରୁଷର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣ ଭଳି ଏମିତି ଶିକ୍ଷିତ ଆଭିଜାତ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିବା ଯୁବକ ତ ସେ ଦେଖିନି କେବେ—

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦିନୁ ଅରୁଣ ଏ କୋଠରୀରେ ପାଦ ଦେଲା ସେଇ ଦିନୁ ସେ ତାକୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ନେଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ଏ କଣ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ !

ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା ସକଳ ଅତୀତର ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ।

ସେଦିନର ମାସ, ବର୍ଷ, ତାରିଖ କିଛି ମନେ ନାହିଁ । ରାତି ଦଶଟାରୁ ଟପିଯାଇଥାଏ, ଆଗାମୀ ବର୍ଷାର ଇଙ୍ଗିତ ଦେଖି ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଫେରିଯାଇଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଲେଉଟିଯିବା ପରେ ନିଜର କ୍ଲାନ୍ତ ଶରୀରକୁ ନରମ ଗଦି ଉପରେ ଲୋଟାଇ ଦେଇଥିଲା

ମୀରାବାଈ । ପ ତଳ ଶବ୍ଦ ବହଳ ଧ୍ୱନି । ଦରଜାରେ କାହାର ମୃଦୁ ଆଘାତ ହେଲା । ଗୃହିଁଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ତାର । ଅଳସ ଆଖିପତା ଖୋଲି ଉଠି ବସିଲା ସେ । କିଏ ସେ ? ଏ ନିଝୁମ ବର୍ଷାମୁଖର ରାତିର ବୁକୁ ଚିରି ଆସିଛି ? କଣ ପାଇଁ ? କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲସି ଉଠିଲା ମୀରାବାଈ । ଅବଶ ହୋଇ ଉଠିଲା କାମୁକ ଶରୀର । ବର୍ଷା ରାତିର ଶୀତୁଆ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯୌବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ । ଅଧରରେ ହସ ଖେଳାଇ ଆଗେଇଲା ସେ ।

ଯୁବକଟି ପଶିଆସିଲା କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ଯାଇଛି ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା । ଲୋମ ମୂଳ ଟାଙ୍କୁର ଉଠୁଛି ଶୀତରେ । ଆଖି ଲାଲ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ମୁହଁରେ ବିଷାକ୍ତ ଗନ୍ଧ ।

ନିର୍ନିମେଷ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୀରାବାଈ ଚାହିଁ ରହିଲା ସେଇ ଯୁବକ ଆଡ଼କୁ । ଅଭିଜାତ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀର ବୋଧହୁଏ । କି ସୁନ୍ଦର ମ ସତେ ନିରୋଳା ରାତିର ପ୍ରଥମ ଆଗନ୍ତୁକ ? କଣ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବ ସେ ? କେଉଁ କଥାବସ୍ତୁ ଧରି ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେଇକଥା ଭାବୁଥିଲା ସେ ।

ଯୁବକଟି ଗୃହଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଘୂରାଇଲା—ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ । ତରୁଣୀର ତନୁ ତଟରେ ତଟରେ କିଏ ଯେପରି ବୋଳି ଦେଇଛି ଲଜ୍ଜାର ରକ୍ତିମ ଅରୁଣିମା । ଲାଜକୁଳି ଲତାଟି ପରି ସରମରେ ନଇଁ ଆସି କଙ୍କ୍ରିଟ୍ ଚଟାଣ ଉପରେ ଗାର କାଟୁଛି ସେ ।

ମୁଣ୍ଡରୁ ନିଗିଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିବା ପାଣିକୁ ରୁମାଲରେ ପୋଛୁଥିଲା ସେ । ଛୋଟ ରୁମାଲ୍ ଖଣ୍ଡକ ଭିଜିଯାଇଛି । ମୀରାବାଈ ଆଖିପତା ଟେକିଲା ଅବଚେତନ ମନରେ ଚେତନା ଆସିଲା । କ୍ଷୀପ୍ରଗତିରେ ଆଗେଇଯାଇ

ପଲଙ୍କ ବାଡ଼ାକୁ ଲେଉଟ କ୍ କିସ୍ ଟାଇଏଲ୍ ଟା ଆଣି ବଢ଼ାଇଦେଲା ଭଦ୍ର ଯୁବକକୁ ।

ଗ୍ରହଣ କଲା ଯୁବକଟି । ଅଙ୍ଗୁଳି ସ୍ପର୍ଶରେ ଥରି ଉଠିଲା ମୀରାବାଇର ଶରୀର । ଦୋହଲି ଉଠିଲା ମନପବନ । ମନତଳେ ଶିହରଣ ଜାଗିଲା । ଶୀତ୍କାର କି ଅପିଲା ।

ଭାବୁଥିଲା ମୀରା । ଆଜି ଭାରି ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା କାହିଁକି ? ଜୀବନର ଉଆଁଳ ଗାଧୁଆ ବେଳ ନ ଟପୁଣୁ ଅନେକ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନିଜର ମାଂସଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଛି । ପୁରୁଷର ଚଉଡ଼ା ଛାତି ଉପରେ ଲଜ୍ଜକୁଳି ଲତାଟି ପରି ଘାଲେଇ ପଡ଼ିଛି । ତଥାପି ଆଜିର ଶିହରଣରେ ଏତେ ମାଦକତା ପୂରି ରହୁଛି କାହିଁକି ? ମନ ତଳର ଗୋପନ ତନ୍ତ୍ରୀ ତୁହାକୁ ତୁହା ଥରି ଉଠୁଛି କାହିଁକି ?

ଟାଇଏଲ୍ ଟିକୁ ନିଜ ଦେହ ଉପରେ ଥରେ ଘୂରାଇ ଆଣିଲା ଯୁବକଟି । ମିରାବାଇ ହାତଧରି ନେଇଗଲା ପଲଙ୍କ ଉପରକୁ । ଦୁଗ୍ଧଫେନନିଭ କୋମଳ ଶଯ୍ୟାଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲା ଯୁବକଟି । ମିରାବାଇ ପାଖକୁ ଲାଗି ବସିଲା । ଦରଜା ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ନିର୍ଜନ କୋଠରୀରେ ଦୁଇଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୟସର ଯୁବକ ଯୁବତୀ, ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ମିରାବାଇ, ବାବୁ—

ଯୁବକଟି ଚାହିଁଲା ନାରୀ ଆଡ଼କୁ; ଆଖିରେ ସ୍ୱପ୍ନର ଇଙ୍ଗିତ ଭରି ଅଳି କରୁଛି ନାଁ କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ।

ଉତ୍ତର ଦେଲା ଯୁବକ—ମୋ ନାଁ ଅରୁଣ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ନା କଣ କହିଲ ନାହିଁ ? ......

-ମୋ ନାଁଅ.....ତରୁଣୀଟି ହସି ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରବୋଲି ଡାକିଲେ ଚଳିବ ।

—ବାଃ, ସୁନ୍ଦର ନାଁ' ଟିଏ, ତୁମ ରୂପକୁ ନାଁ ଟା ମଧ୍ୟ ଠିକ ଖାପ ଖାଉଛି । ଆଚ୍ଛା ମୀରା, ତୁମେ ମୋର ଗୋଟେ ଉପକାର କରି ପାରିବ ?

—କଣ କହନ୍ତୁନା—ଅଳି କରୁଥିଲେ ମୀରା ।

ଅରୁଣ ପକେଟରୁ କାଢିଲା ରମ ବୋତଲ, ସୋଡ଼ା ବୋତଲ । କହିଲା ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ଦେଇ ପାରିବ ମୋତେ ।

ମୀରାବାଇ ଥରି ଉଠିଲା—ଶିକ୍ଷିତ ଭଦ୍ର ଯୁବକ, ଶେଷରେ ଏଇ ଅଧଃପତନ ? ମନମରମ ଭାରି ଆନ୍ଦୋଳି ଉଠୁଥିଲେବି ପ୍ରଥମ ଅତିଥିଙ୍କର ପହିଲି ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ାଇ ପାରିଲନି ସେ ।

ବିତିଯାଇଛି କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ସାମାନ୍ୟ ନିଶା ଧରିଛି ଯୁବକଟିକୁ । ଶୁଖିଲା ଅଧର ଥରି ଉଠୁଥିଲା ତାରି । ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ବିଛଣା ଉପରେ ଶୋଇ ରହିଛି ମୀରାବାଇ । ତରୁଣୀର ଗହଳ କେଶ ଭିତରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ସଞ୍ଚାଳନ କରୁ କରୁ କାମନାଜଡ଼ିତ ଶୁଖିଲା ଓଠକୁ ଜିଭରେ ଭିଜାଇ ଦେଲା ଅରୁଣ । କଠୋର ମାଂସର ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଇ ସହସ୍ର ଚୁମ୍ବନରେ ଛାଇଦେଲା ସେ ।

ମୀରାବାଇ ଅସ୍ୱସ୍ତି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ମନର ଉତ୍ତେଜନା ବଢି ଚାଲିଲା ।

ରାତିର ଶେଷ ପ୍ରହର, ବର୍ଷା ଝଡ଼େଇ ଯାଇଛି । ରାତିର ଘନକଳା ବୁକୁଚିରି ଅରୁଣ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ମୀରାବାଇ ଚାହିଁ ରହିଛି ଅରୁଣର ଚାଲି ପଥକୁ । ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ହଜି ଯାଇଛି ଅରୁଣର ପଦଚିହ୍ନ ।

ତା ପରେ……ଥର ଥର କରି ଅନେକ ଥର ଅରୁଣ ଆସିଛି । ନୂଆ ହୋଇ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି । କୋଠରୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ

ଧୂଳିକଣା ବି ତାକୁ ଅପଣାର କରି ନେଇଛନ୍ତି । ସେହି ଦିନଠାରୁ ମୀରାବାଈର ଅରୁଣପ୍ରତି ମୋହ ଜାଗିଛି । ······ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ି ଉଠିଛି······ହୃଦୟ ଦେଇ ଭଲ ପାଇଛି ତାକୁ ।

ସକଳ ଅତୀତର ଉଦାସ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତା ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ଠିକ୍ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରି ।

ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଅରୁଣ, ତୁମେ ଜାଣ 'ଏତେ ଭାବୁଛ ମୀରା ? ମୋତେ ଯଦି ତୁମେ ମଦ ପିଇବାକୁ ନ ଦେବ ତା ହେଲେ ସେଇକଥା ପରିଷ୍କାର ଶୁଣାଇ ଦିଅ । ମୁଁ କଦାପି ଆଉ ମୋଟେ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବନି ।'

ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଉଠୁଥିଲା ଅରୁଣ ।

ଦୁଇବାହୁକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଛି ମୀରା । କଣ୍ଠରେ ବ୍ୟସ୍ତତା ତୋଳି, ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିମାନର ସୁର ଦେଇ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠିଲା ମୀରା—ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ସେଇ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବ । ସେଇ ଧମକ ଦେବ । ଛି, କି ନିଷ୍ଠୁର ପୁରୁଷ ଜାତିଟା ମ ସତେ ।

ସୋଡ଼ା ସାଥିରେ ରମ୍ ମିଶାଇ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ପିଇଦେଲା ଅରୁଣ, ଆଉ ଗ୍ଲାସେ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

—ନାଁ, ମୋଟେ ନୁହେଁ, ଅଭିମାନ କରି ଘୁଞ୍ଚି ଯାଉଥିଲା ମୀରା—ପଣତ କାନିକୁ ଟାଣି ଧରିଲା ଅରୁଣ ।

କାନ୍ଧ ଉପରୁ ବସନ ଖସିପଡ଼ିଲା—ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଛି । ସରମରେ ନଇଁ ଆସି ଅରୁଣ ଛାତିରେ ଅଜାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ମୀରା ବାଈ ।

ସାର୍ଥକତାର ହସ ହସିଲା ଅରୁଣ, କାମନାଜଡ଼ିତ ଶରୀରକୁ ମିଶାଇ ଦେଲା ମୀରାବାଈର ମାଂସଳ ଶରୀର ସାଥିରେ ।

ଅସମଯୁଷ୍ଟାରେ ବିଛଣା ଉପରେ ଢାଳେଇ ପଡ଼ି ନିଜର ଅତୀତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଅତି ଶିନଭିନ୍ନ ଭାବରେ ତୁଳନା କରୁଥିଲା ଅରୁଣ । ଅତୀତର ପାଦଚିହ୍ନ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି ମରୁଭୂମିର ରେତ୍ରବାଲି ଭିତରେ···ଅଜି ଅସ୍ପନ୍ତା କାଲିର କାଳି ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଅଜର ଭବିଷ୍ୟତ ଅଗେଇ ଅସିଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଅତୀତର ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଟେଇଁ ଉଠେ ବେଳେବେଳେ, ସେ ଭୁଲିବାର ନୁହେଁ କି ଭୁଲି ହେବନି ତାକୁ । ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ସେ, ତୁହାକୁ ତୁହା ମନ-ଭିତରେ ସେତିକି ଉଙ୍କିମାରୁଥିଲା ତାର ଭାବନା । ସତେ କଣ ସେ ଭୁଲି ପାରିବନି ତାକୁ ?

ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ଲଳନା ଯଦି ଅତୀତ ପ୍ରେମିକର ଜୀବନ୍ତ ସମାଧି ଉପରେ ଚଞ୍ଚଳ ପ୍ରଜାପତି ପରି ନାଚିକୁଦି ବଞ୍ଚିପାରେ ତେବେ ସେ କାହିଁକି ଗୋଟିଏ ନାରୀର ନଗ୍ନ ରୂପରାଶିକୁ ପାଶୋରି ଦେଇ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବିବାହ କରି ପାରିବନି ? ନାଁ, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବ ।

ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ କଲା ଅରୁଣ । ଲୁହାଠାରୁ ଅଧିକ କଠିଣ । ପ୍ରସ୍ତର ଠାରୁ ଅଧିକ ରୁକ୍ଷ । ଏଥର ସେ ଦୀପାଳୀକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଅତୀତର ସେଇ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକୁ ପାଶୋରିଯିବ । ଦୀପାଳୀ ବୋଲି କିଏ ଜଣେ ଥିଲା; ଏକଥା ମନକୁ ମୋଟେ ଆଣିବନି । ସେ ବିବାହ କରିବ । ପୁରୁଷର ଅପୂରଣୀୟ ଜୀବନ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀ ରକ୍ତ ମାଂସର କୋମଳ ଶରୀର ଏକାନ୍ତ ପରିପୂରକ

ଏହା ସେ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା । ଏଇଥି ପାଇଁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପିତାମାତାଙ୍କ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ଭଉଣୀର ଦାବୀ ପାଇଁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସଚେତ ବିବେକ ବାଧା ଦେଉଥିଲା ତାକୁ । ଦୀପାଳୀ ତାର ପ୍ରାଣର ପ୍ରେୟସୀ । କବିର କବିତା, ହୃଦୟର ମାନସୀ, ତାକୁ କିମିତି ଭୁଲିଯାଇ ସେ ଅନ୍ୟଜଣକୁ ବିବାହ କରିବ ?

ଅତି ନିରସି କରି ଭାବୁଥିଲା ଅରୁଣ...

କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଛି ସୁଜାତା । ସରୁ ଗୋଲାପି ଅଧରର ଉପରେ ମିଠି ମିଠି ହସ । ଦୁଧ ଅଲତା ଶରୀର ଉପରେ ନାଲି ଫୁଲପକା ଶାଢ଼ୀ । ଖୋଲା ପିଠି ଉପରେ ତରଙ୍ଗାୟିତ କେଶଗୁଚ୍ଛ । ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ଉପରେ ବସି ବସି କହିଲା— ମୋ ଘଣ୍ଟାଟା କେବେ ଦେବ କହିଲ ଭାଇ ?

ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇଲା ଅରୁଣ । ସୁଜାତା ବସିଛି,ସରଳତାର ନିଛକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ବିବାହର ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ଜଣାଇ ଦାବୀ କରୁଛି ହାତ ଘଡ଼ି ।

ଅରୁଣର ନୀରବତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସୁଜାତା କହିଉଠିଲା— ଆଲୋକା ସହିତ ତୁମର ବିବାହ ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇଛି ଭାଇ, ଆଲୋକା ମଧ୍ୟ କୃତିତ୍ୱ ସହିତ ବି. ଏ ପାଶ କରିଛନ୍ତି । ଯେମିତି ରୂପବତୀ ସେମିତି ଗୁଣବତୀ । ଆସନ୍ତା ମାସ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହର ପ୍ରଥମ ତିଥିରେ ତୁମର ବିବାହ ।

ଚମକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ । ନିଜ ଭିତରେ ଥରେ ଥରିଉଠିଲା ସେ । ତୁ ବାପାଙ୍କୁ ମନା କରିଦେ ସୁଜାତା, ଏ ବିବାହ ମୋଠେ ହୋଇ ପାରିବନି—

କଥା ସବୁକି ଅରୁଣ ମୁହଁରୁ, ସୁଜାତା କହି ଉଠିଲା—ଘଣ୍ଟା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଭୟ କରୁଛ ଭାଇ ? ଘଣ୍ଟାପଛେ ନଦେଲେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅଲୋକା ଭଳି ନୂଆ ବୋହୂକୁ ମୁଁ ତ ଛାଡ଼ି ପାରିବି ନାହିଁ ? ଥରେ ଛାଡ଼ିବା ମାନେ ଜୀବନ ଭରି ପସ୍ତେଇହେବା ତାଛଡ଼ା ଅଲୋକା ଅନବଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତା । ଏଥିରେ ତୁମର ଅମତ କାହିଁକି ?

ଗମ୍ଭୀରହୋଇ ଉଠିଲା ଅରୁଣ, ସେ ଯେତେବେଳେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଅମତ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ବିବାହର ଖୁବ୍ ସମ୍ବାଦ ନେଇପଡ଼ୁଅଁଛନ୍ତି । ସେତ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣାଇ ଦେଇଛି ସେ ବିବାହ କରିବନି ବୋଲି । ତଥାପି ସମସ୍ତଙ୍କର ଏତେ ଜିଦ୍ କାହିଁକି ?

ନିରବ ଯାଉଥିଲା ସୁଜାତା । ମୋତେ ପଛେ ଘଣ୍ଟା ନଦେଇ ନୀରସ କଲେ ମୁଁ ସହିଯିବି କିନ୍ତୁ ଅଲୋକା ନୂଆବୋହୂ ତୁମ ଅବହେଳା ସହିପାରିବନି, ନିଶ୍ଚୟ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ହେବ, ଭାଇ । ମୋପାଇଁ ନୁହଁ···ତାଙ୍କର ପାଇଁ ।···

ସୁଜାତା ଚାଲିଯାଇଛି । ପଦଚିହ୍ନ ପଡ଼ିରହିଛି କଙ୍କ୍ରିଟ୍ ଚଟାଣ ଉପରେ ।

ଅରୁଣର ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ମହାଧୁମଧାମରେ ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଅଜି ବାସର ରାତ୍ରି...

ସଫେଦ କାନ୍ଥ ଉପରେ କୁଳଦୀପର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖା ଥରି ଥରି ନାଚୁଥିଲା । ବାହାରେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାସ୍ନିତ ପୃଥିବୀ । ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଜୋଛନା ଆଲୁଅ ଆସି ଲୁଟିକି ପଡ଼ୁଛି ସ୍ୱଚ୍ଛ ଶୁଭ୍ର ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ସୁବାସ ଧରି ଛୁଟି ଚାଲିଛି ମଳୟ ସମୀରଣ । ଦେହକୁ ବେଶ ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିଛି ଅରୁଣ । ଗୋରା ଦେହକୁ ସିଲ୍କ ପଞ୍ଜାବୀ ଆଉ ଦାମୀକା ଶାନ୍ତିପୁରି ଧୋତି ବେଶ୍ ମାନୁଛି, କୁଳଦୀପର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖାକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି କେତେ କଣ ଭାବି ଚାଲିଛି ସେ ।

ପଲଙ୍କର ଡାଡ଼ାକୁ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ନବବଧୂ, କପାଳରେ କୋଟିଏ ଚନ୍ଦନର ଟିପା, ସରୁ ଅଖିରେ ଦୁଧାର କଜ୍ଜଳ, ପାଦରେ ଦୁ'ଧାର ଅଳତା । ସୀମନ୍ତରେ ଦପଦପ କରୁଛି ସତୀ ନାରୀର ନିଦର୍ଶନ ଶୁଭ୍ରସିନ୍ଦୂର ଟୀକା ।

ଆଗେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ଅଲୋକା । କିନ୍ତୁ ପାରୁ ନଥିଲା ସେ; କୋଉ ଦୂ'ଟା ପଛରୁ ଯେପରି କିଏ ଟାଣି ଧରୁଛି, କିମିତ ସେ ବାସର ରାତିରେ ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପହିଲି କରି ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ପୁରୁଷର ଅଙ୍ଗ । କି ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଧରି ପ୍ରଥମେ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିବ ସେ ?

ବହଳ ରାତ୍ରି ଗହଳ ହେଉଥିଲା···କାନ୍ଥଘଣ୍ଟା ଟିକ୍‌ଟିକ୍‌ କରି ମାଡି ଚାଲିଥିଲା ଆଗକୁ···ଆଜି ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାପ୍ଳୁତ ପୃଥିବୀର ନିର୍ମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ନଈଁ ପଡୁଥିଲା ତଳକୁ···ଆହୁରି ତଳକୁ···

ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନୀରବ, ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଅଲୋକା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । କକ୍ଷରେ ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିରେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନ ଚାହିଁ କଣ ବାସର ଭାବୁଛନ୍ତି । ଅଥଚ କଣରେ ଲଜ୍ଜା ଜଡେଇ ଉଠୁଛି କାହିଁକି ?

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ବିବାହ ପରେ ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି । ଅଲୋକା ସେହି ଶୁଭ ରାତ୍ରିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସେହି ରାତି ଆସିଛି ଆଜି·· ଅଲୋକା କେତେ-କଣ ଆଶା କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ନହେଲେବି ଶୁଭରାତି ଅଲୋକା ଜୀବନରେ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିବନି ?···

କିନ୍ତୁ କଣ ହେଲା ତାର ଆଜି······

ଅଲୋକା ଭାବିଲା ସେ ଯିବ, ଦେବତାର ଚରଣ ଧରି ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇବ । ଯଦି ସେ···ବାଧା ଦିଅନ୍ତି···ନାଁ, ବାଧା-ଦେବେନି ସେ···ଆଦରରେ କୋଳକୁ ଟାଣିନେବେ···ତାପରେ ସତକୁ ସତ ସମସ୍ତ ଲଜ୍ଜା ଭୁଲିଯାଇ ପଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଗେଇଲା ଅଲୋକା । ଅରୁଣର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ନିଜର ବୁକୁ ଉପରେ ଜୁପୁଟି ଧରି କହିଁ କହିଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା···ମନେ ମନେ ଭାବିଲା—ସେ ତ ଜୀବନରେ କେବେ ଭୁଲ କରିନି, ତେବେ ଭଗବାନ ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ଅରୁଣ ଚାହୁଁନଥିଲା ଅଲୋକାର ଏତେ ଦରଦ । ପାଦ ଦୁଇଟି ଅଲୋକାର ବୁକୁ ଉପରୁ ଟାଣି ଆଣି ଦରଜା ମୁକୁଳା ବାହାରକୁ ଉଦଭ୍ରାନ୍ତ ଭଳି ଛୁଟି ଚାଲିଲା—

ଅଲୋକା ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଚଲା ପଥକୁ ।
କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ଉଠିଲା ପାଞ୍ଚ ।

ନିଘୁଞ୍ଚିଆ ଖରାବେଳର ନିଶେଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇ ଅଲୋକା ଭାବେ, ହଠାତ୍ କଣ ହେଲା ଏସବୁ ? ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ତ କିଛି ଅପରାଧ କରି ନ ଥିଲା । ତେବେ ଭଗବାନ ତା ପ୍ରତି ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ଜୀବନ ପାରାବାରରେ ଅଠରଟି ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମି ସେ'ତ ବେଶ୍ ଆରାମରେ ଥିଲା । ବନ୍ଧନ କ'ଣ, ଅଭାବ କଣ କିଛି ତ ସେ ଜାଣି ନ ଥିଲା । ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଜୀବନ ସହିତ ମିଳାଇ ମଧୁର ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଅନୁଭବ କରି ଆସୁଥିଲା । ହେଲେ ହଠାତ୍ ସେ ମଧୁରସ୍ମୃତି ଆଜି ବିଧୁର ହେଲା କାହିଁକି ? କାହିଁକି ତାର ପିତା ମା'ତା ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ଯୁବକ ସହିତ ହସ୍ତବନ୍ଧନ ଶେଷ କରିଦେବାକୁ ଅଗଭରହୋଇ ଉଠିଲେ ?

ପିତାମାତାଙ୍କର ଏଥିରେ ବା କଣ ଦୋଷ ଅଛି ? ଅରୁଣକୁ ବହୁତ ଆଗରୁ ସେ ଜାଣିଛି । ବିବାହର ବହୁତ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ଜାଣିଥିଲେ ବି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ଭାଷା ବିନିମୟ ହୋଇ ନଥିଲା କେବେ । ଯଦିଓ କଲେଜରେ ଭେଟ ହୁଏ ପ୍ରତିଦିନ ତଥାପି ଭାଷା ବିନିମୟ ପାଇଁ ଅନେକ କିଛି ବାକୀ ରହିଯାଏ ତାର । ସେତେବେଳେ ତ ଅରୁଣ ଏମିତି ନଥିଲା । କଲେଜରେ କୃତୀଛାତ୍ର ସେ, ଇଉନିୟନର ସେକ୍ରେଟେରୀ । ଡିବେଟିଂରେ ଭଲ୍ ବକ୍ତୃତା ଦିଏ ବୋଲି ଅଧ୍ୟାପକ ମାନେ ତାକୁ ଭାରି ଭଲ୍ ପାଆନ୍ତି । ସେ ଦିନର ସେଇ ଅରୁଣ ଆଉ ଆଜିର ଅଲୋକାର ସ୍ୱାମୀ ଅରୁଣ······

ତେଲ୍ ଲୁଣର ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । ଅଚଳନ୍ତି ଜୀବ

ମଧ୍ୟ ଚଳନ୍ତି ହୁଏ । ଅଜ ମଣିଷର ମଧ୍ୟ ଅଦ୍ଭୁତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣର ହଠାତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମୂଳରେ କଣ ଥାଇପାରେ ? ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରଶ୍ନକରେ । ନୀରବ କୋଠରୀର ନିର୍ଜୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଥା ଅନେକ ଭାବେ । ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ କରେ । ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନକରେ, କିନ୍ତୁ ସବୁଥିରେ ନିରାଶ ହୁଏ ସେ । ଉତ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିଦ୍ରୂପ ଶୁଣେ । ମନମରମ ତା'ର ଅନ୍ଦୋଳି ଉଠେ ବିକଳରେ ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଚ୍ଛୁଳି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଅଲେକା । ମନରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ହୃଦୟରେ କୋହ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଆଘାତ । ବିବାହ କରି କେତେ କଣ ଆଶା କରିଥିଲା ସେ, କିନ୍ତୁ ପାଇଲା କଣ ?

ନୂଆବୋହୂ, ନୂଆବୋହୂ, ଡାକି ନୀଳ ପରଦା ଆଡେଇ ପଶି ଆସିଲା ସୁଜାତା ।

ମୁହଁ ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ଅଲେକା । ଦରଜା ସାମନାରେ ସୁଜାତାକୁ ଦେଖି ଚଟ୍‌କରି ଲୁହ ପୋଛି ପକାଇ କହିଲା ଆସ ସୁଜାତା । ଏ ନିଘଞ୍ଚିଆ ଖରାବେଳଟାରେ ତୁମେ କଣ ଶୋଇନା ?

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସୁବସୁ ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସୁଜାତା—ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ ।

ଅଲେକା ହସିଲା—ନିଜ ପ୍ରଶ୍ନରେ ନିଜେ ଅହତ ହୋଇଛି । ନିଜ ବାଣରେ ନିଜେ କ୍ଷତ ହୋଇଛି ।

ହସିଲା ସୁଜାତା, କହିଲା ଅଚ୍ଛା ନୂଆବୋହୂ, ତୁମେ କାହିଁକି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇନାହିଁ ?

-ମୋତେ ଭୋକ ନାହିଁ ସୁଜାତା ।

—ଭାଇଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ?

—କଣ କହିବ ? ଅଲେଖା ପ୍ରଶ୍ନକଲା

—କହିବ କାଲି ରାତିରେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଖୋଇଦେଇଛ ଯେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇବାକୁ ରାଜି ହେଉନାହାନ୍ତି ।

—କହୁନାହିଁ ତୁମ ଭାଇଙ୍କୁ । କିଏ ଡରୁଛି ନା କଣ ?

—ଦେଖିବ ଭାଇଙ୍କି ଡାକିବ ? ସୁଜାତା ଧମକ ଦେଲା

......ଡାକ । ହସିଲା ଅଲେଖା, ହସି ଉଠିଲା ମଧ୍ୟ ସୁଜାତା ।

ଅଚ୍ଛା ନୁଆବୋଉ, ତୁମେ କାନ୍ଦୁଥିଲ କାହିଁକି ଶୁଣେ ?

—କାନ୍ଦିବି କାହିଁକି ମ ? ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ ପୋକପଡିଲା ଛଳନାର ପୁଟ ଦେଇ କହି ଉଠିଲା ଅଲେଖା ।

—ମୋର କିନ୍ତୁ ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ମୁଁ ଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି ବିବାହ ପରଠାରୁ ତୁମେ ସବୁବେଳେ ମନଟି ମାରି ଦେଇ ବସିଛ ? ନିରୋଳାରେ ବସି କାନ୍ଦୁଛ ? ଜାଗ୍ରତିଅ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାବୁଛ । କିନ୍ତୁ କଣ ହେଲା ତୁମର । ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀର ଅଭାବ କଣ ?

ଅଲେଖାର ଆଖି କୋଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା ଲୁହ । ମୋ ଅଭାବ କେହି ବୁଝିବେନି ସୁଜାତା । ମୋର ମନକଥା କେହି ଜାଣିବେନି । ମୁଁ ଖାଲି ଭାବୁଛି ମୁଁ ଯଦି ମଣିଷ ନ ହୋଇ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି......ବାକ୍ୟଟି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି ଥମିଗଲା ଅଲେଖା । ଆଖିରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ଦି'ଟୋପା ଲୁହ ।

—କିନ୍ତୁ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଚ କାହିଁକି ? ଆଶ୍ୱାସନର ବାଣୀ ଶୁଣାଇଲା ସୁଜାତା ।

—ମୁଁ କାନ୍ଦୁନି ସୁଜାତା, କାନ୍ଦିବାର ସମସ୍ତ ମୋର ଯାଇନି, ବିବାହ ପରଠାରୁ ଇମିତ ମୁଁ କାନ୍ଦୁଚି ଆଉ କାନ୍ଦୁଥିବି ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କାନ୍ଦିବା ଛଡ଼ା ମୋର ତ ଆଉ କିଛି ସମ୍ବଳ ନାହିଁ ?

ସୁଜାତାର କୋମଳ ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ଫାଟି ପଡ଼ିଲା । କହ ନୂଆବୋହୂ, ତୁମର ଅଭାବ କଣ, କଣ ଚାହଁ ?

ଅଲୋକା ପଣତ କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲା ଅଭାବ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ସୁଜାତା । ଲକ୍ଷ୍ୟପତିର କୂଳବଧୂ ମୁଁ, ଶିକ୍ଷିତ, ଯୋଗ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀ ପାଇଛି, ଆଉ ମୋର ଅଭାବ କଣ ?

—ତେବେ କଣ ଚାହଁ ତୁମେ ?

—ଯାହା ନ ଚାହଁଁ ତା ପାଇଛି । ଅଜିତ କିଛି ପାଇବାକୁ ଆଶା କରିନି ମୁଁ । ଭଗବାନ ଯେତିକି ଦେଇଛନ୍ତି ସେତିକିରେ ମୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।'

ବିଦ୍ରୂପ କରୁଚ ନୂଆବୋହୂ ? ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଉଛ ? କିନ୍ତୁ ତୁମ ମନ କଥା ମୋତେ କହିଲେ···

—ତୁମକୁ କଣ କହିବି ସୁଜାତା ? କହିଲେ ଦୁନିଆ ହସିବ ।

—ମୁଁ ଯେ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ?

—କାହା ଆଗରେ କହିବ ନାହିଁ ତ ?

—ନାଁ, ସୁଜାତା ଶପଥ କଲା ।

ଅଲୋକା କହିଲା ଶୁଣିଲ ସୁଜାତା, ବିବାହ କରି ଭାବିଥିଲି ଏଇ କୋମଳ ରକ୍ତମାଂସର ଶରୀରକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇ ଚିରଦିନପାଇଁ ହେବି ସୁଖୀ, ମାତୃତ୍ୱ ବକ୍ଷରେ ଧରି ଜୀବନକୁ ସ୍ୱର୍ଗମୟ କରି ଗଢ଼ିବି, କିନ୍ତୁ କି ଦୁର୍ଯୋଗ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ ହେଲା କେଜାଣି ଚିରଦିନ ଚକ୍ଷୁରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା···ପଡ଼ିବ ମଧ୍ୟ·· ତା ପରେ ବିବାହର ମଧୁରାତିରେ ତୁମ ଭାଇଙ୍କୁ ନୀରବ ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ନୀରବରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ମଧୁଶଯ୍ୟା ରାତି ପରଠାରୁ ତରୁଣୀବଧୂ କେତେ ଆଶା ଜୀବନର ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଉଦଗ୍ରୀବ

ହୋଇ ଉଠେ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ କକ୍ଷରେ ଉଭୟେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ପ୍ରଶ୍ରୟ ନ ପାଏ ତେବେ ତା ମନ କଣ ହୁଏ ତୁମେ ବୁଝି ପାରିବନି ସୁଜାତା··· ବିବାହ କଲେ ତୁମେ ଜାଣିବ ପ୍ରେମର ଆକର୍ଷଣ ଦେହ ମନକୁ କିମିତି ବିଚଳିତ କରି ପକାଏ । ତା ପରେ ଦେଖିଲି ତୁମ ଭାଇ ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ । ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ ଏଇକଥା, ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଁ କଣ ଅପରାଧ କରିଥିଲି ଯେ ଶେଷରେ ସେ ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କଲେ ?

ସୁଜାତାର ଆଖି କଣରେ ଜକେଇ ଉଠିଲା ଲୁହ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅନୁଯୋଗ କଲା — ତୁମେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ନା ନୂଆବୋଉ, ଭାଇ ମୋର ମଦ୍ୟପ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ସେଇଥି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଆମେ ଭାବିଥିଲୁ ବିବାହ ପରେ କାଳେ ତାଙ୍କର ମନ ବଦଳି ଯାଏ···

ଚମକି ଉଠିଲା ଅଲେଖା,

ଚମକି ପଡୁଛି ଯେ — ? ଭାଇଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ନାୟିକା ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର । ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେ ଯଦି ଭଲ ବାଟକୁ ଫେରି ଆସନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ କଣ ସୁଖୀ ହେବନି ? ତମେ କଣ ଗୌରବ ଅନୁଭବ କରିବନି, ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଗର୍ବ କରିବନି ?

ଅଲେଖା ଚାହିଁଲା ବାହାରକୁ । ଗଛାଗ୍ରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କିରଣ ଗଛ ପତ୍ରର ଧାରେ ଧାରେ ପଡ଼ି ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କାହିଁ କେତେ ଦୂରକୁ —

ସେଇଦିନ ରାତିରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଲେଉଟାଣି ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅଲେଖା, ନିସ୍ତବ୍ଧ ରଜନୀ ଭିତରେ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ମାଡି ଚାଲିଛି । ନୈଶ ଅନ୍ଧକାର ଭେଦ କରି ଅଲେଖା

ଶୁଣୁଥିଲା ବାହାରକୁ । ଅମାନଅ ମନ ଭିତରେ ତା'ର ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା ଅନେକ ଭାବନା ।

ଟଳିଟଳି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ଅରୁଣ, ମୁହଁରେ ତୀବ୍ରଗନ୍ଧ । ଦରଜା ଦେହରେ ଅଘାତ ଲାଗିଲା ପୂର୍ବରୁ ଅଲେକା ଧରି ପକାଇଲା ତାକୁ —

ମୋତେ ଛୁଅଁ ନି ଅଲେକା । ତୁମେ ଏ ଘରର ଗୃହଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମସ୍ତିଙ୍କ ମୁହଁରେ ତୁମର ପ୍ରଶଂସା ଆଉ ମୁଁ ହେଉଛି ଜଣେ ମାତାଲ, ଦୁଷ୍ଚରିତ୍ର,ଲମ୍ପଟ,ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ । ମୋ ପାଖକୁ ତୁମେ ଆସନା ମୋଟେ । ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶକଲେ ତୁମର ପବିତ୍ର ଶରୀର କଳୁଷିତ ହୋଇ ଉଠିବ, ମୋ ସ୍ପର୍ଶରେ ଅଛି ବିଷ, ମୋ ଅନ୍ତରରେ ଜଳୁଛି ଅଗ୍ନି । ସେଇଥିରେ ତୁମେ ପୋଡ଼ି ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବ । ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଛି ତୁମେ ଦୂରରେ ମୋତେ ଦେଖ । କିନ୍ତୁ ପାଖକୁ… ଅତି ପାଖକୁ ଟାଣି ନେଲେ ମୋ ବିକଳାଙ୍ଗ ରୂପ ଦେଖିଲେ ତୁମେ ଚମକି ଉଠିବ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅଲେକା । ଏକଣ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱାମୀ ?— ଅତି ନମ୍ର ଭାବରେ କହି ଉଠିଲା ଅଲୋକା, ମୁଁ ଯେ ସେହି ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ସ୍ୱାମୀ ?

…ସ୍ୱାମୀ । ବିଦ୍ରୂପର ହସ ହସୁଥିଲା ଅରୁଣ । ମୁଁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ନୁହେଁ, ମୋର ଦୁନିଆରେ କେହି ନାହିଁ ।

ନାଁ ନାଁ ଦେବତା, ତୁମେ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ।

ଉଃ,ବଡ଼ ଭୁଲ ବୁଝୁଛ ତୁମେ, ମୁଁ ତୁମର କେହିନୁହେ,

। ମୋର କେହିନୁହଁ ।

।ବତା । ଶେଷରେ ମୋତେ ଇମିତି ଅବହେଳା କଲେ

ବି ମୁଁ । ମୋତେ ପଛେ ଟିକେ ବିଷ ଦିଅ, ନହେଲେ

ତଣ୍ଟି ଚିପି ମାରିଦିଅ କିନ୍ତୁ ଏମିତି ଅବହେଳା କଲେ ମୁଁ ସହିପାରିବିନି ?

ଅରୁଣ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସିସାରିଥିଲା କେତେବେଳୁ, ନିଶା ତେଜିଛି ଭୀଷଣ ଜୋରରେ ।

ଅଲୋକା ଆଗେଇଲା । ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ପାଦତଳେ ବସି ଗୋଡ଼ ଦିଓଟାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା ନିଜ ବୁକୁ ଉପରେ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅଭିଯୋଗ କରି କହିଲା । ଦେବତା ଏ ଦାସୀକୁ ତୁମ ପଦତଳେ ଟିକେ ସ୍ଥାନ ଦେବନି ?

ସେତେବେଳକୁ ଅରୁଣ ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ଢୁଳେଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଅଲୋକର କଥା ଶୁଣିନି ମୋଟେ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିଛି କେତେବେଳୁ ପୃଥିବୀର ବିଶାଳ ବକ୍ଷ ଉପରେ । ପାତଳ ଶୁଭ୍ର ବହଳ ଧରିନି ଏ ଯାଏ । ନୀଳଆକାଶର ଝିଲମିଲ ତାରା ଗୁଡ଼ିକୁ ଅପଲକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ସେ ।

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଚାହିଁ ଭାବୁଥିଲା । ଅଲୋକା ଅରୁଣଙ୍କ କଣ ହେଲା ଏସବୁ ? ଦେବତା ନିକଟରେ ସେ ତ କିଛି ଅପରାଧ କରିନ । ଶେଷରେ ସେ ଏମିତି ତିଳେ ତିଳେ କରି ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ କାହିଁକି ? ଅସନ୍ତା କାଲିର କାଳ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଉଡ଼ୁରି ଆସୁଥିବା

ପ୍ରଥମ ଦାନଟିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବାଲପି ଉଠୁଥିଲା ସେ, ଯାହା ସେ ପାଇଛି ତାହା ସେ ଗ୍ରହିଁନି, ଅଉ ଯାହା ସେ ଗ୍ରହିଁନି ତାହା ସେ ପାଇଛି । ଏଇତ ଭଗବାନଙ୍କର ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ, ତାକୁ ପୁଣି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ କିଏ ?

ସଜଳ ଅତୀତର ବିସ୍ମୃତ ଭିତରେ ବାଟଯାଇଥିବା ଦାନ ଗୁଚ୍ଛ ପାଶୋରି ପକାଇ ନୂତନ ମନରେ ଚିନ୍ତାଧାରି ଆଗେଇ ଆସିଛି ସେ । ଏଥର ନିଜକୁ ଦୃଢ଼କରି ଶିଖିଛି, ଏଥର ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ କୁମାର୍ଗରୁ ଫେରାଇ ଆଣିବ । ତାଙ୍କର ତରୁଣ ମନକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ମଦଗ୍ଲାସ ଦେଖାଇ ସରବତ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ପାରିବତ ସେ ?

ଦରଜାରେ ସାମାନ୍ୟ ଆଘାତ ହେଲା—ଫେର ଗ୍ରହିଁଲା ଅଲୋକା । ଅରୁଣ ଫେରିଛି, ଟଳି ଟଳି ପଶି ଆସୁଛି କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ଆଗେଇ ଯାଇ ଅଲୋକା ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ଧୀରେ ଟାଣି ନେଇ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସାଇ ଦେଲା ।

ବାଡଯାଇଛି କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ଅଲୋକା—ଖାଇବ ଆସ ।

—ନାଁ, ମୁଁ ଖାଇବି ନାହିଁ । ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅରୁଣ ।

—ମୁଁ ସିନା ତୁମର ଦୋଷ କରିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅପରାଧ କରିଛି । ମୋ ସାଥିରେ ସିନା କଥା କହିବ ନାହିଁ କି ମୋ ହାତରୁ ଖାଇବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭାତ କଣ କଲା ଯେ ?

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବେ ଶୋଇରହି ସେମିତ ଜବାବ ଦେଲା ଅରୁଣ—ବାଜେ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ଗ୍ରହେଁ ନା, ତା'ଛଡ଼ା ମୋତେ ଭୋକ ନାହିଁ ।

ଅତି ଧୀରେ ପଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଅଜଜ୍ଜ ଅସି ଅରୁଣ ତାର ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ପକାଇ କହିଲା— ମୋର ଗୋଟାଏ ଅନୁରୋଧ ରଖିବ ?

ହସିଲା ଅରୁଣ, ବୀଭତ୍ସ ଭୟଙ୍କର ସେ ହସ । ସେମିତି ହସି ହସି କହିଲା ସେଇ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀ ନାରୀର ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକରି ଆଜି ମୁଁ ମାତାଲ, ଦୁଷ୍ଟଚରିତ୍ର, ଲମ୍ପଟ । ପୁଣି ରଖିବି ତୁମ ଅନୁରୋଧ ? ତୁମେ ବା ମୋର ଅନୁରୋଧର କେଉଁ ପ୍ରତିଦାନ ଦେଇଛ ଶୁଣେ ? କାଲିକା କଥା ଥରେ ମନେପକାଅ ତ ଅଲେଖା ? କାଲି ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା କହିଥିଲି ତାହା କଣ ତୁମେ ମାନିଥିଲ ?

ଶିହରି ଉଠିଲେ ଅଲେଖା । ଆଖିରୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ଦି' ଟୋପା ଲୁହ । ଛଳ ଛଳ କଣ୍ଠରେ ଅନୁଯୋଗ ବାଢି ଉତ୍ତର ଦେଲା— କାଲି ତୁମେ ଯାହା ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲ ତାହା କୌଣସି ବିବାହିତା ହିନ୍ଦୁ ରମଣୀ ପାଳନ କରିବ ? ହିନ୍ଦୁ ନାରୀର ପ୍ରାଣରେ ହିନ୍ଦୁଏ ରକ୍ତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କେବେ ଏତେ ଅଶ୍ଳୀଳତାର ସୀମା ଟପି ନ ପାରେ । ମୁଁ ଗୀତ ବୋଲିବା ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଇମିତି ବିଲଗ୍ନ ହୋଇ······

ଛିଃ । ନିବୋଲା କକ୍ଷର ନିର୍ଜନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ସ୍ୱାମୀ ଆଗରେ ନାଚିବ । ଏଥିରେ କେଉଁ ପ୍ରଳମ୍ବ ଅଶୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲା ଯେ ?

ତୁମେ ବୁଝିବନି ଦେବତା । ନାରୀ ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀ ହୋଇ ପାରେ । ଅସତୀ, କଳଙ୍କିନୀ, ପତିତା, ବେଶ୍ୟା ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ସେ ତୁମ କଥାରେ କଦାପି ଏକମତ ହୋଇ ପାରିବନି, ନିଜର ଶୀଳତା ନିଜକୁ ଅପମାନିତ କରିବ । ତୁମେ ଯଦି

ପୁରୁଷ ନ ହୋଇ ନାରୀ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି ତେବେ ଏଥିରେ ମୋତେ ସମ୍ମତ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା।

ହସିଲେ ଅରୁଣ, ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲେ ନାରୀ ନିଜର ପିପାସା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ପରପୁରୁଷକୁ ହାତଠାର ଡାକିପାରେ, କିନ୍ତୁ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ନାଚି ପାରିବ ନାହିଁ ?

ଅଲେକା କହିଲା, ରାତି ବହୁତ ହେଲାଣି । ଖାଇବ ଆସ ।

—ଖାଇବି ଯେ, କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତରେ ।

—ସର୍ତ୍ତଟା କଣ ଶୁଣେ ?

—କୁଇଶହ ଟଙ୍କା ଦେଇ ପାରିବ ମୋତେ ?

ନିଜ ଭିତରେ ଥରି ଉଠିଲା ଅଲେକା । ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଲୁଚିରଖି କହିଲା—ଏତେଗୁଡ଼ା ଏଟଙ୍କା ମୁଁ ପାଇବି କେଉଁଠୁ ? ତା' ଛଡ଼ା ତୁମେ ତ ରୋଜଗାର କର ମୋତେ ରଖିବାକୁ କିଛି ଦେଇନ ?

ଅରୁଣ ହସିଲା । କହିଲା ତୁମେ ଏ ଘରର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲି ଲୁହଅଡ଼େ ହସି ପଡ଼ୁଛୁ । ତା' ଛଡ଼ା ବାପା ଏ ଘରର ଗନ୍ତାଘରର ଚାବି ତୁମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଟଙ୍କାର ଗୁମ୍ଫାଭିତରେ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନଦେଖି ତୁମେ ଯଦି କହିବ ଟଙ୍କା ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ନାରାଜ ।

—ଟଙ୍କା ମୁଁ ଦେବି ନିଶ୍ଚୟ । କିନ୍ତୁ ଟଙ୍କା ନେଇ ତୁମେ କଣ କରିବ କହିଲ ?

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଅରୁଣ, ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ଉପରେ ତୁମର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଟଙ୍କା ନେଇ କଣ କରିବି ତା'ର କୈଫିୟତ ତୁମକୁ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

—ତୁମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ଉପରେ ମୋର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କଣ ଅଧିକାର ନାହିଁ ?

—ନାଁ—ଅରୁଣ ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଆଲୋକାର ହୃଦୟ କାନ୍ଦ ଉଠିଲା—ଆଖିରୁ ଗଡ଼ିପଡ଼ିଲା ଦୁ'ଧାର ଲୁହ......କହିଁ କହିଁ କାନ୍ଦଉଠି ଲେଉଟି ପଡ଼ିଲା ସେ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ରାତିରେ......

ଆଲୋକା ଚିତ୍ ହୋଇ ଶୋଇଛି ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ଜିରୋପାୱାରର ନିଷ୍ପ୍ରଭ ନୀଳ ଆଲୋକ କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବିଛୁରିତ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷଉପରେ ଜକ୍ ଜକ୍ କରୁଛି ନେକ୍ଲେସ୍ ।

ଆଗେଇଲା ଅରୁଣ । ଦିନଯାକ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଛି ଆଲୋକା । ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚାଲିଛି । ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରୁଛି । ଚାରିଅଡ଼କୁ ଭଲ କରି ଚାହିଁ ଆଗେଇଲା ଅରୁଣ । ଆଲୋକାର ମୁକୁଳା ବକ୍ଷଉପରେ ହାତ ତା'ର ଥରି ଉଠିଲା, ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ଅରୁଣ । ପୁରୁଷ ପକ୍ଷରେ ଏତେ ଦୁର୍ବଳତା ଶୋଭା ପାଏନା । ନିଜକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ପାଷାଣ କରି ଧୀରେ ଆଗେଇ ଆସି ଆଲୋକା ବେକରୁ କାଢିଲା ହାର, ଆଲୋକା ସେମିତି ଶୋଇଛି । ହାରଟାକୁ ହାତରେ ଧରି ବାହାରକୁ ଛୁଟି ଆସିଲା । ହସିଲା ପ୍ରାଣ ଭରି ।

ନିଃଶବ୍ଦ ତିମିରର ବୁକୁଚିରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଅରୁଣ । ଦରଜାରେ ହାତ ମାରିଲା । ଆପଣା ଛାଏଁ ଦରଜା ମୁକୁଳି ଗଲା, ପଲଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ବିକ୍ଷତ ଶରୀରକୁ ଲୋଟାଇ ଦେଇ, ଖଣ୍ଡେ ଉପନ୍ୟାସରେ ମନ ଦେଇଛି ମୀରାବାଈ । ଅରୁଣ ଆଗେଇ ଯାଇ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ଚମକି ଉଠିଲା ମୀରାବାଈ—ଅସମୟରେ କିମିତି ଆସିଲେ ଯେ ?

—ସମାଜର ଅବାରକାରୀ, ଲମ୍ପଟ, ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ମାତାଲଯୁବକଙ୍କର ସମୟ ଆଉ ଅସମୟ ବୋଲି କିଛି ନ ଥାଏ ମୀରା । ଦୁନିଆ ଯେତେବେଳେ ରାତ୍ରକୁ କହେ ରାତ୍ର, ମାତାଲ ସେତେବେଳେ ମଦ ନିଶାରେ ତାକୁ କହେ ଦିନ । ସେମିତି ଏଇଟା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଅସମୟ ହେଲା କିମିତି ?

ମୀରା ହସିଲା । ନିହାତି ଅସଂଯତ ସେ ହସ । ନିଜର ଅସଂଯତ ବେହରଣକୁ ନିଜର ନଗ୍ନ ବକ୍ଷରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି ନିଜର କାକକୃଷ୍ଣ କବରୀରୁ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିଏ କାଢ଼ି ଅରୁଣର ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲରେ ଥାପି ଦେଲା ।

ଅରୁଣ ବି ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ଭୁଲିଲାନି, ଆଲୋକାର ହାରଟିକୁ ମୀରା ବେକରେ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ ଅଉଜାଇ ଆଣିଲା ଗଣ୍ଡ ଉପରକୁ । ଅରୁଣର ବାହୁ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ରହି ମୀରାବାଈ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣକୁ । ଅରୁଣ ବି ଚାହିଁ ରହିଥିଲା କେତେବେଳୁ— ଇସ୍, ତୁମେ କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛ ମୀରା । ଆଜି ତା ସାଥିକୁ ଏ ହାରଟା ବି ଚମତ୍କାର ମାନୁଛି ତମକୁ ।

ଅରୁଣର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରୁ ମୁକୁଳି ଯାଇ ନିଜର ଗଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିକୁ ଲହରାଇ ଲହରାଇ କହିଲା—ଆଉ ତୁମେ କଣ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁନା ?

ରାଜକୁମାରୀ, ଓ ଅଲଅଲ ରାଜକୁମାରୀ, ଉଠ । ଥରେ ଅଳସ ଆଖିପତା ମେଲି କଅଁଳ ଦୁନିଆର ନରମ ଖରାକୁ ଦେଖ । କାଲିର ଭଜା ସଜମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ସୌରଭ ଥରେ ଆଘ୍ରାଣ କର ।

ଗୁଞ୍ଜିକର ସୁଜାତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା — ବିଛଣାରୁ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ସେ । ପଲଙ୍କର ଧାରକୁ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ନୂଆବୋହୂ । ବାହାରକୁ ଥରେ ଚାହିଁଲା ସୁଜାତା । ନରମ ଖରା ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କଅଁଳ ଦୁନିଆର ବକ୍ଷ ଉପରେ । କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଆଠଟା ବାଜିଲା ।

ନୂଆବୋହୂ, ବେଳ ଆସି ଏତେ ହେଲାଣି ତୁମେ ମୋତେ ଉଠାଇ ଦେଲନି ?

ଅଲୋକା ପରିହାସ କରି କହିଲା, କାଲି ରାତିରେ କାହାକଥା ଭାବୁଥିଲ ନା କାହା ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲ ?

ସୁଜାତା ମୁରୁକି ହସିଲା, କହିଲା ମୁଁ ତୁମ ଭଳି ରୂପସୀ ନୁହେଁ ଯେ ମୋତେ ସ୍ୱପ୍ନରାଇଜର ରାଜ କୁମାରଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

— ମୋର ଦେହ ଛୁଉଁ, ତୁମର ଲୋଭ ହେଉଛି କି ? ଅଲୋକା ହସି ହସି କହିଲା ।

— ଲୋଭ ହେଉଛି ଯେ·· ···କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯଦି ନାରୀ ନ ହୋଇ ପୁରୁଷ ହୋଇଥାନ୍ତି ?······

ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଆରଜନ୍ମରୁ ଯେମିତି ପୁରୁଷ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବ ।

—ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ । ପୁରୁଷ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେବାଟା ସତ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ମାନସୀ ରୂପେ ନପାଇଲେ ମୋର ପୁରୁଷ ଜନ୍ମର ସାର୍ଥକତା କିଛି ରହିବନି ।

ହଁ, ସେଇଥି ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ମୁଁ ଅସୁସ୍ଥ, ଲେଉଟି ଯାଉଥିଲା ଅଲୋକା । ସୁଜାତା ଭିଡ଼ି ଧରିଲା ଅଲୋକାର ପଣତ । କାନ୍ଧ ଉପରୁ ଲୁଗା ଖସି ପଡ଼ିଲା—ବକ୍ଷଉପରେ ଲୁଗାଟାକୁ ଚାପିଧରି କହିଲା—ଛି, ଲୁଗା ଛାଡ଼ ସୁଜାତା ।

ସୁଜାତାର ନଜର ପଡ଼ିଲା ଅଲୋକାର ଖୋଲା ବେକ ଉପରେ । ଚହଲି ଉଠିଲା ସେ ।—ତୁମ ହାର କାହିଁ ନୁଅବୋହୂ ?

ଚମକି ପଡ଼ିଲା ଅଲୋକା । ଖୋଲା ବେକରେ ଥରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଆଣିଲା । କଣ ହେଲା ତା'ର ହାର ? କେଉଁଠି କଣ ଖସି ପଡ଼ିଲା ?

ସୁଜାତା କହିଲା ହାର ବିଷୟରେ ତୁମେ କିଛି ଜାଣନା ନୁଅବୋଉ ?

ନାଁ—ଖାଲି ଏତିକି ଜାଣେ କାଲି ରାତିରେ ତୁମଭାଇ ଦୁଇଶହଟଙ୍କା ମାଗିଲେ, ଟଙ୍କା ନଦେବାରୁ ଧମକ ଦେଲେ । କହିଲେ ହାରଟା ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଇନି । ତାପରେ ମୁଁ ଆଉ କିଛି ଜାଣେ ନା ।

ତେବେ ଚାଲ ଭାଇଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ଦୁହେଁ ଆଗେଇଲେ ।

ଅରୁଣ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଛି । ସକାଳର ନରମ ଖରା ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଲମ୍ବିଯାଇଛି ଅରୁଣର ମୁହଁ ଉପରେ । ତଥାପି ଉଠିନି ଅରୁଣ । ସାର୍ଟ ଖୋଲା ହୋଇନି ଦେହରୁ । ଛାତି ଉପରେ ସାର୍ଟ ବଟନ ହୋଲରେ ମଉଳା ଗୋଲାପ ଫୁଲ

ଲାଗି ରହୁଛ । ଖିବ୍ ତେଜରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଉଳ ଯିବାକୁ ଲାଗିଛି ସେ ।

ସୁଜାତା ସେନା ବୁଝିପାରିଲାନି ଏଇ ଗୋଲାପ ଫୁଲର ଗୁଚ୍ଛକୁ କିନ୍ତୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ କଳି ନେଲା ଅଲୋକା ।

ସୁଜାତା ଡାକିଲା - ଭାଇ !

ତାଙ୍କୁ ଉଠାଅନି ସୁଜାତା । ଅନେକ ରାତରେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଇଛନ୍ତି ସେ, ଯେ ଶୋଇଛି ତାକୁ ଶୋଇବାକୁ ଦିଅ, ଅଜ ହାର ତୁମ ଭାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଅଜି ଯିଏ ବି ନେଇଛି ସେ ବି ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ଭୁଲିନି । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ଛାତିଉପରେ କେମିତି ମଉଳା ଗୋଲାପ ଫୁଲଟି ଶୋଇ ଯାଇଛି ।

ସୁଜାତା ବୁଝି ପାରିଲାନି କିଛି, ମୂକଙ୍କ ଭଳି କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଲା ଅଲୋକାକୁ ।

ଅସ ସୁଜାତା ସବୁ ବୁଝାଇ ଦେବ ।

... ...

ଡଂସ୍ଲପ୍ ଫୋମର ସ୍ୱଚ୍ଛ-ଶୁଭ୍ର ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇ ଛଟ ପଟ ହେଉଥିଲା ଅଲୋକା । ଆଖିକୁ ନିଦ ଅସୁନି । ନିରୋଳା ରାତିର ନୀରବ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ାକ ନିଜକୁ ଅତ୍ୟୁର ଭୟଭୀତ କରାଉଛି !

ମନରେ ଅସୁମାରି ଭାବନା ଅଜାଣନ୍ତି ଚିନ୍ତା । କିମିତି ସେ ମାତାଲ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବ । କିମିତି ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସତ୍ ମାର୍ଗରେ ଚାଳିତ କରିବ । ତରୁଣୀ ବଧୂ ଯେତେବେଳେ ଛଳନା ଦେଖାଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ମନ ଜୟ କରିବାକୁ ଚାହିଁଛ ସେତିକି ଅଘାତ ଦେଉଛି ତା'ର ମଦ୍ୟପ ସ୍ୱାମୀ । ସବୁ ମୁଣ୍ଡପାତି ସହୁଛି ଅଲୋକା । ତଥାପି ଅବସ୍ଥାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୋଇନି କିଛି ।

ଏଥର ସେ ନିଜକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲା । ସ୍ୱାମୀ ତାର ମୂର୍ଖ ନୁହେଁ—ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ, କାଙ୍ଗାଳ ନୁହେଁ—ବଡ଼ ଲୋକ । ଭାଗ୍ୟର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ପଡ଼ି ସେ ଅବାଟରେ ଗୋଡ଼ ଦେଇଛନ୍ତି । ସମୟ ଆସିଲେ ଆପେ ଆପେ ସେ ନିଜ ଭୁଲ ବୁଝି ନେବେ । ଭୁଲ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରିବେ ସେ ।

ରାତି ଗଭୀର ହେଉଥିଲା । ଅବଶ ଆଖିପତା ଦୁଇଟି ମୁଦି ଦେବାକୁ ଯେତିକି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ଆପେ ଆପେ ମୁକୁଳି ଯାଉଥିଲା—ଚୂର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ସେଥରେ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଅରୁଣ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏଇ ଘଣ୍ଟାଏ ପୂର୍ବେ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ ସେ । ଅତ୍ୟଧିକ କ୍ଳାନ୍ତହେତୁ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଦୁଇଟା ବାଜିଲା—ହଠାତ ବିଛଣାରୁ ଉଠି ବସିଲା ଅରୁଣ । ଆଲୋକା ଘାଙ୍କେଇପଡ଼ି ଚୁପି ଚୁପି ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଗତିବିଧି ।

ଦେହରେ ଖଣ୍ଡେ ଧୂସର କାମିଜ ପିନ୍ଧି ଅନ୍ଧାରିଆ ରାସ୍ତାରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ବାହାରକୁ ।

ଆଲୋକା ମନରେ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଚିନ୍ତା ଖେଳିଗଲା । ନିଜ ଦେହକୁ ଥରେ ଅନେଇଲା ସେ, ଦେଶୀ କଳାରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଛି । ଅନ୍ଧାରିଆ ରାତିରେ ସେ ଠିକ ମିଶି ଯାଇଛି, ଚୂର ଆଡ଼କୁ ଥରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅନୁସରଣ କଲା ଆଲୋକା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ ଭନଖିନେଇ ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଲ୍ ଅଲୋକା ।

ସାମ୍ନାରେ ଦୋତାଲା କୋଠା । କୋଠା ଅଗରେ ଅଗ୍ରଏ ଭଗିଗୃ, ନାଲି ନେଳୀ ଫୁଲରେ ଭରିଉଠିଛି ଉଦ୍ୟାନଟି । ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ମହକ ଭାସିଅସୁଛି ହାଲ୍କା ପବନରେ । ମନ ଉଦାସ ଲାଗୁଛି ।

ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପାତି କଲ୍ ଲଲିଂବେଲ୍ ଉପରେ ହାତ ରଖିଲ ଅଲୋକା । ଅଟୋମାଟିକ ଦରଜା ଅପଣା ଛାଏଁ ଖୋଲିଗଲା, ଚମକି ଉଠିଲା ମୀରବାଇ । କିଏ ଏହି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ ? ଧନୀ ଘରର ଝିଅ, ଲକ୍ଷପତିର ଘରଣୀ ଭଳି ଜଣା ପଡୁଛି । ଦାମୀ ଶାଢ଼ୀଟିରୁ ଗୋରୀତକତକ ଦେହରୁ ଦିଶୁଛି ପଥରବସା ସୁନାର ଗହଣା । ନଗ୍ନ ବାହୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାତଳା ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରୁ । କାନରେ ଦୁଇଟା ଦୁଲ୍ ପବନରେ ଦୋଳାୟିତ ହେଉଛି । ଝଟକୁଛି ହୀରାକଣିକା । ସୁଗୋଲ ସୁଠାମ ମୁହଁ ଉପରେ ନାଗଛୁଆ ପରି ଖେଳି ବୁଲୁଛି କେତୋଟି ଅସଂଯତ କେଶ । ହସିଲା ମୁହଁ । କପାଳରେ ଫୁଟି ଉଠିଛି ଚିନ୍ତାରେଖା । ସୀମନ୍ତିନୀରେ ଦାଉ-ଦାଉ ହୋଇ ଜଳୁଛି ସିନ୍ଦୂର । ମୀରବାଇ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା କିଏ ଏହି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ ? କଣ ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ? କଣ ଚାହେଁ ସେ ? ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ବଢ଼ାଇ କହିଲା ବସ ଭଉଣୀ ।

ଅଲୋକା ବସିଲା । ଚାହିଁ ରହିଲା ଘରର ସାଜସଜ୍ଜାକୁ, ମୀରବାଇର ଅଫୁରନ୍ତ ରୂପକୁ,—ଅଲୋକା କହିଲା ମୁଁ କିଏ ? କାହିଁକି ଅସିଛି ? କ'ଣ ପ୍ରୟୋଜନ ? ଏଇଥିପାଇଁ ତୁମେ ବିଚଳିତ

ହେବଣି ଭଉଣି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆସିଛି ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ । ନିବେଦନ ଜଣାଇବାକୁ

...ଅନୁରୋଧ ? ବ୍ୟାକୁଳ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ମୀରା । ଧନୀ ଘରର ଝିଅ, ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀ, ତା'ର ପୁଣି ଜଣେ ଗଣିକା ନିକଟରେ ଅନୁରୋଧ, ନିବେଦନ ?

ହଁ ଭଉଣୀ, ଅନୁରୋଧ । ତୁମେ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସହାୟ ନହୁଅ ତେବେ ସବୁ ସରିଯିବ । ସବୁ ଭାବିଚିନ୍ତି ତୁମର ପାଖକୁ ଛୁଟି ଆସିଛି ମୁଁ । ତୁମେ ମୋତେ ବଞ୍ଚାଅ ।

ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ମୀରାବାଇ, ଘଟଣା କଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ କହିଲେ—ଘଟଣାଟା କଣ କୁହ ?

ଅଲେଖା କହିଲେ—କିଶୋରୀ ଜୀବନର ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଆଶାରେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟର ପ୍ରଥମ ସ୍ପର୍ଶ, ପ୍ରଥମ ଆଲିଙ୍ଗନ ପାଇବା ପାଇଁ ବିବାହ କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ମିଳନ ରାତ୍ରିରେ ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ପ୍ରଣୟ ନପାଏ ତେବେ ତା ମନ କଣ ହୁଏ ତାହା ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିପାରୁଥିବ ଭଉଣୀ । ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଠିକ୍ ସେଇଆ ଘଟିଲା । ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନୀରବ ନିସ୍ପନ୍ଦ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ନୀରବରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି, ଭାବିଲି ଜୀବନରେ ତ ମୁଁ କେଉଁଠି କିଛି ଭୁଲ କରିନି, ତେବେ ଭଗବାନ ମୋ ପ୍ରତି ଇମିତି ଦଣ୍ଡବିଧାନ କଲେ କାହିଁକି ?

ସ୍ୱାମୀ ଥିଲେ ମୋର ଅତି ଶିକ୍ଷିତ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତବଂଶୀୟ ଧନୀ ଯୁବକ । ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର, ବାସର କକ୍ଷରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାବିଥିଲି ମାତୃତ୍ୱର ଗୌରବ ଗୁଡ଼ିରେ ଧରି ଶରଦିନ ହେବି ସୁଖୀ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ମୋ ଭାଗ୍ୟର ବିପକ୍ଷରେ ଗତି କଲେ । ଶରଦିନ ମୁଁ ହେଲି

ହୀନିମାଣା । ଜୀବନରେ ଯାହାକୁ ହାତଧରି ବିବାହକଲି ସେ ହେଲେ ମାତାଲ, ଦୁଷ୍ଟଚରିତ୍ର, ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ । ନାରୀ ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ମୋର ସେଇଠି ସରିଗଲା । ଜୀବନଟା ହୋଇ ଉଠିଲା ହାହୁତାଶମୟ, କଣ କରିବି, କିମିତି ବଞ୍ଚିବି, ବୁଦ୍ଧିଦିଶିଲାନି ମୋତେ । ହଠାତ୍ ଅଲୋକା ଥମିଗଲା ଦଣ୍ଡେ, ଆଖିତାର ଲାଖିରହିଲା, ମୀରାବାଇ ବେକରେ ଝୁଲୁଥିବା ହାରଉପରେ ।

ମୀରାବାଇ କହିଲା ତା ହେଲେ ତୁମେ କଣ କହିବାକୁ ଚାହଁ ?

—ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ ଭଉଣୀ ତୁମେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଫେରାଇ ଦିଅ । ତୁମେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଜୀବନମାର୍ଗରେ ପ୍ରଧାନ ନାୟିକା ରୂପେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅ । ମୋର ସୁନାର ସଂସାର ଗଢ଼ିଦିଅ ।

ଦଣ୍ଡେ ଅଟକି ଗଲା ମୀରାବାଈ, ଛେପ ଢୋକି କହିଲା— ବେଶ୍ୟା ମୁଁ । ମୋ ପାଖକୁ ଅନେକ ଯୁବକ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ ତ ?

ସରୁ ଅଧର ଉପରେ କ୍ଷୀଣହସର ଝଲକ ଟାଣି ଅଲୋକା କହିଲା ଯେଉଁ ଦାମୀକଣ୍ଠିର ସୁନାହାରଟା ତୁମ ବେକରେ ଶୋଭା ପାଉଛି, ସେହି ମୋର ଇହକାଳ ପରକାଳର ଦେବତା ।

ମୀରାବାଈର ହସିଲା ମୁହଁଟି ହଠାତ୍ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ୁଛି, ଆଖି ଆଗରେ ନାଚିଉଠୁଥିଲା ବିଗତଦିନରକାହାଣୀ ଗୁଡିକ । କିମିତ ସେ ଅରୁଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବ ଆଉ ଗୋଟିଏ ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ । ସେ ଯେ ଅରୁଣକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଏ ? ବିଗତ ଦୁଇବର୍ଷ ଭିତରେ ଅରୁଣର ସାନିଧ୍ୟ ତାକୁ ବିହ୍ୱଳ କରିଛି । ସ୍ୱଳ୍ପ ଜୀବନ ଭିତରେ ଅନେକ ପୁରୁଷର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଥିଲେ ବି

ଜେଲ୍ହାତ ତା ହୃଦୟରେ ଦାଗ ରଖି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଏତେଦିନ ପରେ ଅରୁଣଙ୍କୁ ପାଇ ଫେରାଇ ଦେବ କିପରି ? କିପରି ବଞ୍ଚିବ ସେ ଅରୁଣ ବିନା ?

ନୀରବ ରହିଲ ଯେ ଭଉଣୀ ? ଉତ୍ତର ଦେଲନି ? ହସି ହସି ଅଲେଖା କହି ଉଠିଲା ।

ମୀରାବାଈ କହିଲ-ଅଚ୍ଛା ଭଉଣୀ, ତୁମ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ?

ଅଲେଖାର ଗୋଲାପୀ ଅଧର ଉପରେ ଉକୁଟି ଉଠିଲା ସ୍ମିତହାସ, ସେମିତି ସେ ହସି ହସି କହିଲା ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ଦାୟୀ କରେ ।........ବାକ୍ୟ କେତୋଟିର ଶେଷ କଲା ଅଲେଖା ।

ମୁଁ କିମିତି ଦାୟୀ ହେବି ? ଅମେ ତ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛୁ । ଯିଏ ଅମ ପାଖକୁ ଅସିବ, ସେ ଉପଭୋଗ କରିବ ଅମ ଯୌବନ । ତା' ବିନିମୟରେ ଦେବ କିଛି ଅର୍ଥ । ଏତ ହେଲା ଅମ ବ୍ୟବସାୟ, ତାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ଅମେ ଚଳିବୁ କିମିତି ?

ଠିକ୍ କଥା । ତୁମେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛ । ଯୌବନ ବିକି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଭଉଣୀ; ତୁମେ ଯେଉଁ ପାପ କରୁଛ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ତୁମେ ନା ଅଉ କିଏ

—ପାପ···ପାପ କାହାକୁ କହୁଛ ଭଉଣୀ ? ପାପତ ମଣିଷ ମନର ବିକାର । ଗୋଟାଏ ଝିଅଲ । ଯେଉଁ ଗୋଲାପୀ ଯୌବନ ଉପ-ଭୋଗ କରି ମଣିଷ ଅସୀମ ଅନନ୍ଦ ପାଏ ସେ ପାପ କେବେ ହୋଇପାରେ ଭଉଣୀ ? ମୋଟେ ନୁହଁ । ଭଗବାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ନାରୀକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଦାନ ଯୌବନ । ଅଉ ସେହି ଯୌବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ମୁଁ ତ ତାହାହିଁ କରୁଛି ।

ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ବହୁତ କରି ଥାଆନ୍ତି । ସହରର ବଡ଼ଘରର ଝିଅ ଲୁଚି ଛପାରେ ଯାହା କରି ଥାଆନ୍ତି ତାଙ୍କଠୁ କଣ ବେଶୀ କରୁଛି ମୁଁ ? ମୁଁ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛି, ଉପାର୍ଜନ କରୁଛି । ତ' ବୋଲି କଣ ଏଇଟା ମୋର ଦୋଷ ?

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ତୁମର ଦୋଷ, ତୁମେ କଣ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ ? ମୁଁ ଯଦି କହେ ତୁମରି ଯୋଗୁ ଆଜି ଶହ ଶହ ରମଣୀ ସିନ୍ଦୂର ଲୁହ ଝରାଉଛନ୍ତି, ସାରା ଜୀବନ କାନ୍ଦି ବିତଣା ଭୋଗିଯାଉଛି ଅଥଚ ତାଙ୍କ ଭାବନା ସବୁଠି । ଅନେକ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବିରହଜ୍ୱାଳା ସହି ନପାରି ଅଗ୍ନି ବିସର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେତେବେଳେ ଯୌବନ ଦାନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସେତେବେଳେ ନିରୀହ ରମଣୀ ମାନଙ୍କ ଅକୁଳ ବେଦନ କାତର ଅନୁରୋଧ ତୁମ କାନରେ ବାଜେନା କି ବିରହିଣୀ ସିନ୍ଦୂର ଲୁହ ତୁମ ଆଖିରେ ପଡ଼େନା । ତୁମେ ସେତେବେଳେ ବେଶ ମଜ୍‌ଗୁଲ୍‌ରେ ଥାଅ । ସହରର ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ବଂଶୀୟ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ମାଂସଳ ଗ୍ରୁତ ଉପରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଥାଅ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ସୁଖପାଇଁ ତୁମ ନିକଟକୁ ଧାଇଁ ଆସନ୍ତି, ତୁମ ପଦତଳେ ଅଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା ସେହିମାନେ କମିଷ୍ଟ ଛଟପଟ ହୋଇ ମରନ୍ତି, ତୁମେ କେବେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଛ ? ମରଣ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ଯେଉଁ ଲୁହ ଝରେ ସେ'ତ ଲୁହନୁହେଁ ଉଜଣୀ ସେ ଲୁହ, ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ । ସେହି ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ଯୁବକ କଲବଲ ହୋଇ ମରିବା ପରେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ହୁଏ ବିଧବା । ମୁଣ୍ଡରୁ ସିନ୍ଦୂର, ହାତରୁ କାଚ ଚାଲିଯାଏ । ଜୀବନରେ ତା'ର ସବୁକିଛି ସୁଖ ସରିଯାଏ ସେଇଠି ।

ଜୀବନଟା ହୋଇଉଠେ ହା-ହୁତାଶମୟ ଏଥିପାଇଁ କିଏ ଦାୟୀ ଥରେ ଭାବି ଦେଖନ୍ତୁ କହିଲେ ଭଉଣୀ ?

ମୀରବାଈ ମୁଣ୍ଡରେ ଭୂତଳ ସ୍ୱପ୍ନ । ଠିକ୍ କଥା, ସତ କଥା । ସେ ନିଜେ ଦାୟୀ ନାଁ ଅଳକାଏ ? ନିଜ ଲାଗି ଅନ୍ୟତ କେହି ଦାୟୀ ହେବେନି, ନିଜ ପାପର କର୍ମ ନିଜକୁ ତ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କରିବ କଣ ? କାହାକୁ ଆପଣାର କରି ତୋଳି ଧରିବ ? ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ପ୍ରେମ…ଯୌବନ……
ଅନ୍ୟପାଖରେ ଆକୁଳ ନିବେଦନ…କାତର ଅନୁରୋଧ ।……

ଅଲୋକା ଅଣ୍ଟାରୁ ବାହାରକଲା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଛୁରୀ । ଚମକି ଉଠିଲା ମୀରବାଈ । ଖରତେଜରେ ଛୁରୀଟି ଝଲ ଝଲ ହେଉଛି, ଅଲୋକା କହିଲା-ଆଜି ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ତୁମ ନିକଟକୁ ଛୁଟି ଆସିଛି ଭଉଣୀ, ତୁମେ ଯଦି ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବ ବୋଲି ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବ ତା' ବଦଳରେ ଦେବି ଅଜସ୍ର ଅର୍ଥ । ଯଦି ଫେରାଇ ନ ଦିଅ ତେବେ ଏଇ ଛୁରୀଦ୍ୱାରା ଏଇଠି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବି । କଣ କହୁଛ ଭଉଣୀ । ଏତିକି କହି ଅଲୋକା ନୀରବ ରହିଲା ।

ମୀରବାଈର ମୁଣ୍ଡ ଘୂରିଗଲା । କଣ କରିବ ସେ ? ଜଣେ ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ଅନୁରୋଧ…ଗୋଟାଏ ଲକ୍ଷପତି ଘରଣୀର କାତର ନିବେଦନ…ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ନପାଇଲେ କରିବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା । ଶିଘ୍ର କହ ଭଉଣୀ । ସ୍ୱାମୀ, ନଣନ୍ଦ ମୋର ଘରେ ଅଛନ୍ତି, ବାହାରେ ମୁଁ ଏତେ ସମୟ ରହିଲେ ହୁଏତ ସେମାନେ ମୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ?

ମୀରବାଈ ଚାହିଁଲା ଅଲୋକାକୁ……

ରୂପସୀ ଯୁବତୀ, ଭରାଯୌବନ ତରଙ୍ଗାୟିତ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଖରେ ଶାନ୍ତ ସରଳତାର ଆଭା କିନ୍ତୁ କପାଳରେ ଫୁଟି ଉଠିଛି ଚିନ୍ତାରେଖା । ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଧରିଛନ୍ତି ଖଞ୍ଜଣି ତୁରୀ, ଅନ୍ୟହାତରେ ଗୋଟାଏ ବେଶ୍ୟାର ପାଦଧରି ମାଗୁଛନ୍ତି ଭିକ୍ଷା, କେବଳ ତା ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବାକୁ ନପାଇଲେ କରିବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା—ଏଇଟା ତାର ପଣ । ମୀରାବାଈ ଭାବିଲା, ଆହୁରି ଭାବିଲା,.....ଜୀବନର ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟଭିତରେ କୌଣସିଦିନ ଇମିତ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଧନୀ ରମଣୀ ଆସି ତା ପାଦଧରି ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା ଅଜାଡି ଭିକ୍ଷା ମାଗି ନାହିଁ । କେହି ଜଣେତ ଇମିତ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରାଇ କାତର ନିବେଦନ କରିନାହିଁ । ଅଲୋକାକୁ ପାଦ ଉପରୁ ଟେକି ଧରି ମୀରାବାଈ କହିଲେ ଆଚ୍ଛା ଭଉଣୀ, ତୁ କଣ ଜୀବନରେ କେବେ ଅସଜଡ଼ା ବାଟରେ ପାଦ ଦେଇଥିଲୁ ?

—ମୋଟେନୁହେଁ ? ବରଂ ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲବାଟରେ ଯାଇଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଠିକ୍‌ବାଟକୁ ନେଇଆସିଛି ମୁଁ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ··ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲାନି ଅଲୋକା । ଆଖିରୁ ଝରି ପଡିଲା ଦଧାର ଲୁହ ।

ମୀରାବାଈ ନିଜ ପଣତ କାନିରେ ଅଲୋକା ଚକ୍ଷୁରୁ ଗଡ଼ି ପଡୁଥିବା ଲୁହକୁ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲେ—ହଉ ଯାଅ ଭଉଣୀ ଅରୁଣକୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରାଇ ଦେବି । ଅରୁଣ ଜୀବନର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଥପାଇଁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।

—ଶପଥ କର ? ଅଲୋକା କହି ଉଠିଲା ।

—ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ମୋତେ ? ତୁମ ପାଦଛୁଇଁ ଶପଥ କରୁଛି ଭଉଣୀ । ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଅରୁଣକୁ ଫେରାଇ ଦେବି ।

ଅଲୋକା ମୁହଁରେ କେଗାଏ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ତୁରୀଟାକୁ

ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଅଣ୍ଟାତଳୁ ବାହାର କଲା ବଡ଼ାଏ ନୋଟ । ଥର ଥର କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ନିଅ ଭଉଣୀ, ଅଜିକାର ଏଇ ଶୁଭ ରଜନୀ କଥା ଚିରଦିନ ମୋର ମନେ ରହିବ । ସେଇ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଶୁଭସନ୍ଧିର ସ୍ମୃତି ନିମନ୍ତେ ଏ ମୋର ପହିଲି ଭେଟି ।

ମିରାବାଈ ହସିଲା । ମୁଁ ସେ ଅର୍ଥ ନେବିନି ଭଉଣୀ । ତୁମେ ଆଜି ମୋ ପାଖରେ ଅନୁରୋଧ ତ କରିନାହିଁ, ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛ । ଯା'କୁ ମୁଁ କେବେ ଭୁଲି ପାରିବିନି । ଅରୁଣ ଦେଇଥିବା ସୁନା ହାରଟିକୁ ବେକରୁ କାଢି ଅଲୋକାକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା ମୀରା । କହିଲା ନିଅ ଭଉଣୀ ତୁମ ହାର—

ଅଲୋକା କହିଲା, ସେଇଟାକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ତୁମକୁ ଦାନ କରି ଛନ୍ତି । ସେଇଟାହିଁ ତୁମର ।

ନାଁ, ଭଉଣୀ ମୁଁ ନେବିନି, ମୀରାବାଈ କହି ଉଠିଲା ।

ଦାନକୁ ଫେରାଇନେଲେ ପାପହେବ । ମୋ କଥା ମାନ, ତାକୁ ରଖ, ମିରାବାଈ ହାତରେ ବଡ଼ାଏ ନୋଟ ଗୁଞ୍ଜିଦେଇ କହିଲା ଯାଉଛି ଭଉଣୀ, ମୋ କଥା ଯେମିତି ପାଶୋର ନଯାଅ—ଏତିକି କହି ଅଲୋକା ବାହାରି ଆସିଲା ;

ମୀରା ବାଈ ଚାହିଁ ରହିଲା ରୂପସୀ ଯୁବତୀର ଚାଲି ବାଟକୁ···
ହାତରେ ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା, ପାଦଉପରେ ଗୋଟାଏ ନାରୀର ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସ ଭରା ଲୁହ ।···

ଭାବନାର ଗୋଲକଧନ୍ଦା ଭିତରେ ପେଷିହୋଇ ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇଲା ଅରୁଣ । ଦୀର୍ଘ ଅଠଦିନ ବିତିଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୀରାବାଈ ପାଖକୁ ଯାଇନି । ସେ କଣ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକର ନ ଥିବା ହେଲେ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁକୂଳ ହୋଇନି । ଯେଉଁ ମୀରାବାଈ ଅରୁଣକୁ ଲକ୍ଷ ଅନୁରୋଧ କରି ତା'ର ଅସିବା ବାଟକୁ ଗୃହକିଣୀ ପରି ଗୁହିଁ ରହୁଥାଏ ସେ ପୁଣି ତା'ର ଉପସ୍ଥିତିରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଛି । ଆଦେଶ ଦେଇଛି - ତୁମେ ଆଉ ମୋ ନିକଟକୁ ଅସ ନି ଅରୁଣ, ମଦଖାଇ ସୁନ୍ଦର ଶରୀରଟାକୁ କଳଙ୍କ କରନି ? ମାତାଲ ହୋଇ ସର୍ବନାଶ ପଥରେ ଯାଅନି ? ଜୀବନର ସୁନ୍ଦର ପରସର ଭିତରେ ମରଣର କଳ୍ପନା ଦେଖିବାକୁ ଅଗଭିର ହୋଇ ଉଠିନି ? କଣ ବା ନାହିଁ ତୁମର ? ଯୌବନ ଭରି ରୂପଅଛି,ବସ୍ତୁର ସମ୍ଭାରଅଛି, ତନ୍ୱୀ ରୂପସୀକୁ ମଧୁଅନିଶାରେ ମାତାଲ କରିବାକୁ ତୁମ ଆଖି ଦୁଇଟିରେ କଟାକ୍ଷ ଅଛି ? ତୁମ ରୂପପାଇଁ ଢ଼େର ପୂଜାରିଣୀ ମିଳିବେ । କିନ୍ତୁ ତା' ନକରି କାହିଁକି ଏତେତଳକୁ ଟାଣି ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଖିରୁ ଲୁହଝରାଇ ଜଣେ ସମାଜର ଅବହେଳିତ ଗଣିକା ନିକଟରେ କାହିଁକି ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି ? ତୁମେ ଫେରଯାଅ ଅରୁଣ, ବାର ବାର ଅସି ମୋତେ ବିରକ୍ତ କରନି ?

ସବୁ ଶୁଣିଥିଲା ଅରୁଣ, ମାତାଲଙ୍କ ଭଳି ହସିଥିଲା । କହିଲା —ତୁମେ ଯଦି ପତିତା, ବେଶ୍ୟାହୋଇ ହସି, ନାଚି ବଞ୍ଚିପାର । ତେବେ ମୁଁ ମନର ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ, ହୃଦୟର ଜ୍ୱାଳା ଭୁଲି ଯିବା ପାଇଁ କାହିଁକି ମାତାଲ ହୋଇପାରେ ନା ?

ମୋତେ ଭୁଲନି ବୁଝିଲ ଅରୁଣ, ସମାଜର ବେଶ୍ୟାଠାରୁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦରୀ, ଅଧିକ ରୂପବତୀ ମୁଁ ମୋର ଅଗାମୀ

ଭବିଷ୍ୟତରେ ସୁନାର ତାଜମହଲ ଗଢ଼ିବାକୁ ଯାଇଛ ସେ ଶରଦ୍ଧଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ଲୁହ ଝରାଇ ପାରିବନି ? ମୋତେ କ୍ଷମା ଦିଅ ଅରୁଣ । ଅତୀତର ବିସ୍ମୃତି ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦିନ ଆମେ ଖେଳିଥିଲୁ ତାକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

ଏ କଣ କହୁଛ ମୀରା ?

ମୁଁ ଠିକ୍ କହୁଛି ଅରୁଣ ବାବୁ । ନିଜ ମନର ଓରମାନ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ମୋର ଅଲ୍‌ଅଳ ଭଉଣୀ ଆଖିରୁ କେବେ ଲୁହ ଝରାଇ ପାରିବିନି । ଏବେ ବି ତା'ର ଆଖିର ଲୁହ ମୋର ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଛି । ତୁମେ ଫେରିଯାଅ ଅରୁଣ । ମୋ ଶପଥରେ ମୁଁ କେବେ ଅଙ୍ଗ ଅଣି ପାରେନା ?

ଏଇ କଣ ତୁମର ଶେଷ କଥା ମୀରା ।

ହଁ, ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମୀରା ।

ପରାସ୍ତ ସୈନିକ ପରି ଫେରି ଆସିଥିଲା ଅରୁଣ । ଜଣେ ବେଶ୍ୟା ନିକଟରୁ ସେ ପରାଜୟ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆଉ କେବେ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଯିବ ମୀରାବାଇର ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ପାଇଁ—

ଇଜିଚେୟାର ଉପରେ ନିଜର ଶ୍ରାନ୍ତ ଶରୀରକୁ ଲେଟାଇ ଦେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିବାରେ ମନୋନିବେଶ କରିଛି ମୀରା । ମୁକୁଳିତ କେଶଗୁଚ୍ଛ ଫିଟିପଡ଼ି ପିଠି ଉପରେ ଲୋଟିଛି । ନଗ୍ନ ମୁକୁଳିତ ଖୋଲା ଛାତିରୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାଗଳ କ୍ଲାନ୍ତ ;ଉଡୁଛି ।......

ମୀରା ।......ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ଉଠିଲା ।

ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ମୀରା । ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଅରୁଣ । ଦୀର୍ଘ ଅଠଦିନ ପରେ ଫେରିଛି ସେ ।

ରେସ୍ତୋରାଁ ଉପରେ ବସୁ ବସୁ ଅରୁଣ କହିଲା—ତୁମ ପାଇଁ ମୋର ଗୋଟାଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି ମୀରା ?

ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ ବୋଳା ନାଲି ଅଧର ଉପରେ ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟର ଝଲକ ଖେଳାଇ ମୀରାବାଈ କହିଲା—ଗୋଟାଏ କାହିଁକି, ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ପ୍ରଶ୍ନ କର, ଯଦି ଉତ୍ତର ଦେବାର ଶକ୍ତି ମୋର ଥାଏ ତେବେ ତୁମେ ଉତ୍ତର ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ ।

—ମୋର ଏ ଅଧଃପତନ ପାଇଁ ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ଦାୟୀ କରେ ?

କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିପରି ଦାୟୀ ହେବି । ଦୀପ ଜଳୁଛି ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ । ପତଙ୍ଗ ଆସି ସେଥିରେ ଝାସ ଦେଲା ବୋଲି ତାହା କ'ଣ ଦୀପର ଦୋଷ ? ମୁଁ ତ ମୋ ପଣସ ମେଲାଇ ବସିଥିଲି । ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ଡାକି ନ ଥିଲି କି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ନ ଥିଲି ? ତୁମେ ନିଜେ ଆସି ଧରାଦେଲ ମୋର ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ । ଦ୍ୱିଧାହୀନ ରୂପ ଯୌବନକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେକରି ତୁମେ ମୋତେ କଲ ରାଜରାଣୀ ? ତା'ପରେ ଏମିତି ଯେ ଅବସ୍ଥା ହେବ ମୁଁ ତ ଜାଣି ନ'ଥିଲି, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ କିପରି ଦାୟୀ ହେବି ?

ଅରୁଣ ମନରେ ଚିନ୍ତାର ଧୂଆଁ ଉଠୁଛି । ମୀରାବାଈ ଦାୟୀ ନୁହେଁ । ଅଲେଖା ଦାୟୀ ନୁହେଁ । ଦୀପାଳୀ ବି ଦାୟୀ ନୁହେଁ ? ଅଚ୍ଛା ତେବେ କଣ ତାର ଭୁଲ ପାଇଁ ସେ ନିଜେ ଦାୟୀ ?

ଏବେ ଉତ୍ତୁଆ ଦ୍ୱିପ୍ରହରରେ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ରେଳେଇ ବିସ୍ତ ପଲଙ୍କର ଶୁଭ୍ର ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ଅଲୋକା ଭାବୁଥିଲା—ମଣିଷ କମିତି ବଦଳେ ? କାହିଁକି ବଦଳେ

ଆଲୋକା ନାରୀ, ବିବାହିତା ପତ୍ନୀ । ପ୍ରେମ ତା'ର କାମ୍ୟ । ସେ ବିବାହ କରିଥିଲା ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ! କିନ୍ତୁ କଣ ପାଇଲା ସେ ମଦ୍ୟପ ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ସ୍ୱାମୀ ନିକଟରୁ ?

ଅଲୋକା ? ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଭିଲା ।

ମୁହଁ ଲେଉଟାଇ ଚାହିଁଲା ଅଲୋକା । ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କଅଁଳ ଡାକରେ ତା' କୁସୁମ କୋମଳ ତନୁ ଲତାରେ ଚମକ ଖେଳିଗଲା । ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଉଠି ଆସି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ଛିଡ଼ା ହେଲ କାହିଁକି ? ବସ ।

ଅଲୋକା ବସିଲା ।

ତୁମେ କଣ ଭାବୁଥିଲ ଅଲୋକା ? ଅରୁଣର ପ୍ରଶ୍ନ ।

ତୁମର ଏ ଅଧପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ? ତୁମେ ନିଜେ ନା ଆଉ କିଏ ?

ଠିକ୍ କହିଛ ଅଲୋକା । ଏଇ ସହଜ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘଦିନ ହେଲା ଚିନ୍ତା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ କିଛି କୂଳକିନାରା କରି ପାରୁନି ।

ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ତୁମର ଏ ଅଧପତନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କେବଳ ମୀରବାଇ ?

ଚହିଁକି ଉଠିଲା ଅରୁଣ ।

ହଁ, ଦେବତା । ସେଇ ତୁମକୁ ନର୍କ ବାଟକୁ ଅସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଛନ୍ତି । ସର୍ବନାଶ ପଥରେ ଯିବାପାଇଁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତା'ର କୁହିଙ୍ଗାରେ ପଡ଼ି ତୁମେ ମୋ ଦେଇକରୁ ଲୁଚି ନେଇଛ ହାର, ଭଉଣୀ ସୁଟକେଶରୁ ଟଙ୍କା ।

ଠିକ୍ କହୁଛ ଅଲୋକା । ସିଏ ମୋର ସର୍ବନାଶ କରନ୍ତି । ମୋ ସୁନାର ଭବିଷ୍ୟତ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ସେ କ କେବଳ ଦାୟୀ ନୁହେଁ ?

ଅଜତେବେ କିଏ ଦୀପାଳୀ । ଅଲୋକା ହଠାତ୍ କହିଉଠିଲା ।

ଦୀପାଳୀ ? ଅରୁଣ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

ହଁ ଦେବତା, ସେହି ଦୀପାଳୀ । ଯାହାକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଉଥିଲ, ଯିଏ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବ ବୋଲି ଶପଥ କରିଥିଲା । ସେହି ଦୀପାଳୀ······ତୁମକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାଇ ଜଣକୁ ବିବାହ କଲା । ତୁମର ଭବିଷ୍ୟତ ପୋଡ଼ିଜାଳି ପାଉଁଶ କରିଦେଲା । ତାରି ଲାଗି ତୁମର ହେଲା ଅଧଃପତନ । ସେ କିନ୍ତୁ ବିବାହ କରି ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ନିବିଡ଼ ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ରହି ବିଦ୍ରୂପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ତୁମକୁ ?

ଅଲୋକା ମୁହଁରୁ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଶୁଣି ଅରୁଣ ଏକା ବେଳେକେ ଅବାକ୍ । ସେ ବିସ୍ମିତ ହେଲା, ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅଲୋକା ଏ ସବୁ ଜାଣିଲା କିମିତି ? କିଏ ତାକୁ କହିଲା ଏ ସବୁକଥା ?

—ତୁମକୁ ଏକଥା କିଏ କହିଲା ଅଲୋକା ?

ଅଲୋକା ଅଧର ବୁଇଟି ଥରି ଉଠିଲା । ଦୀପାଳୀ ମୋର ପିଲା ଦିନର ବନ୍ଧୁ । ଏକା ସହରରେ, ଏକା କଲେଜରେ ଅମେ

ପଡ଼ିଥିଲୁ । ଦୁହିଁଙ୍କ ମନଥିଲା ଏକ । ପ୍ରାଣଥିଲା ଏକ । ଅବିବାହିତା ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମର ଓ ତାର ପ୍ରେମ ଜୀବନର ଅସାର କାହାଣୀ ମୋ ଆଗରେ ଖୋଲି ଦେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବୁଝି ପାରିନଥିଲି ଯେ ସେ ତୁମକୁ ଭଲପାଇ ମୋ ପାଖରେ ତା ପ୍ରେମ ଜୀବନର କାହାଣୀ କହୁଛି ବୋଲି । ତା'ପରେ ସେ ବିବାହ କରିଗଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବିବାହ କଲି । ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରଠୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ରହିଲୁ । ହଠାତ କାଲି ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ପାଇଲି ତା' ନିକଟରୁ । ସବୁ ଭୁଲ ବୁଝି ପାରି ଅନୁତାପ କରି ଲେଖିଛି ସେ । ଆଉ ଲେଖିଛି ସେ ତାର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଠିକି ଆସୁଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ତୁମ କଲେଜ ବହି ଗୁଡ଼ାକ ଖେଳାଉ ଖେଳାଉ ପାଇଥିଲି କେତେ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରେମ ଚିଠି । ମଧୁର ପ୍ରଣୟର ବର୍ଷ ହଜି ଗଲା ନିବେଦନ ଧରି ସେ ତୁମ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲା । ସମ୍ବୋଧନ କରିଥିଲା ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ.....

ବିସ୍ମିତ ହେଲା ଅରୁଣ । ନିଜର ସବୁ ଭୁଲ ବୁଝି ପାରିଲା ସେ । ଅତୀତର ପାପ କର୍ମ ଲାଗି ମନତଳେ ଅନୁତାପ ଜାଗୁଛି । ଅଲେଖାର ହାତ ଧରିପକାଇ କହିଲା, ମୁଁ ଦୋଷ କରିଛି; ଭୁଲ କରିଛି । କ୍ଷମା ଦେବେନି ମୋତେ ?

ଅଲେଖାର ଝଲସିଆ ମୁହଁରେ ହସର ଢେଉ ।

ସେଇଦିନ ରାତିରେ .....

ମୁକ୍ତ ବାତାୟନ ପଥଦେଇ ଧୂମ୍ର ଆକାଶର ମୁକୁଳା ବକ୍ଷ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଥିଲା ଅଲେଖା । ଇମିତି ନିଚୋଳ ରାତିରେ ମନଟା ଛଟପଟ ହୋଇ ଉଠେ । ମହଲ ସଞ୍ଜର ବହଳ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ହଜିଯାଏ ତା'ର ଭାବନା । ...ଏ ନିଚୋଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅରୁଣ ଆସନ୍ତା କି ?...

କେତେବେଳେ ଯେ ଅରୁଣ ପଶି ଆସିଛି ସେଇ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ଅଲୋକା ଜାଣି ପାରିନ । ଚୁପି ଚୁପି ଲକ୍ଷ୍ୟକରୁଥିଲା ଅରୁଣ ଅଲୋକା କି ସୁନ୍ଦର ସତେ । ଖୋଲା ଦେହରେ ଖଣ୍ଡେ ସାଧାରଣ ପରିଧେୟ । ମୁକୁଳିତ କେଶ ଗୁଚ୍ଛ, ଗୋଲାପ କଢ଼ ପରି ସରୁ ଅଧର । ଉଦ୍ଦାମ ଯୌବନର ଅଫୁରନ୍ତ ଶୋଭା । କି ଚମତ୍କାର ! ଢଳଢଳ ଚକ୍ଷୁ, ତରଙ୍ଗାୟିତ ଯୌବନ । ମଥାରେ ଶୁଭ ସିନ୍ଦୂରଟିକା । ଏତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ରୂପ ସେ କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲା ? କାହିଁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତ ଦେଖି ନ ଥିଲା ।

ଅରୁଣ ଅଗେଇଲା ।

ଦୁଇବାହୁ ବେଷ୍ଟନୀ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ରଖି ଧୀରେ ଡାକିଲା ଅଲୋକା……

ଅଲୋକା ମୁହଁ ଟେକି ଚାହିଁଲା ଉପରକୁ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରୀତ ଚୁମ୍ବନରେ ଦୁରନ୍ତ ବିରହ ଜ୍ୱାଳାର ଯବନିକା ଟାଣିବାପାଇଁ ଅରୁଣ ଅଲୋକାର ମୁଖ ପଦ୍ମଟିକୁ ଟେକି ଧରିଲା । ଅଲୋକା ସରମରେ ନଇଁ ଆସି ଢୋଳା ଦୁଇଟିକୁ ବାନ୍ଧିଦେଲା ଲକ୍ଷ୍ମିଟି ଚଟାଣି ଉପରେ ।

ତୁମେ କି ସୁନ୍ଦର ଅଲୋକା ! ଏତେଦିନପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ଅଫୁରନ୍ତ ଯୌବନ କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲ । ଅଟକୁତ ମୋତେ ଜଣାଇ ନ ଥିଲ କି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ନ ଥିଲ ?

ଅଲୋକାର ଅଧର ଉପରେ ମିଟିମିଟି ହସ !

… … … …

ରାତି ପାହିଲା । ଶେଯ ଛାଡ଼ି ବାହାରକୁ ଆସିବା ବେଳକୁ ତାହାଣିଆ ଖରା ଟାଣୁଆ ଧରି ଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଆଖିରୁ ନିଦ ଛାଡ଼ିନ‥ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ପତା ।

ନୂଆବୋହୂ । ପଛରୁ ସୁଜାତା ଡାକି ଡାକି ଆସୁଛି ।

ଅଲୋକାର ଗତି ସ୍ଥିର ହେଲା ।

ଭାଇ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇନାହାନ୍ତି ନୂଅବୋହୂ । ଜଳଖିଆ ଥଅର ସବୁଛି । ଭାଇଙ୍କ ପାଇଁ ନେଇ ଯାଅ ?

—ତୁମେ ଯାଅ ସୁଜାତା । ମୁଁ ଯିବିନି ।

ସୁଜାତା ନିଶ୍ଚଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ନୂଅବୋହୂଙ୍କୁ ।

ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କଣ ଦେଖୁଛ ?

ମୁଁ ସବୁ ଜାଣେ ଯେ ଜାଣେ ?

କଣ ଜାଣ ?

କହିବ ? କହିବ ନୂଅବୋହୂ ? ନାଁ, କହିବନି । ଫିକ୍କର ହସି ଦେଇ ସୁଜାତା ତେଇଁ ତେଇଁ ଚାଲିଗଲା ।

ଫାଲ୍ଗୁନର ଗୋଟିଏ ସ୍ନିଗ୍ଧ ମଧୁର ସଂଧ୍ୟାରେ ଅରୁଣର ଗୃହ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ କଳରବ ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ବିବାହର ଦଶବର୍ଷ ପରେ ଦେବତାର ଏଇ ଅମର ଆଶୀଷ ଝରିପଡ଼ିଲା ଅଲୋକା କୋଳରେ । ଠିକ ତାଙ୍କର ଦେବଦୂତ, ସରଳ, ସୁନ୍ଦର । ନାଁଟି ମଳୟ କୁମାର ।

ଶର୍ବିତ ବଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଦ୍ଵିତଳ ପ୍ରାସାଦଟି ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଉଦ୍ୟାନରେ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପୁଷ୍ପ ଶର୍ବିତ

ବିଜୁଳି ଆଲୋକରେ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀର ମାୟା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ଅଗଣାର ବିରାଟ ଶାମିଆନା ତଳେ ସହରର ବହୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ସରକାରୀ ବେସରକାରୀ ଲୋକଙ୍କର ସମାବେଶ । ପୂଜାରୀ, ଗୃହର ନାନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କାହାରିକୁ ଫୁରସତ ନେବାକୁ ସମୟ ନାହିଁ । ଫାଟକ ପାଖରେ କେତେ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ମଟରକାର । ସାଇକେଲ ରିକ୍‌ସାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ।

ରାତି ଏଗାରଟା ପରେ ଉତ୍ସବ ସାମାନ୍ୟ କୋହଳ ପଡ଼ି ଆସିଲା । ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଫେରିଗଲେଣି ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ବରୁ । ଅଲୋକା ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା ।

ତାହାରେ ମଟର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭିଲା । ଅଲୋକା ଚାହିଁଲା ସେହି ମଟରକୁ । ଦୀପାଳୀ ଆସୁଛି । କୋଳରେ ନବାଗତ ଶିଶୁ । ସୁନ୍ଦରୀ, ରୂପସୀ, ଦାମୀ ଜର୍ଜେଟ ଶାଢ଼ିର ବେହରଣ । ନଗ୍ନ ବାହୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି ପାତଳ ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରୁ । ଗୋଲାପ ପରି ନାଲି ସରୁ ଅଧର । ଅପାର୍ଥିବ ଦେହର ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଲାବଣ୍ୟ । ଅଲୋକା ଫାଟକ ପାଖକୁ ଦଉଡ଼ିଯାଇ ଶୁଭ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଲା ।

ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସି ଦୁହେଁ ଜୀବନର ଗୋଟେ ବଡ଼ ଇତିହାସ ଆରମ୍ଭ କଲେ । କଥା ମଝିରେ ଦୀପାଳୀର ପୁଅ କାନ୍ଦ ଉଠିଛି । ସୁଜାତା ତାକୁ କୋଳକୁ ନେଲା । ଦୀପାଳୀ ନଜର ପଡ଼ିଲା କାନ୍ଥରେ ଝୁଲିଥିବା ଅରୁଣର ଛବି ଉପରେ । ଗୋଟାଏ ଅଜଣା ଆତଙ୍କରେ ଶିହରି ଉଠିଲା ସେ ।

—ଚମକି ପଡ଼ିଲୁ ଯେ ? ଅଲୋକା ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

ଦୀପାଳୀ ମନର ଆବେଗକୁ ଛପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ।

ମୁଁ ଜାଣେ ଦୀପାଳୀ, ତୁ ମୋ ଆଗରେ ତୋ ଅତୀତର ସମସ୍ତ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ଗୋପନ ରଖିଛୁ । ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କୁତ୍ସିତ ଚେହେରା ଦେଖି ଅଜଣା ଭୟରେ ଥରି ଉଠୁଛୁ । ମନେ ଅଛି ନା ସେ ଦିନର କଥା—ଦିନେ ଗପର ଝିଅ ଧରି ମୋ ଆଗରେ ମୁହାଁଳି ଦେଇଥିଲୁ ତୋ ପ୍ରେମ ଜୀବନର ସବୁଜ କାହାଣୀ । ତୋତେ ମୁଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ତୁ ଦୃଢ଼ ଶପଥ କରିଥିଲୁ ଜୀବନ କଟେଇ ଦେବି ପଛେ, ଅରୁଣ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବିବାହ କରିବିନି ବୋଲି ? କିନ୍ତୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ତୋର ଦୃଢ଼ ଶପଥ । ଅତୀତର ସେଇ ନଗ୍ନ କାହାଣୀକୁ ପାଶୋରି ପକାଇ ତୁ ବିବାହ କରିଗଲୁ । ତୁ ସିନା ଭୁଲିଗଲୁ···କିନ୍ତୁ ଭୁଲି କଣ ପାରିଲେ ସିଏ ? ତୋ ବିବାହପରେ ତାଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା, ଅଧଃପତନ ହେଲା—ତୋତେ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସେ ମଦଖାଇଲେ । ମନର ଅନନ୍ଦ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ଜୁଆ ଖେଳିଲେ । ନାରୀ ଜାତି ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ସେ ବେଶ୍ୟାସକ୍ତ ହେଲେ । ବେଶ୍ୟାର ଶିକ୍ଷାରେ ପଡ଼ି ସେ ମୋ ବେକରୁ ହାରକାଟି ନେଲେ··· ଅଭ୍···

ଦୀପାଳୀ ଭାବୁଥିଲା ସେଇ ବିସ୍ମୃତ ଭିତରେ ହଜିଯାଇଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ାକ ।

କ୍ଷଣକାଳ ନୀରବ ରହି ପୁଣି ଅଳେକା ଆରମ୍ଭ କଲା—ବୁଝିଲୁ ଭଉଣୀ । ମୁଁ କହେ ଯଦି କେଉଁ ଝିଅ କାହାକୁ ଭଲପାଉଛି, ସେ ତାହାହେଲେ ଆଜୀବନ ତାର ପ୍ରେମଟିକୁ ଭୁଲିରହୁ, ତାକୁହିଁ ବିବାହ କରୁ । କିନ୍ତୁ ଯୌବନର କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ, ଦି'ଦିନର ରୂପ ଯୌବନକୁ ପୁରୁଷ ଆଖିରେ ଦେଖାଇ, ତା ଜୀବନଟାକୁ ଛାରଖାର କରି ତାକୁ ଅତଳ ଦରିଆ ମଝିକୁ ପେଲିଦେଇ ଲାଭ କଣ ? ପୁରୁଷ ଲଇପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନରେ ପାଏ କଣ ? କଣ ଏଇ ଅଧଃପତନ ।

ଏତିକିବେଳେ ପରଦା ଅଡ଼େଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ଅରୁଣ । ସାମନାରେ ବସିଛି ଦୀପାଳୀ । ଅରୁଣ ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁଙ୍କର ସମାରୋହ । ତଥାପି ଭଦ୍ରତା ରକ୍ଷାକରି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ସେ ।

ପ୍ରତିନମସ୍କାର ଜଣାଇବାକୁ ଦୀପାଳୀର ହାତ ଉଠିଲା ନାହିଁ । ସେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଚଟାଣରେ ଗାର କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲା କେବଳ ।

—ଅଜି ସବୁ ଭଲ ତ ? ଅରୁଣର କଣ୍ଠସ୍ୱର କମ୍ପି ଉଠିଲା ।

ଦୀପାଳୀ ନୀରବ ।

ମୋତେ ଭୁଲିଯିବଣି ବୋଧହୁଏ ? ନୁହେଁ···? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ଭୁଲି ପାରିନି ?

ଦୀପାଳୀ ହୃଦୟରେ ଲୋହର ଜୁଆର ।

ଅରୁଣ ହାତରେ ଦୀପାଳୀର ନବାଗତ ଶିଶୁଟିକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ଅଲେଖା ଗଲା ଜଳଖିଆ ସଜାଡ଼ିବାକୁ ।

—ଉତ୍ତର ଦେଲନି ଯେ ଦୀପାଳୀ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବାହୁ ପାଶରେ ବନ୍ଧା ପାଇଥିବ ଅକଳନ୍ତ ସ୍ନେହ । ବୁଣିଆ ଦିଶୁଥିବ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର···

—ଅଜି କାହା ଖାଁରେ ଚୁନ ବୋଲି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ଅରୁଣ ବାବୁ । ଯେ ଯାଇଛି ତାକୁ ଯିବାକୁ ଦିଅ । ଅଜି ଯିଏ ଅସୁଛି ତାକୁ ହସି ହସି ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଅ । ଏଇ ଯିବା ଅସିବା ସମାରୋହ ଭିତରେ ଅଜକାର ଏଇ ଶୁଭରାତି ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହୁ । ନୂତନ ଭିତରେ ଅତୀତ ହଜିଯାଉ ।

ଅରୁଣ ମୁଖରେ ବନ୍ଦ୍ରୁପର ହସ, ବିଦ୍ରୋହର ହସ ।

ଅଜି ଦୀପାଳୀ ଗୃହାଣୀରେ ଲୋତକର ବନ୍ୟା···

ଅଲେଖା ଫେରି ଅସିଛି । ଦୀପାଳୀକୁ କାନ୍ଦୁଥିବାର ଦେଖି କହିଲା— କଣ ହେଲା ଅଲେଖା ? କଣ କହିଲେ ସିଏ ? କିଛି,

କାନ୍ଦନା । ଯାହା ଅତୀତରେ ମିଶିଯାଇଛି ସେ କ'ଣ ଆଜି ଫେରି ଆସିବନି ? ଖାଲି ହୃଦୟର ଜ୍ୱାଳା ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇ ଉଠିବ । ଭୁଲିଯାଅ ଅତୀତକୁ । ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ସଂସାର କର ।

ଦୀପାଳୀ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଭଇଁ ଭଇଁ ହୋଇ । ଅଲେଖା ତାକୁ ଟାଣି ନେଲା ନିଜ ବୁକୁ ଉପରକୁ......

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପ୍ଲେଟରେ ସଜାହୋଇଛି କେତେ ଖାଦ୍ୟ-ସାମଗ୍ରୀ । ପାଖ ତିନୋଟି ଚେୟାରରେ ତିନିହେଁ ବସିପଡ଼ିଲେ । କଥା ଭିତରେ ଅଲେଖା କହିଉଠିଲା—କିଲୋ ଦୀପାଳୀ, ତୁ କଣ ସଦାବେଳେ ଜଞ୍ଜାଳ ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହୁଛୁ ଯେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିଏ ଦେବାକୁ ସମୟ ପାଉନୁ ? ନାଁ ତୋ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କ ବାହୁ ପାଶରେ ଅବରୁଦ୍ଧ ରଖି ଥାଆନ୍ତି ସବୁବେଳେ ?

ସୁଜାତା କଲ୍ କଲ୍ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

—ହସିଲୁ ଯେ ସୁଜାତା, ଆଉ କେଇଟା ଦିନ ପାଉ, ତୁମେ ବା କଣ ସେଥିରୁ ବାଦ ଯିବ ।

—ଛି, ନୁଅ ବୋହୂ ।

କଥାଟା ମନକୁ ପାଉନି ବୋଧହୁଏ ।

ସୁଜାତା ଲଜରେ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇଲା ।

ରାତି ବାରଟା ବାଜିବ ଆସି । ଦୀପାଳୀ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇ ଉଠିଲା । ହେଲେ ବାରଣ କରୁଛି ଅରୁଣ, କିନ୍ତୁ ମାନିନାହିଁ ଦୀପାଳୀ । ଦୁଇ ଆଖିରେ ଦୁଇଟି ଲୁହର ମୁକ୍ତାହାର ଗଳାଇ ଦୀପାଳୀ ବିଦାୟ ନେଲା ।

ରାତି ଗୋଟାଏ ବାଜିଲା । କିନ୍ତୁ ଅରୁଣ କିମ୍ବା ଅଲେଖା କାହାରି ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ । ଅରୁଣ ଗୋଟାଏ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ଭାଜିଲା ଅତୀତର ଅଭୁଲା କାହାଣୀ ଗୁଡ଼ିକ ଭାବୁଥିଲା । ତା'ର

ଜୀବନ ଯୌବନ ପର ପାଶରେ ଦେଖା ଦେଇଥିଲେ ଦୀପାଳୀ ଆଉ ବେଶ୍ୟା ମୀରାବାଇ । ଜଣେ ଯୋଗାଇଥିଲା ଦେହ ଲାଗି ଖୋରାକ, ଆଉଜଣେ ମନଲାଗି, କିନ୍ତୁ କେହିତ ବଡ଼ ହୋଇ ରହିଲେନାହିଁ ତା’ ପାଖରେ । ସମସ୍ତେତାକୁ ଠୋକ୍‌କରଦେଇଛନ୍ତି । ଦୀପାଳୀ ପ୍ରତାରଣା କରିଛି ଆଉ ମୀରା ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକତା କରିଛି । କିନ୍ତୁ କିଏ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛି ସେ ନର୍କ ପୁରୀରୁ । କାହାର ପ୍ରେରଣା, କାହାର ଉତ୍ସାହ, କାହାର ଅଧ୍ୟବସାୟ ଏଥିରେ ନିହିତ ଅଛି ?

ଅଳେକା ନାଁ ବେଶ୍ୟା ମୀରାବାଈ ?

ନାଁ ସେ ବୁଝିପାରିଛି ଏଥିରେ ନିହିତ ଅଛି କେବଳ ଅଳେକାର ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ମୀରାବାଈର ଅଦମ୍ୟଉତ୍ସାହ । ଅଳେକାତ ତା’ର ପତ୍ନୀ । ତାର ପ୍ରେରଣା ତାହାର ତ୍ୟାଗ ରହିବାର କଥା । କିନ୍ତୁ ମୀରାବାଈ···ଯେ ବେଶ୍ୟା, ଯେ ପତିତା ଯାହାର ଅର୍ଥ ସାଥିରେ ବ୍ୟବସାୟ ସେ କାହିଁକି ତାକୁ ସୁପଥକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ? କାହିଁକି ? ସେବି କଣ ମୋତେ ଭଲପାଏ ?

କଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଏତେ ଭାବୁଛ ମ ? ରାତି ବହୁତ ହେଲାଣି ଶୋଇବ ନାହିଁ ? ଅଳେକା ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭଙ୍ଗ କରି କହି ଉଠିଲା ।

—ସେ ତାହା ହେଲେ ଆଜ ଆସିବ ନାହିଁ ? ଅତ୍ୟନ୍ତ କରୁଣ ଭରା ସ୍ୱରରେ କହି ଅଳେକାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

କିଏମ···? କାହା କଥା କହୁଛ ?

ମୀରାବାଇକୁ ମୁଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ଆସିଲା ନାହିଁ ?

ମୀରାବାଇକୁ ତୁମେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲ ? କାହିଁ ମୋତେ ତ ସେ କଥା କହିନାହିଁ ?

କାହିଁକି କହିବି ଅଶୋକ ? ତୁମେ ତାକୁ ସାଦରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ଉଚିତ ଥିଲା । ନୁହେଁ…? ତୁମ ପାଇଁ ସେ କେତେ କଣ କରିଛି ଅଥଚ ତୁମେ ତାକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛ ଦେଖୁଛି, ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର । ପାଷାଣୀ କେବେଠୁଁ ହେଲ ଅଶୋକା ?

—ମୁଁ ତାକୁ କେଉଁ ମୁହଁରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଆନ୍ତି କହିଲ ? କେହି ଯଦି ତା'ର ପରିଚୟ ପଚାରି ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ମୁଁ କଣ ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତି ? ଏତେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ସାମନାରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ପାରିଥାଆନ୍ତି ତ ?

—କାହିଁକି ପାରି ନ ଥାଆନ୍ତ ? ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

—ସେ ଯେ ବେଶ୍ୟା, ପତିତା ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ତୁମରି ପରି ଏକ ନାରୀ ଅଶୋକା । ଏ କଥା କହିବାକୁ ତୁମର କିମିତି ଜିହ୍ୱା ଲେଉଟିଲା । କେଉଁ ସାହାସରେ ତୁମେ ତା' ନିକଟକୁ ଦଉଡ଼ିଯାଇ ତୁମ ସ୍ୱାମୀକୁ ଫେରି ପାଇବାକୁ ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲ ? କେଉଁ ଗୁଣରେ· କଣ ପାଇବା ପାଇଁ ? ସେ ମଧ୍ୟ କାହିଁକି ତାର ପଥ ଛାଡ଼ି ତୁମ କଥାରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲା । କାହିଁକି ସେ ମୋତେ ଭଲ ଦଗକୁ ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଏକ ନାରୀର ଅଖିର ଲୁହ, ଏକ ନାରୀର ହୃଦୟର ବେଦନା, ଏକ ନାରୀର ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ସେ ବୁଝି ପାରିଥିଲା । କାରଣ ସେ ମଧ୍ୟ ନାରୀ । ଗୋଟାଏ ଭଉଣୀର ଦୁଃଖ ସେ ବୁଝି ପାରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ? ଏତେ ପାଇମଧ୍ୟ ତାକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ବସିଛ ? ତୁମର ସଙ୍ଗୀମାନେ ଯେଉଁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅଧଃପତନ ବାଟକୁ ଟାଣି ନେଇଥିଲେ ସେ ହେଲେ ବଡ଼ ଅଉ ଯିଏ ତୁମ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭଲ ବାଟକୁ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲା ସେ ହେଲା ବେଶ୍ୟା, ପତିତା ? ନୁହେଁ…… ?

ମୋତେ କ୍ଷମା କର ଦେବତା । ମୁଁ ଏସବୁ ବୁଝି ପାରିନଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଭ୍ରମ ତୁଟି ଯାଇଛି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଉଛି ସେହି ଦେବୀଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିବି ।

ମୁଁ ନିଜେ ଆସିଛି ଭଉଣୀ । ମୁଁ କଣ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିପାରେ ? ମିରାବାଈ ହସି ହସି ବୁଢ଼ୀଙ୍କ ଆଗକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲା ।

ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ ବୁଢ଼ୀ ମୀରାବାଈଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯେତିକି ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ତା'ଠୁ ବେଶୀ । ଅଲୋକା ମୀରାବାଈଙ୍କୁ ବସିବା ପାଇଁ ଚେୟାର ଖଣ୍ଡେ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

–ଏତେ ଡେରିର କଲ ଯେ ? ଅରୁଣ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

—ମୁଁ ଜାଣି ଜାଣି ବିଳମ୍ବ କରି ଆସିଛି ଅରୁଣ ବାବୁ । ମୁଁ ତୁମ ବୁଢ଼ୀଙ୍କର ସମସ୍ତ କଥା ଶୁଣି ପାରିଛି । ଅଲୋକା ଭଉଣୀ ଯାହା କହୁଛି ସବୁ ଠିକ୍ କହୁଛି । କେବଳ ସେଇଥି ପାଇଁ ମୁଁ ବିଳମ୍ବ କରି ଆସୁଛି ।

—ମୋର ଦୋଷ ହୋଇଛି ଭଉଣୀ । ମୋତେ କ୍ଷମା କର ।

ନାଁ ନାଁ, ଏଥିରେ ତୁମର କୌଣସି ଦୋଷନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନରନାରୀ ଯାହା କହିଥାଅନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେଇୟା କହୁଛ ଏଥିରେ ଦୁଃଖ କରିବାର କଣ ଅଛି ? ବରଂ ମୁଁ ମୋର ସମ୍ମାନ ଅପେକ୍ଷା ତୁମ ବୁଢ଼ୀଙ୍କ ସମ୍ମାନକୁ ବଡ଼ ବୋଲି ଭାବେ ।

—ତା' ମାନେ ? ଅରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଜିଜ୍ଞାସା ।

—ଏତିକି ବୁଝିପାରିଲ ନାହିଁ ଅରୁଣବାବୁ ? ଲୋକେ ମୋତେ ଯାହା କହିବେ ତାହା ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମେମାନେ ଯେ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତ ? ଅଚ୍ଛା ଗୁଡ଼ ପୁଅ କାହିଁ ? ମୁଁ ଟିକିଏ ପୁଅକୁ ଦେଖି ଚାଲିଯିବି ।

—ଖାଇବନାହିଁ ? ଅଲୋକା ଅନୁରୋଧ କଲା ।

—ନାଁ ଭଉଣୀ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ପରେ ଆସି ଖାଇଯିବି ଯେ । ଆଗ ପୁଅକୁ ଦେଖାଅତ ?

ଚାଲ ।

ଉଭୟେ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଗଲେ । ନିଦ୍ରିତ ମଳୟକୁ ଅଲୋକା ମୀରବାଇର ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଲା । ଅପଲକ ନୟନରେ ମୀରା ଚାହିଁ ରହିଲା ପୁଅର ମୁହଁକୁ । ଧିରେ ଧିରେ ତା'ର ଆଖି ଝାପସା ହୋଇ ଉଠିଲା । ଦୁଇଧାର ଅଶ୍ରୁ ତା'ର ସୁକୋମଳ ଗଣ୍ଡଦେଶ ଦେଇ ଝରିଗଲା । ସେ ନିଦ୍ରିତ ପୁଅର କପୋଳ ଦେଶରେ ଏକ ସ୍ନେହର ଚୁମ୍ବନ ଅଙ୍କିଦେଇ ଅଲୋକା ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଇ କହିଲା ଠିକ ତା'ବାପ ପରି ହୋଇଛି ସୁନ୍ଦର । ଏହାକହି ନିଜ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗରୁ ଏକ କାଗଜମୁଡା ଲଫାପା କାଢି ଅଲୋକା ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଲା ।

—ଏ କଣ ଭଉଣୀ ? ଅଲୋକା ପଚାରି ଉଠିଲା ।

—କିଛି ନୁହେଁ ଭଉଣୀ । ତୁମର ଅଜି ଏ ଶୁଭଦିନରେ ଏତିକି ମୋର ତୁମ ମଳୟ ପାଇଁ ଦାନ...ମୋରସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ତାର ନାମରେ ଉଇଲ କରି ଦେଇ ମୁଁ ଚାଲିଯାଉଛି ଭଉଣୀ । ସେଦିନ ତୁମେ ମୋର ଆଖି ଖୋଲି ଦେଇଥିଲ । ଅତୀତ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ମୁଁ କରିବି । ଅଗତ ଜନ୍ମଲାଗି ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିର୍ବାଣ ଭିକ୍ଷା କରିବି । ଅଜି ଏ ଶୁଭ-ଦିନରେ ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଏତିକି ମିନତି, ମଳୟର ମଙ୍ଗଳ ହେଉ,...ମଳୟର ଚଲା ପଥରେ ଫୁଲ ଫୁଟୁ...ମଳୟର ଜୀବନ ଗୀତିମୟ ହେଉ...ମଳୟର ଜୟ ହେଉ ।

ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ମୀରବାଇ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ଦୂରରୁ ଦୂରକୁ···ନୀରବ ଅନ୍ଧାରରେ ପହଁଚ ପହଁର, କଳା ସ୍ରୋତରେ ତାରକାଟି—ଏକାକୀ । ଅପଲକ ନୟନରେ ତା'ର ଗତିପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ଅଲୋକା ଓ ଅରୁଣ ।

୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୧
ବଙ୍ଗାଳି ସାହି
ରପନ୍‌ସ୍ରେଡ଼
କଟକ

Printed & published by Mahendra Kumar Behera
at Nababharat Press, Cuttack—2